

LEVINJA VSTAJA

Zbudi se in spremeni svoj svet

LISA BEVERE

Draga prijateljica,

Bog je svojim hčeram namenil, da so zaznamovane z namenom strastjo in mojstrstvom. Mnoge med nami smo predolgo dremale v senci. Zdaj nas Bog kliče, da se zbudimo, vstanemo in spreminjamo svet. Zasnovana si bila, da ustvarjalno in strateško vplivaš na svet okrog sebe.

Knjiga *Levinja vstaja* je od Boga navdihnjena beseda, ki razglša, da si se rodila prav za ta trenutek. Kar je Bog izrekel skozi to sporočilo, me je okrepilo, pooblastilo in izzvalo na vseh ravneh. Od nešteto sester po vsem svetu, ki vstopajo v območje moči in namenskega služenja, sem slišala, kako Bog to razodetje polaga v njihovo srce.

Z vso ljubeznijo in podporo pošiljam to knjigo tebi in tvojim kolegicam voditeljicam. Prosim, da to knjigo in druge vire, ki so na voljo na spletu, posredujete vsem, ki jih poznate. Prepričana sem, da ti bo knjiga *Levinja vstaja* omogočila, da razpršiš temò, rešiš obupane, spodbujaš ljudi okrog sebe in tako razodevaš Božje kraljestvo na zemlji.

Draga moja, to sporočilo je za vedno spremenilo način, kako ljubim, vodim, služim in dajem. Molim, da boš tudi ti preoblikovana, ko boš na teh straneh iskala Božje srce, kaj si On želi zate. Zelo rada bi slišala, kako je to sporočilo vplivalo nate in na tiste, ki so ti zaupani v oskrbo.

Z ljubeznijo,

Lisa Bevere

LisaBevere@gmail.com

MessengerX

Messenger
INTERNATIONAL

LEVINJA VSTAJA

Zbudi se in spremeni svoj svet

LISA
BEVERE

Lioness Arising Slovenian, by Lisa Bevere
© 2026 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as *Lioness Arising*
ISBN: 978-0307457790

Additional resources in Slovenian are available for
free download and video streaming at
MessengerX.com and on the **MessengerX** app

To contact the author: LisaBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

Printed in Slovenia

Levinja vstaja, v slovenščini, avtorica Lisa Bevere
© 2024 Messenger International
MessengerInternational.org
ISBN: 978-0307457790

Dodatna gradiva v slovenščini so na voljo za
brezplačen prenos in pretočno predvajanje na
MessengerX.com in v aplikaciji **MessengerX**

Če želite vzpostaviti stik z avtorico: LisaBevere@ymail.com

Ta knjiga je darilo organizacije Messenger International in
NI NAPRODAJ.

Natisnjeno v Sloveniji.

Vse svetopisemske vrstice, razen kjer je izrecno navedeno drugače, so iz Slovenskega standardnega prevoda. © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije; vrstice iz Ekumenske izdaje so označene s kratico EKU, Ekumenska izdaja, © 1974 United Bible Societies (Združene biblične družbe), © 2021 Svetopisemska družba Slovenije; vrstice iz Chráskovega prevoda s kratico CHR, Chráskov prevod, pravopisno prenovljena izdaja © 1914 British & Foreign Bible Society (Britanska in inozemska biblična družba), © 2017 Svetopisemska družba Slovenije; vrstice iz Svetega pisma v sodobnem jeziku pa s kratico SPSJ, Sveto pismo v sodobnem jeziku™ (SPSJ), Nova zaveza, Psalmi in Pregovori © 2026 Biblica, Inc.

App Store je blagovna znamka družbe Apple Inc., registrirana v ZDA in drugih državah.
Google Play in logotip Google Play sta blagovni znamki družbe Google LLC.

*Vsem sestrskim levinjam,
ki čutijo nekaj divjega, silovitega
in čudovito vznemirjujočega v sebi.*

*Osupljiva si.
Rodila si se za ta trenutek.
Ne boj se svoje moči, vprašanj ali vpogledov.
Zbudi se, dvigni se in drzni si uresničiti vse,
za kar si bila ustvarjena, da si.*

Kazalo

1 Prebudi levinjo	1
2 Nevidna sila	21
3 Nevarno budna.....	43
4 Vsota strahu in čudenja.....	67
5 Moč je namenjena služenju	93
6 Skupno poslanstvo	109
7 Pozdrav in nega	137
8 Levinje so strateške	155
9 Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi	181
10 Hoja z levom.....	223
11 Od šepeta do rjojenja.....	243
Opombe	265

Prebudi levinjo

Narava je ustvarjena, da se združi z duhom, zato da bi nas osvobodila.

RALPH WALDO EMERSON

Pisalo se je leto 1994 in bila je noč kot vsaka druga v tistem obdobju mojega življenja. Po obupnem poskusu, da bi pospravila hišo, sem se zvrnila v posteljo pozneje, kot bi se morala. Kot mati treh sinov in v novem pričakovanju sem v tistih dneh spala globoko. Takoj ko bi zaprla oči, bi zaspala; zbudili bi me le zvok budilke, otroci ali pa žarki poznega jutranjega sonca, ki so prodirali v mojo sobo.

To noč pa sem zaspala in se popolnoma pretresena zbudila že ob zori. V urah pred zoro sem imela žive in nenavadne sanje. Če to poimenujem sanje, pravzaprav zveni, kot da so prišle k meni v obliki spanca ali sence; a ta podoba ni bila takšna. Redno sanjam, a ne tako intenzivno. V svojem svetu spanja se mi je zdelo, da sem živahno budna. Pred menoj je bil prizor, postavljen v drug prostor in čas. Čutila sem, da ne hodim več po zemeljskih poteh. Stala sem na nekem nebeškem področju, razsvetljenem mestu, brez bleščanja.

Levinja vstaja

Povsod je bila sijoča svetloba in zdelo se je, da izhaja iz vsega. Ni bilo ne meglice ne sence, le veličastne barve. Ti nasičeni odtenki živih barv so bili tako koncentrirani, da jih s svojim zemeljskim znanjem ne morem poimenovati. Pigmenti so bili v plasteh in večdimenzionalni. Iz nekega razloga se najbolj spominjam odtenkov vijolične (ampak ne povsem naše vijolične) in modre (vendar drugačne od naše). Ni bilo robov, strani ali zgornjih obrob, a vendar je barvno ozadje obdajalo tisto, kar je prikazovalo – dvignjeno ploščad iz brezhibnega kremasto obarvanega kamna in na tej ploščadi je ležala zlata levinja.

Bila je brezhibna mačja popolnost – veličastna, mogočna in izredno čvrsta. Čeprav se ni premikala, nisem dvomila, da je živa – mnogo bolj živa kot katerakoli zemeljska žival, ki sem jo videla v gibanju. Glavo je imela dvignjeno, a nenapeto, sprednje noge pa iztegnjene pred seboj. Dlaka in oči so se ji zlato lesketale. Pod njenim brezhibnim, rumenorjavim kožuhom sem lahko videla vsako krivuljo popolno oblikovanih mišic. Ta osupljiva, mirna levinja je bila veliko mogočnejša, živahnejša in bolj dinamična kot katerakoli levinja, ki zdaj hodi po naši zemlji. Nisem se mogla otresti misli, da sem videla nebeški prototip.

Na sprednji strani brezhibne stebrne ploščadi sta bili vrezani tako beseda kot rimska številka: Numeri XXIII.

V nasprotju s to levinjo se je moja postava zdela prozorna, nepomembna in nenavadno neprimerna. Počutila sem se ločeno od svojega telesa in nisem se zavedala, da sem noseča. Vedela sem, da sem

Prebudi levinjo

tam zato, *da bi gledala in videla*, da bi vneto opazovala – in se ob tem naučila nečesa, česar se nisem zavedala. Čutila sem, da moram nujno dojeti pomen te podobe. Čeprav sem bila sama z levinjo, nisem čutila nikakršnega strahu ali grožnje. Prevzel me je občutek čistega čudenja, kot da se je moj duh ob opazovanju levinje razširil in povezal. Vse, kar je bilo okrog mene, sem posrkala vase, kolikor sem le lahko. Preusmerila sem pozornost in pogledala levinji v oči. Ko sem to storila, sem nekje za seboj zaslišala glas, ki je oznanil: *Z rojstvom tega sina boš prebudila levinjo.*

V zabrisani zlati svetlobi je bilo konec veličastnosti in čudenja. Naslednje, česar sem se zavedela, je bilo jutro; bila sem popolnoma budna. Vsi moji čuti so bili v stanju visoke pripravljenosti, ne toliko zaradi strahu kot zaradi pretresa. Kaj sem pravkar videla? Sčasoma sem začela verjeti, da je naš svet časovno omejen, zasenčen ali delno razodet odraz tistega, kar je prvotno, brezčasno in celovito v nebesih.

DVIGNI SE KOT LEVINJA

Ko sem ležala v sivini zore, popolnoma budna in mi je srce divje utripalo, telo pa trepetalo, sem začutila, da mi je Bog poslal vizijo levinje, da bi mi razkril nekaj, kar bi v vsakdanjem življenju zlahka spregledala. Imel je vso mojo pozornost. Poslušala sem z vsemi čutili. Moja soba se je zdela obledela in prazna, v ostrem nasprotju s svetom barv, ki sem ga pravkar zapustila. Jutranji zvoki zemlje so bili pridušeni v primerjavi z jasnim glasom nadzemeljskega kraja. Ustavila sem se,

Levinja vstaja

saj sem se bala premakniti in izgubiti zadnje sledi vizije. Zaprla sem oči. Ja, vse je bilo tam – levinja, ploščad, napis, ozadje in glas.

Čas je mineval, srce se je upočasnilo, telo umirilo in odprla sem oči. Napis na sprednji strani ploščadi mi ni dal miru in iz radovednosti sem segla po Bibliji in jo potegnila v posteljo. Zanimalo me je, ali je napis povezan z resničnim poglavjem ali vrstico. Če je, kaj vsebuje Numeri (4. Mojzesova knjiga; op. prev.) v 23. poglavju? Listala sem po straneh in srce se mi je skrčilo, ko sem opazila prevajalčev naslov in ugotovila, da se odlomek nanaša na Bileáma in njegovo prerokbo. Vedela sem, da je bil natančen, ampak nečasten prerok. Brala sem naprej, ne da bi kaj posebnega zaznala, dokler nisem prišla do 19. vrstice.

Bog ni človek, da bi mogel lagati,
ne sin človekov, da bi se kesal (se premislil);
da bi rekel in bi ne storil;
da bi obljubil in bi ne izpolnil.
Glej, za blagoslov sem bil določen;
blagoslovil je in jaz ne morem oporeči (preklicati).
Ni uzreti v Jakobu zlega
in v Izraelu ni videti nesreče.
GOSPOD, njegov Bog, je z njim,
pri njem se razlega slavospev kralju.
Bog ga je pripeljal iz Egipta,
zanj je kot bivola moč.
Kajti v Jakobu ni vraže in v Izraelu ne vedeževanja;

Prebudi levinjo

ob svojem času se pove Jakobu in Izraelu,
kaj Bog hoče storiti. (4. Mojzesova knjiga 23,19–23, ECU)

Te besede ogromno povedo o zvestobi Boga. Njegove obljube so zanesljive in nedvomne, njegovi blagoslovi pa nepreklicni. Zaradi Božje zvestobe je bila Izraelova prihodnost varna in osvobodjena omadeževanih in sprevrženih vplivov čarovništva oziroma prekletstev. Vse to je bilo pomirjujoče, toda naslednja vrstica je bila navdušujoča.

*Glej, ljudstvo vstaja kakor levinja
in kakor lev se vzdiguje;
ne uleže se, dokler ne požre plena
in se ne napije krvi umorjencev. (4. Mojzesova knjiga 23,24, CHR)*

Trepetaje sem ponovno prebrala ostre besede, natisnjene na krhki strani: *vstaja kakor levinja in kakor (veličasten) lev se vzdiguje*. Surova podoba me je zadela. Lahko sem ju videla: leva in njegovo levinjo, ki se dvigata s trave. Ko sta se dvigala, se je mirna dinamika naelektrila. Vsako živo bitje je začutilo spremembo levje drže in ju pozorno opazovalo. Zlata dva sta bila budna, pretegovala sta se, preizkušala zrak, pregledovala svoje ozemlje, pripravljena ukrepati. Morda sta bila lačna. Morda ju je vznemirila prisotnost sovražnika, ki je kršil označene meje njenega ozemlja, in je bil čas, da se prikažeta.

Ko sta se dvignila, je bila napetost visoka, dokler se njuno gibanje ni ustavilo. Če sta bila leva nemirna, ni bilo počitka za nobeno

Levinja vstaja

drugo bitje, vse dokler se leva nista spopadla ali najedla, nato pa premestila.

Ko sta se dvignila, sem začutila, da se tudi v meni prebujata njuna moč. Kdo ne začuti strahospoštovanja in očaranosti, ko lev ali levinja vstane in se odpravi iz svojega počivališča? To je čudež, vreden ogleda. Toda kaj je to pomenilo zame? Le kako bi bila sploh lahko povezana s to divjo, zlato močjo?

Čeprav me je podoba navduševala, me je tudi odbijala. Všeč mi je bila zamisel o levinjah, ki dremajo na soncu, medtem ko se njihovi mladički igrajo. Podobe lova in ubijanja pa so me prestrašile in se mi celo gnusile. Ko sem gledala *National Geographic* ali *Wild Kingdom*, sem si zakrila oči, kadar so velike mačke pobijale impale in zebre.

Ko so mi te misli švignile v glavo, sem se spomnila besed iz nočne vizije: *Z rojstvom tega sina boš prebudila levinjo*. Le kaj naj bi to pomenilo? Nisem videla nobene povezave med močno, neustrašno levinjo in obilno nosečnico, ki je ležala v moji postelji. Rêči, da sem levinja, je bilo smešno. Rada sem jedla tofu, skoraj sem bila veganka, ne pa krvoločna plenilka. Bala sem se skoraj vsega, česar nisem mogla nadzorovati, in večina ljudi, s katerimi sem se srečala, me je prestrašila. Ugotovila sem, da so močne, dominantne ženske še posebej strašljive.

Moja nosečnost je bila nekakšna pomilostitev. V trenutku goreče molitve sem nekaj mesecev pred spočetjem sina odložila vse ugovore in rekla Bogu: »Dobro, dobro. Tvoja sem. Naj se zgodi Tvoja volja v mojem življenju! Naredila bom vse, kar Ti želiš. Celo z ženskami se

Prebudi levinjo

bom pogovarjala, če boš to želel.« Tako sem molila, čeprav takrat nisem vedela, kaj bom izrekla.

Ko sem zanosila, sem mislila, da so vse izjave padle. Predstavljala sem si, da sta bila pooblastilo in moja privolitev nekakšen preizkus – tako kot Abrahamova pripravljenost, da daruje sina Izaka. Morda bom za svojo pripravljenost dobila dodaten bonus in mi nikoli ne bo treba izpolniti obljube.

A s to vizijo se je zdelo, da moja ponudba, izrečena pred nosečnostjo, še vedno velja. In kaj je bilo to o sinu?

Med nosečnostjo sem domnevala, da nosim hčerko. Vsak, s katerim sem se srečala, mi je rekel, da bom imela deklico. Nihče ni niti omenil možnosti, da bom imela fantka. Bila sem edina, ki je gojila skrivno upanje na še enega sina.

Nejeverno sem zmajala z glavo. Če bi bilo karkoli od tega resnično in bi se preobrazila v nekakšno levinjo, potem bi to neizogibno preobrazbo zagotovo opazil še kdo drug. Ta vizija bo zahtevala resno dodatno potrditev.

ISKANJE POTRMITVE

Nekaj tednov je minilo in v mesto je prišla evangelistka, ki sem jo izredno spoštovala. To je moja priložnost! Povabila je mojo nosečo prijateljico in mene, da se ji pridruživa pri kosilu. Moja prijateljica je bila izjemna poslovna ženska, ki je doživela radikalno spreobrnjenje in je z evangeliem pretresala svoj predel Azije. *Morda je bila vizija*

Levinja vstaja

levinje namenjena njej ... Odločila sem se, da bom med kosilom mimogrede omenila zamisel in opazovala njen odziv.

Dan, ko smo bile v Winter Parku na Floridi zmenjene za kosilo, je bil sončen in čudovit. Potem ko smo vse tri nekaj časa pohajkovale po ulicah, sem se končno s svojim nosečniškim trebuškom usedla za kosilo in se spraševala, kako naj v naš deklinški pogovor o nakupovanju vpletem levinjo. Med kosilom je prišla priložnost.

Prijateljica nam je povedala, da pričakuje deklico, in evangelistka je rekla, da je navdušena nad možnostjo, da bi tudi jaz imela hčerko.

»Kaj pa, če je to še en fant?« sem vprašala.

Bila je zgrožena, da sem sploh omenila takšno možnost. Konec koncev imam tri sinove in sklepala je, da bi John potreboval deklico, na katero bi bil nor. Prav takrat sem se odločila, da jima povem zgodbo o levinji in naznanitvi sina.

Nisem prepričana, ali je bilo to, kar sem povedala, smiselno. Pravzaprav vem, da ni bilo. Navsezadnje niti sama nisem bila prepričana. Vedela sem, da je bila vizija resnična, ampak zaradi nervoze sem še vedno zavračala svojo povezavo s podobo levinje. Še naprej sem govorila in skušala predelati izkušnjo. Ampak kako naj pričakujem, da me bosta razumeli, ko pa sem sama zmedena? Moje dolgovezenje se je odražalo na njunih zaskrbljenih obrazih. Videla sem, da sem zašla v slepo ulico, zato sem nehala govoriti.

Po neprijetnem dogodku je sledil dolg premor; potem me je evangelistka dvomljivo pogledala in vprašala: »Kdaj imaš rok za porod?«

Prebudi levinjo

»Desetega oktobra,« sem sramežljivo odgovorila, olajšana, da sem povedala nekaj smiselnega.

Naslonila se je nazaj, zmajala z glavo in samozavestno rekla: »Ne, ne, do takrat pa že *ne moreš* biti levinja.«

Želela sem zakričati: »Strinjam se!« Ker pa sem se počutila malce osmešeno, sem samo prikimala. Na eni strani sem čutila olajšanje, na drugi pa rahlo nejevoljo, zagotovo zadrego in morda užaljenost.

Kaj je mislila s tem, da do takrat ne bi mogla biti levinja? Saj je bila šele pomlad in do oktobra je bilo še več kot pet mesecev! Konec koncev, kako dolgo pa bi lahko trajala taka preobrazba v levinjo? Zakaj sem ji sploh zaupala svojo vizijo? Morala bi počakati, dokler ne bi izvedela, ali nosim sina.

Začutila je mojo zmedenost in mi razložila: »V tebi je še preveč stvari, ki jih mora Bog urediti ... Do oktobra še ne boš svobodna.«

No, pa smo tam. Čeprav mi ni bila njena neposrednost všeč, sem se strinjala z oceno. Počasi se je pogovor vrnil v prejšnji ritem, ko sem zaprla usta in dovolila svojim mislim, da se obrnejo navznoter. Evangelistka je izrazila le tisto, kar je videla in kar se je očitno odražalo v meni. Na več področjih so me pestili dvomi in negotovost. Celo mož, John, mi je nenehno govoril: »Res mora biti težko živeti s takimi mislimi, Lisa, z vsemi temi skrbmi in strahovi, ki te utesnjujejo.« Prav je imel. In vse je postajalo še težje. Bila sem utrujena in naveličana tega projekta dolgotrajne obnove.

Levinja vstaja

NIČ VEČ IZGOVOROV

Dolga leta sem iskala izgovore zase. Preživela sem raka, imela sem disfunkcionalno preteklost, kot mama sem ostala doma in želela preživeti svoje predšolske otroke. Ali je mogoče, da mi je Bog namenil več? Ali je nekaj močnega in nekoliko divjega čakalo, da se prebudi v meni? Mogoče bi dobro prenašala pogum. Kaj nisem bila navsezadnje v mladosti prava pustolovka? Bil je čas, ko sem si zamišljala sanjsko službo nekje med atentatorko in astronautko.

Ja, želela sem si povrniti nekaj moči, ki sem jo izgubila, medtem ko sem se poskušala uskladiti z vlogo dobre pasttorjeve žene in prijazne kristjanke. Bila sem pripravljena, da se nekoliko raztegnem in okrepim svojo moč in lepoto. Naveličala sem se, da so me imeli za šibko in cmeravo. Utrujena sem bila od tega, ker sem vedno znova pogledovala bolečino preteklosti. Pripravljena sem bila na izziv. Všeč sta mi bili moževa strast in moč, utrujalo pa me je skrivanje za njim. Sita sem bila, da sem obremenjevala svoj um s toliko nepomembnimi stvarmi. Sita sem bila pretvarjanja. Morda je bila vizija levinje prav to, kar sem potrebovala! Namesto da bi bila prijazna in v redu, sem bila pripravljena, da me vidijo kot malce divjo in jasno osredotočeno.

Tistega dne sem se po kosilu odpeljala domov, pri čemer sem držala volan močneje, kot bi bilo treba. Pripravljena sem bila preizkusiti vzdušje levinje v dokaj varni Hondi Civic. Spustila sem okenske šipe, poskakovala ob najnovejši sodobni krščanski glasbi in pustila, da je mojo »grivo« stresal veter, ne pa klimatska naprava. Zdaj se vse skupaj

Prebudi levinjo

zdi malo neumno (še posebej zato, ker levinje nimajo grive). Skozi mačje oblikovana očala Ray-Ban sem v stranskem ogledalu zagledala svoje skodrane pramene las ... *Počakaj, ali vidim v teh laseh zlato barvo divje levinje?*

Nisi pripravljena do oktobra? Ha! Ti bom že pokazala! Jaz sem levinja!

Zaradi kombinacije neprijetnega spodrsaljaja pri kosilu, prijateljičine neposredne ocene in mnogih drugih nepovezanih dogodkov se je nekako začela oblikovati zanimiva preobrazba. Kot da bi bila vržena rokavica in izročen izziv.

Z rojstvom sina Ardena Christopherja (njegovo ime pomeni 'goreč, odločen, maziljen') se je nekaj v meni premaknilo. Čeprav je še en otrok pomenil dodatno materino obremenitev, sem postala osredotočena hči. Razumeš, tako kot pri mnogih drugih materah je bila moja povezava z Bogom napeta. V vsakdanjem življenju sem se skoraj utapljala. Tako sem bila zaposlena z vedno daljšim in zahtevnejšim spiskom opravil, da sem pozabila, kdo sem. Bila sem polna dvomov vase. Moje življenje je bilo zanemarljivo, osredotočeno nase, izolirano, nepomembno, varno in neučinkovito. Spominjala sem se svojega imena, s kom sem poročena in kdo so moji otroci, toda to, kar sem počela in za koga sem bila odgovorna, je zasenčilo moj občutek, da sem Božja hči.

Ko sem se ustavila, je Bog začel šepetati vame moč in me klicati z drugim imenom. Za vse druge sem imela ime, povezano z opisom delovnega mesta. Svojim otrokom sem bila mama, možu žena,

Levinja vstaja

skupnosti pastorjeva žena, a Bogu Najvišjemu sem bila preprosto hči. Ko sem se osredotočila le na to, da sem Njegova, in na to, kaj vse to pomeni, sta življenje in moč pritekala v moje dni, počitek pa je vstopil v mojo dušo. Moje srce se je razširilo.

Po Ardenovem rojstvu sem začela stopati iz sence lastne negotovosti, strahov, območja udobja in neuspehov ter se začela približevati drugim. Napisala sem prvo knjigo *Out of Control and Loving It! (Izven nadzora in to mi je všeč!, op. prev.)*, medtem ko sem došla Ardena. Pisanje te knjige mi je odprlo drug svet. Nenadoma sem bila zunaj, po vsej naši državi sem govorila ženskam, ki so hrepenele po pristnosti. Kot odgovor na njihovo ranjenost in hrepenenje ter izrazito potrebo po zdravi ženski povezanosti sem napisala še več knjig.

Čas je mineval in preselili smo se iz našega doma na sončni, vroči in vlažni Floridi v drug dom v sončen, mrzel in suh Kolorado. Selitev v Kolorado je našo družino bolj privabila v zaprte prostore in za mizo. Prav tako nas je postavila v položaj, da smo prestali številne spremembe. V naslednjem desetletju so me nekajkrat (skoraj premalokrat, da bi zabeležila) posebej omenili ali imenovali levinja. Samo nasmehnila sem se, zadovoljna, da nisem bila več prestrašena, plaha domača muca.

Predstavljala sem si, da je zgodba o levinji končana in da je moja osebna preobrazba skoraj popolna.

Ampak zmotila sem se.

Prebudi levinja

NE GRE ZATE, LISA

Jeseni 2007 me je levinja ponovno obiskala. Bila sem ena izmed mnogih žensk, mi smo služile na ženski konferenci v osupljivi deželi, na Novi Zelandiji. Dogodek je bil tako dobro obiskan, da je morala cerkev, ki je bila gostiteljica, organizirati dve zaporedni konferenci, da bi lahko sprejela vse ženske.

Prva konferenca je potekala v cerkvi, druga pa v aucklandski areni. Končali smo prvo konferenco in šli v areno na drugo. Srečanja so se začela. Vse govornice so bile nadarjene, sposobne, sočutne in zveste oskrbnice Božje Besede. Toda iz neznanega razloga sem bila med popoldanskim odmorom zaskrbljena in nemirna. Razlog ni bil pritisk priprave, saj bi ponovila, kar sem povedala na prvi konferenci. Kljub temu sem čutila, da moram nujno moliti, preden začnem poučevati. Kot da bi bil nekakšen odpor. Vedela sem, da to ni bilo zaradi udeleženk, ki so se odločile, da so tam, niti zaradi govornic niti zaradi cerkve gostiteljice. Vse smo bile enodušne, enotnega srca in smo prišle pripravljene, da slavimo Gospoda, pridigamo in spodbujamo ženske. Vendar je bilo med vsem tem še nekaj drugega. Mogoče je Bog poskušal pritegniti mojo pozornost. Morala sem se umakniti na samo in se prebit skozi to, zato sem šla v svojo hotelsko sobo s pogledom na aucklandsko pristanišče.

Hodila sem po sobi sem in tja, iztegovala roke proti pristanišču, molila za Božje vodstvo in pela skupaj z glasbo iz iPoda 'Shout unto God with a voice of triumph' (Vzklíkaj Bogu z glasom zmage). Da bi

Levinja vstaja

umirila svoje srce, sem se začela Bogu zahvaljevati za mnoge stvari, ki jih je delal v mojem življenju. Ravno sem dokončala zadnje popravke rokopisa *Nurture (Vzgoja, opr. prev.)* in se začela Bogu zahvaljevati, da je proces pisanja in urejanja zaključen. Pisanje knjige je bilo zame kot porod, zato je bila moja molitev približno takšna: *»Hvala Ti, Bog. Končano je!«* Poveličevala sem ga in vzneseno rekla: *»Nočem spet kmalu pisati!«*

Nenadoma sem začutila, da Bog govori mojemu duhu: *»Žal mi je, da se tako počutiš ... Ker te potrebujem, da ponovno pišeš.«*

»Kaj? Bog potrebuje mene?«

Nadaljeval je: *»Sproščam strategije iz nebes. Našla jih boš v moji Besedi. Nikakor ne boš imela vseh strategij, ampak jih boš imela določeno mero. Zapisati in posneti moraš, kar ti govorim, da bo, ko se bodo moje hčere zbrale, slika celovita. Če ne prineseš svojega koščka sestavljanke, slika ne bo popolna.«*

Nenadoma je bila levinja spet pred menoj.

Ko sem jo zagledala v vsej njeni moči in divji lepoti, sem zaslišala Glas, ki je rekel: *»Rekel sem, da boš z rojstvom sina prebudila levinjo. Nisem rekel, da si ti levinja.«*

Takoj sem videla, kako omejena, neumna in človeška je bila moja perspektiva. Glas je nadaljeval: *»Jezus je Lev iz Judovega rodu. Čas je, da njegova nevesta prebudi levinjo. Proučuj poti in vidike levinje.«*

Potem sem slišala prvo strategijo:

»Levinje lovijo skupaj.«

Prebudi levinjo

Osupnila sem. Je bilo to, kar sem slišala, sploh svetopisemsko? Kaj bi vse to lahko pomenilo? Ženske so začele sprejemati miselnost, da je v ženskosti moč in da je sposobnost negovanja dragocena. Zdaj pa mi je Bog rekel, naj jih imenujem levinje? Kako se to ujema?

Spraševala sem se: *»Ali je možno, da Bog želi v svojih hčerah prebuditi nekaj divjega in silovitega?«*

Spet sem imela pred očmi 4. Mojzesovo knjigo 23 in v tem poglavju sem videla poziv krščanskim ženskam, naj se dvignejo. Prav takrat in prav tam sem se v srcu odločila, da bom proučevala levinjo in iskala vzporednice za Božje hčere. Zadnji dve leti sem raziskovala, opazovala in pisala o levinjah. Sprva sem razmišljala, da bi povezala ženske in levinje le na literarni ravni – ne da bi razložila vizijo, ki mi jo je dal Bog. Sčasoma pa sem spoznala, da ta vizija ne sme ostati samo zame. Bog mi ni pokazal levinje, ker bi bila jaz zaslužna ali izjemna. Prav tako nisem doživela te podobe, ker sem zelo vizionarska. To mi je bilo dano videti, ker je Bog vedel, da bom nekega dne nekdo, ki ima vpliv.

Ko sem znova in znova izgovarjala besede »prebudila boš levinjo«, sem dobesedno videla, kako močno so vplivale na ženske. Včasih se odzovejo s tihimi solzami, kot da se nekaj v njih napoji. Drugič globoko zadihajo, kot da bi vdihnile razodetje in spoznale, da je v redu biti lepa in divja. Verjamem, da je bil odziv tako neizmerno pozitiven zato, ker tako kot se v vsaki Božji hčeri skriva nekakšno jagnje, je prav tako znotraj vsake izmed njih tudi levinja. In čas je, da se prebudi.

Levinja vstaja

Kadarkoli pomislim na levinjo, mi na ustnicah zaigra nasmeh. Ramena potisnem nekoliko nazaj in se postavim bolj zravnano. Bolj kot katerokoli drugo bitje me levinja navdaja s ponosom, da sem ženska. Ni dvoma o njeni moči. Prav tako si predstavljam, da ni drugega bitja, zaradi katerega bi bil moški bolj ponosen, da je moški, kakor je lev. Lev je kralj džungle in nobenega dvoma ni o tem, kdo je kraljica.

GLEJ ... IN SE UČI

Ni prvič, da nas Bog opozarja na preprostost stvarstva, da bi nam povrnil pravi vidik. Jezus nas opominja, naj razmišljamo o rožah in se učimo od njih, da nas bo Bog oblačil in skrbel za nas (gl. Matej 6,28–30; Luka 12,27–28). Prav tako nebeška področja oznanjajo Božjo slavo in odkrito razkazujejo Njegovo pravičnost (gl. Psalm 19,2; Psalm 50,6).

Nebesa oznanjajo Njegovo pravičnost,
vsa ljudstva vidijo Njegovo slavo. (Psalm 97,6)

Divja, silovita lepota stvarstva je le okno, ki ponuja bežen vpogled v Boga, ki nas je ustvaril. To okno moramo odpreti na stežaj in dovoliti, da Božja neukročena, brezmejna lepota prebudi v nas nebeško strahospoštovanje. Ko odpremo oči za čudeže stvarstva, se v nas vzbudi hrepenenje po Bogu. Naš duh se bo odzval na to, kar vidi. Stvarstvo oznanja: »Obstaja več! Več kot to, kar vidiš. Več kot to, kar slišiš. Več

Prebudi levinjo

kot samo človeška minljivost. Obstaja Neminljivi Bog, ki sedi na višavah.«

Jezus, naš Kristus, je prišel kot Jagnje, zaklano pred utemeljitvijo sveta, knjiga Razodetje pa ga razkriva tudi kot Leva:

Tedaj mi je rekel eden izmed starešin:

»Ne jokaj! Glej, zmagal je *Lev iz Judovega rodu*,

Davidova korenina, da bi odprl knjigo

in njenih sedem pečatov.« (Razodetje 5,5)

On je *oboje*, naš Lev in naše Jagnje. Sprašujem se, ali bi lahko obstajala kombinacija dveh bolj nasprotujočih si podob? Angleški prevod Svetega pisma The Message pravi, da ta Lev iz Juda »lahko pretrga (pregrizne) sedem pečatov«. Janez, avtor Razodetja, je jokal, ker kljub skrbnemu iskanju v nebesih, na zemlji in celo pod zemljo niso našli nikogar, ki bi bil vreden, da odtrga sedem pečatov in sproži postopoma naraščajoče razodetje. Nato ga je starešina, ki je bil najbliže Janezu, spodbudil, da *pogleda*, kajti razodetje Leva je bilo v našem Jagnjetu. Edino On je vreden in sproži trganje pečatov.

Trganje ali raztrganje je silovita osvoboditev. Takoj sem se spomnila na debelo zagrinjalo, ki je v templju ločevalo Sveto od Presvetega, in je bilo pretrgano ali raztrgano na dvojce (gl. Marko 15,38). Trgati se je začelo na najvišjem mestu in končalo na najnižjem. To mi je všeč, kajti naš Bog vedno pretrga tisto, kar bi oviralo ali ločevalo kogarkoli od nas od Njega. V božansko skrivnostni knjigi Razodetja to dejanje trganja pečatov z nebeških zvitkov sproži stvari na zemlji.

Levinja vstaja

Celo zdaj čutim, kako Bog hrepeni po tem, da bi odtrgal pečate in razodel del sebe vsakemu od nas in v vsakem od nas. Le zakaj bi sicer napisal dramatični konec zgodbe o naši zemlji, če ne bi vsebovala razodetja za vsakogar od nas? Prepričana sem, da smo ponovno povabljeni, ne zato, da obupujemo ali jokamo, ampak da dvignemo oči, pogledamo in resnično vidimo.

Narava je ustvarjena, da se združi z duhom, zato da bi nas osvobodila.

RALPH WALDO EMERSON

Zemlja odzvanja razodetja in modrost nebes.

Kako neverjetno je, da je naš nebeški Oče zasnoval stvarstvo, da bi odprlo naša srca. Vsaka rastlina, žival, prvina in pokrajina pravijo: »Vstani in bodi vse, za kar si bila ustvarjena, da si.« Glede na Joba ima narava zmožnost poučevanja.

Bog je celotno stvarstvo nameraval narediti kot naravoslovni razred, pri čemer uporablja ptice in zveri, da nas uči modrosti (gl. Job 35,11).

Čudež Božje ljubezni in razsežnost, do katere bo šel, da nam posreduje modrost, sta skoraj preobširna, da bi ju dojeli. Vendar nas to sploh ne bi smelo presenetiti. Konec koncev je On Stvarnik, ki oznanja:

Zakaj moje je vse gozdno živalstvo,
živali na tisočernih gorah.
Poznam vse gorske ptice (po imenu),

Prebudi levinjo

kar se giblje na polju, je pred mano.

Ko bi bil lačen, bi ne pravil tebi,

zakaj moj je svet in kar ga napolnjuje. (Psalm 50,10–12)

Mi smo se izolirali od živali na zemlji, Bog pa jih pozna po imenu. Si domišljamo, da mu ni mar za lastno stvaritev? Stvarstvo je ustvaril zase. Narava veliko razkriva o Stvarniku, če ji le prisluhnemo. Pregovori 6,6 nam naročajo: »Pojdi k mravlji, lenuh, glej njene poti in postani moder.«

Verjamem, da nas Bog prosi, naj zdaj naredimo nekaj podobnega. Prosi nas, da pogledamo levinjo in se učimo. Vabi nas: *»Hčere, pogledjte levinjo. Natančno jo opazujte. Naj prebudi vašo neukročeno naravo, vašo divjo lepoto in vašo nebrzdano moč, da se boste lahko dvignile in postale pogumne ženske; v to sem vas poklical.«*

Kako levinja razkriva moč in pogum v ženskah? In kako se lahko ženske dvignejo kot levinja? Vsaka od nas se bo odzvala na edinstven način, ampak bežen vpogled v levinjine lastnosti vam lahko da uvid. V naslednjih poglavjih bomo pogledale več razlogov, zakaj levinja vstane z lagodnega počitka na afriškem soncu:

Ona vstane, da zbere moč.

Vstane, da pozdravi druge in jim očisti dlako. Vstane, da lovi.

Vstane skupaj z drugimi levinjami.

Vstane, da mladiče premesti na varno.

Vstane, da se sooči s sovražniki, ki ogrožajo njeno krdelo.

Vstane, da bi hodila s svojim kraljem.

Levinja vstaja

Spoznala sem, da vidim levinjo kot sliko, kako lahko vsaka hči Najvišjega sprejme moč, razvije pogum in povzroči spremembe v svojem svetu. Se v tebi skriva levinja? Molim, da boš do konca te knjige dobila odgovor in da se bo s tem odgovorom prebudilo v tebi nekaj silovitega, lepega in divjega.

Nevidna sila

Če bo kdaj prišel čas, ko se bodo ženske sveta
združile izključno in preprosto za blaginjo
človeštva, bo to sila, kakršne svet še ni poznal.

MATTHEW ARNOLD,
BRITANSKI PESNIK IN FILOZOF IZ 19. STOLETJA

Bi se lahko prebudile v tem trenutku? Imela sem privilegij, da sem bila priča napovedi te zbrane sile. V daljni deželi, Evropi, in celo v svoji domovini, Združenih državah Amerike, sem videla prve sadove tega, kar se bo nedvomno izkazalo kot dovršeno gibanje. Iz hčere, ki se je prebudila, se zbor hitro razvija v žensko. So besede tega pesnika in filozofa nagovorile nekaj neuresničenega globoko v vas? Že ko sem prvič prebrala ta citat, me je prevzel in dobessedno sem čutila, da mi je zastal dih.

Lahko si predstavljam, da je bil odgovor mojega telesa samo odziv na obsežnost *naših* neuresničenih (z)možnosti. Že iz naslova te knjige veš, kako hrepenim po tem, da bi prebudila v tebi nekaj divjega,

Levinja vstaja

modrega in čudovitega. Pozivam te, da razmisliš o ideji, naj se ženske združujejo za dobro. Če je treba, ponovno preberi zgornji citat, ker je upanje v njem resnično vredno več od le bežnega pogleda: to razumevanje si zasluži vso tvojo pozornost.

Si drzneš vprašati, ali bi lahko bile besede Matthewa Arnolda več kot teorija, politična retorika ali upanja polno domnevanje? Bi bil njegov vpogled lahko pravočasen, svobodomiseln ali celo preroški? Je gledal naprej in videl hčere našega časa ter nas s svoje oddaljene perspektive spodbujal, naj se zberemo zdaj? Je vedel, da se to srečanje ne bo in se ne more zgoditi v njegovem času, a je vendar upal, da se bo to zborovanje zgodilo v našem času? Se je zavedal, kako velika bo postala potreba našega časa? Je opazil tebe in mene v tem trenutku?

Prepričana sem, da najiskrenejši odgovori na ta vprašanja ležijo globoko v vsaki ženski; ni jih najbolje izraziti z besedami, ampak s tem, kako se katera odloči živeti. Naš potencial, da odigramo del vloge pri tem odgovoru, se bo pokazal v tem, kako se bomo odzvale na svojo vlogo v tem času. Naše odločitve se bodo še bolj razkrile v tem, kako oblikujemo stališča sinov in hčera, da

se bodo tudi oni dobro odločali.

Se bodo ženske našega časa že dvignile nad mnoge nasprotujoče in omejujoče svetovne kulturne in

Rešitev za jutrišnje težave odraslih je v veliki meri odvisna od tega, kako naši otroci odraščajo danes.

MARGARET MEAD

religiozne podobe ter posledične predsodke do žensk? Bodo naše pogumne sestre v tujini nadaljevale pot, čeprav s številnih strani ne

prejemajo spodbude? Se bomo me v zahodnem svetu odvrnile od banalnih motenj in usmerile pozornost na vredne in plemenite cilje?

Bomo presegle hrup nasprotovanj in argumentov, ki trdijo, da ne potrebujejo našega prispevka in da ni navdihnjen od Boga? Bomo dojele resnost in nujnost našega časa ter odložile doktrinalne razlike in mnenja, zato da bi se združile? Se bo starostna razlika zmanjšala, ko bomo združile srca in roke? Bomo dosegle enotnost vere? Se bo enotna vera izražala le kot skupek prepričanj?

Bo ta enotnost vsiljena ali živahna? Bi skupno vero lahko pospešile z deli in sebe razkrile kot oskrbnice nečesa jasnega, neustavljivega, silovitega in hkrati bistvenega?

Bo naše srečanje odkrito ponazorilo vse, kar si drznemo upati, in bo živa izjava vsega, kar resnično verujemo? Bi se ta vera lahko širila s požrtvovalno pomočjo drugim in dajanjem, namesto z nagibanjem k sebi in jemanjem? Molim za to, saj bomo le tako videle, da se zaradi našega raztezanja naš svet razširja in da vplivamo na življenje drugih. Ja, razumem, vse, za kar prosim in na kar upam, je trenutno malo raztezanja, ampak brez takega raztezanja ne bomo prišle naprej. Ni dovolj, da gledamo izključno na to, kje smo zdaj. Če se želimo razširiti, se moramo ozreti nazaj, naokrog in naprej.

Če se ozremo nazaj v 18. stoletje, vidimo, da so ženske v tistem času imele le malo ali nič glasu. Če se ozremo naokrog, se zavemo pomena svojega glasu. Če pogledamo naprej, vemo, da moramo svoje besede in življenje oblikovati tako, da bomo v prihodnosti modro gradile.

Levinja vstaja

Prišel je čas, da razširimo svoj pogled in vzajemno vplivamo na mnoga življenjska področja. Dinamika raztezanja se dogaja, ko se mišični skupini doda napetost, upogljivost ali obremenitev. Sposobnost raztezanja lahko poveča gibljivost in prepreči poškodbe.

Upam, da s predstavitvijo levinje dodajam vašemu življenju nekaj raztegljivosti. Želim, da vam ona razširi pogled nase, na ženstvenost, lepoto, moč, namen, zakon, svet in Boga. Dovolite levinji, da izzove vaše komuniciranje in delovanje ter razvija vaš odnos z moškimi, prijatelji in družino. Tudi levinja ve, da se mora pretegniti, preden skoči.

Pred nami leži obremenjenost tako našega osebnega življenja kot tudi potreb sveta. Da bi pokrili to prostrano področje, potrebujemo vizijo, ki zajema oboje.

SPROŠČENA, A MOČNA; MIRNA, A SILOVITA

Preden nadaljujemo, bi rada spregovorila o vprašanju, ki se je pojavilo po viziji. Spraševala sem se, *zakaj levinja v svetopisemskem odlomku brezskrbno upodablja Božje ljudstvo, vpleteno v tako uničujoče nasilje*. Medtem ko je čas mineval, sem premišljevala o viziji in mislih, ki mi jih je razodetje prebudilo (in jih še vedno prebuja). Nekaj sem jih zbrala.

Bog mi ni pokazal levinje in potem pričakoval, da se odzovem nanjo s pasivnostjo ali strahom. Njena podoba je razkrila in nasprotovala mojemu omejenemu, boječemu pogledu. Levinja je bila

orodje, ki mi je odprlo oči za širši razgled in mi povečalo razpon gibanja.

Na potovanjih sem videla nekaj veličastnih kipov. Danska, Rim, London in Pariz imajo spomenike, s katerimi se poklanjajo izjemnim dosežkom moči in slavijo pretekle zmage in trenutke zgodovinske osvoboditve. Fotografirala sem ta umetniška dela in se čudila, kako njihova eleganca in brezčasna lepota še vedno nagovarjata.

Toda levinja iz moje vizije ni bila kip – bila je razodetje.

Razodetja vsebujejo prvine razkritja in presenečenja. Levinja me je vsekakor presenetila in razkrinkala, ko sem noseča in trepetajoča stala pred njo v pižami. Čeprav se sploh ni premaknila, je bila bolj živa kot jaz. V luči njene lepote in moči sem spoznala, kaj sem izgubila. Zaradi strahu sem zapravila moč, življenje in lepoto. Izgubila sem občutek, kdo v resnici sem, in s to izgubo še toliko tega, kar je Bog želel zame, a je še neuresničeno.

Spomnim se, kako so Izraelci videli sebe kot kobilice, Kanaance pa kot velikane, vendar vemo iz 4. Mojzesove knjige 23, da so Kanaanci videli Izraelce kot leva in levinjo, ki vstajata.

Nasprotje med perspektivo in resničnostjo pride do izraza, ko primerjamo sestro levinjo s seboj. Bi lahko kdaj bile takšne kot ona? Bomo kdaj ženske, ki so sproščene, a močne; mirne, a silovite? Bomo z lahkoto nosile svojo lepoto?

Podoba levinjine moči v kombinaciji z oddihom je nekaj, kar bi morale sprejeti.

Levinja vstaja

Ko je prišel čas, se je levinja prebudila. Čas je, da spoznaš, kdo si. Čas je, da se premakneš, izzoveš, zanetiš in prebudiš.

Odkrila sem, da je dinamika *sproščenosti, a moči; miru, a silovitosti* zelo pomenljiva in lepa podoba bogaboječe ženske. Drage moje, dovolim vam, da se sprostite v svoji moči in najdete mir v svoji silovitosti.

Običajno združevanja sproščenosti, a moči; miru, a silovitosti pridejo s časom. Zlijejo se, ko začneš dojemati, da v tebi prebiva moč. Tako kot je pravičnost stanje, v katerem počivamo, obstaja področje, kjer je tudi moč zatočišče. Počitek najdemo, ko si nehamo intenzivno prizadevati za nekaj.

Vaše odrešenje vas poziva, da se vrnete k meni
in prenehate s svojimi neumnimi poskusi, da bi se rešili.
*Vaša moč bo izvirala iz mirovanja, iz zakoreninjenosti
v popolno odvisnost od mene.* (Izaija 30,15, prosti prevod)

No, pa jo imamo! Ne morem si predstavljati boljšega načina, da to povem. Umiri se, zanesi se Nanj in tvoja moč bo prišla. Ko se nehamo boriti v svojih zmožnostih, se razodene resnična moč. Bog ne zadržuje in ne jemlje moči, On ti jo podarja.

V nasprotju z našo prijateljico levinjo sem videla veliko žensk, ki jih je lastna moč preplašila. Zdrznejo se v strahu, ko se v njih nepovabljeno prebudijo zamisli, vprašanja ali zavzetost. Moči se ni

Nevidna sila

treba bati; moramo jo sprejeti. Ne privoščite si napake, da krotkost pojmuje kot šibkost. Je umirjena moč ali sila pod nadzorom.

Mojzesa so imenovali krotkega in ponižnega, kljub temu pa je bil mogočen voditelj in moč, na katero si se lahko zanesel. Sprašujem se, ali je bil tak zato, ker je srečal Tistega, ki je stal za vsako njegovo besedo.

Globoko zavedanje dobrega in zla preplavlja človeško goloto in prosi za božanski odgovor. Hoja po področju dobrega izven Boga nas omejuje. Trenutna svetovna sporna vprašanja so tako obširna, da potrebujejo neskončne odgovore.

Tako kot Mojzes tudi me potrebujemo razodetje Božje dobrote, da bi umirile trepetajočo zemljo.

Torej, drage moje, si boste drznile verjeti, da bi lahko bile del razodetja dobrega in se zato zbrale z drugimi in načrtovale strategijo, da bi se skozi nas videla Božja dobrot?

VRLE IN SPOSOBNE

Namerno nisem omejila »dobrega« na področje »lepega« ali celo »varnega«. Navsezadnje gre za silo. Prav tako sem slišala, da *vrlino* opisujejo kot silo.

Vrlo in sposobno ženo, kdo jo najde?

Njena vrednost visoko presega bisere.

Njen mož ji lahko zaupa

Levinja vstaja

in ona mu bo zelo obogatila življenje.

(Pregovori 31,10–11, prosti prevod).

Samske ženske, preden menite, da vas ta vrstica izpušča, se spomnite, da je Jezus vaš ženin. Ne gre za vprašanje, kdo je vključen; me vse smo.

Postavlja se vprašanje, ali nam je ta naloga lahko zaupana. Ali bomo obogatile življenje ljudi okrog sebe? Bomo hkrati sposobne in vrle? Ali pa nas bo našel razdeljene na dvojce: nekatere, ki so vrle, in druge, ki so sposobne? Izražanje samo enega brez drugega ni dovolj. Potrebujemo častno srečanje vrlih žensk, ki so zelo sposobne. Sposobne česa? Preprosto rečeno, morale bomo biti sposobne popolnoma vsega. Morale bomo biti hčere, sposobne vsega nujnega.

V zadnjem desetletju sem spoznala veliko izvrstnih žensk, ki spodbujajo druge, da spoznajo, česa so sposobne, in to uresničujejo. Zaradi naraščajočega zavedanja potreb se ženske namerno usmerijo v takšno izobraževanje in razvijajo specifična področja talentov, da se bodo lahko ustrezno odzvale.

Dovolj so bistro, da zastavljajo vprašanja z razsvetljenega vidika vpogleda in ustreznosti. Naučile so se dodati potrebne lastnosti, da lahko zrastejo v vse, kar resnično so. Te

Ni dovolj, da velikanske programe začrtam na papirju. Svoje zamisli moram zapisati na zemlji.

EMILE PERIERE

ženske so nadarjene in talentirane, neustrašne, vendar spoštovanja vredne, povezane, vendar samozadostne, prisotne, vendar daljnosežne,

N e v i d n a s i l a

sočutne, vendar silovite, čiste, ne pa naivne, močne in nežne, preproste, vendar močno strateške.

Če se naši načrti in programi ne prenesejo v realnost in ne vplivajo na zemljo in njene prebivalce, potem so gola teorija. Programi morajo zaživeti.

Delujejo samo takrat, če jim posodimo glas, roke in noge. Svet je spoznal vpliv različnih sil. Stoletja so zemljo pretresale naravne sile, kot so orkani, cunamiji in monsun. Zemljina skorja je razpokala in temelji so se pretresli zaradi potresov. Oborožene sile so se zbirale tako zaradi plemenitih kot umazanih namenov. Koalicije oboroženih sil so se srečevale na bojiščih in puščale za seboj uničenje.

Kaj pa sila, ki se ne veseli svoje moči ustrahovanja, groženj ali uničevanja? Pripadnice te sile bi imele strateške in edinstvene vloge – nekatere vidne, druge nevidne, prav vse pa cenjene. Kaj če bi bila ta sila hkrati nesebična v motivih in preprosta v cilju? Kako vi bila videti in kako bi zvenela?

Aleksander Veliki je rekel:

»Ne bojim se vojske levov, ki jo vodi ovca; bojim se vojske ovc, ki jo vodi lev.«

Kakšna neverjetna slika nas. Smo vojska ovac, ki jo vodi Lev. Ker sledimo Levu, se ne smemo bojevati kot plašne ovce. Ko sledimo, smo krotke, ko se borimo, smo silovite. Na ta način se srečata nežno in divje in se počutita udobno. Če proučujemo naravni potek in zgodovino

Levinja vstaja

človeških sil, vidimo ponavljajoč se vzorec: vzpenjanje na oblast, pokvarjenost vpliva, izguba moči in notranji propad.

Kaj pa, če obstaja drugačen vzor? In če obstaja neizoblikovana in še neizražena sila?

To knjigo pišem v precej večjem fontu pisave, kot bo potem natisnjena, ker vedno težje vidim majhno in od blizu. Hkrati pa se je moj vid za veliko in na daleč neizmerno izboljšal.

V daljavi vidim dve nasprotujoči si podobi: veliko težavo in sijajno zmago. Na bližnjih in daljnih bregovih vidim globoko, temno zatiranje, vendar vidim tudi veličasten upor. Vidim, kako se s srečanjem z Božjo neizogibno lučjo in Njegovo neizpodbitno pravičnostjo razkrivata in premagujeta ogabna hudobija in svetovna krivica na mnogih frontah. Vidim Njegove hčere, ki se raztezajo naprej kot levinje, ki se pripravljajo na skok. Vse to vidim v naši prihodnosti. Nedvomno te nič od povedanega ne preseneča. Tako kot ti tudi sama ne vidim teh stvari zato, ker berem časopis. Vidim jih, ker imam oči, da vidim v Duhu.

In ne samo vidim ... slišim. Slišala sem krike v daljavi in krike v bližini. Poslušala sem stisko brezupnih, ujetih v ječe temè. Vsak dan je borba proti zadušljivemu zatiranju, ki grozi, da bo utišalo njihove glasove in nato seglo še dlje, da bi zadušilo krike njihovih otrok. Edino upanje teh obupanih mater je, da bo za njihove otroke nekaj več. Neka mlada mama nas je rotila, naj vzamemo njeno osemletno hčer, ker se je deklica skrila pod posteljo, kadar je mama zadovoljevala stranke. Na srečo je organizacija Life Outreach, ki sta jo ustanovila James in Betty

Nevidna sila

Robison, rešila to deklico; mama pa se je bala oditi in je prežeta z obupom ostala v javni hiši.

BESEDE VETRA

So trenutki, ko me preplavi tudi to, kar slišim. Zakaj?

Lažje je, če nisi videl ali slišal. Ker je to res, se večina obrne stran od skrb vzbujajočih zvokov in podob ter si hitro napolni ušesa in oči z razvedrilom. Prav to je razlog, zakaj turizem bujno cveti skupaj s trgovino z belim blagom. Opazovala sem, kako so se tuji gostje na Tajskem pretvarjali, da je to, kar so videli, morda neprestana zabava. Neki ameriški poslovnež, s katerim sem se pogovarjala, se je obnašal, kot da njegova nespodobnost spodbuja tajsko gospodarstvo.

Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša. (Matej 11,15, EKV)

Ta odgovornost se ni končala, ko se je Jezus, Sin človekov, povzpел v nebo in legitimno zasedel mesto kot Božji Sin. V knjigi Razodetja ponovno pojasnjuje nujnost in obupno potrebo po ljudeh, ki so dovolj pogumni, da poslušajo.

So vaša ušesa budna? Poslušajte. Poslušajte Besede Vetra, Duha, ki piha skozi Cerkve (gl. Razodetje 2,7).

Odgovoriti moramo na Njegovo vprašanje. So naša ušesa budna?

Levinja vstaja

Še bolje, ali si želimo, da se nam ušesa prebudijo? Drage moje, vse smo v procesu, da ne bi le poslušale, ampak zares slišale. Medtem ko se sama prebujam, vas nagovarjam, da se vprašate: »Ste slišale tisti zvok?«

Žal se bojim, da smo kot zaspana nevesta, ki se premetava in obrača po razkošni postelji, obdana z blazinami, zato da bi zadušila prav tisti zvok, ki bi jo lahko zbudil. Kako glasna mora postati budilka našega časa, preden se prebudimo in smo popolnoma budne?

Poleg očitnega krika našega ranjenega sveta je še drug zvok, ki nas kliče. Vendar ta ne kriči. Ob vsem hrupu je to zvok, pri katerem morate napeti ušesa, da bi ga slišale. To je tih, nežen glas Duha. In ta zvok je vedno glasnejši, ko se vsaka od nas odloči, da se odzove nanj.

Všeč mi je izraz »Besede Vetra«. Bog je postavil svojo besedo na vetrove. Svetega Duha lahko primerjamo z vetrom ali zračnim tokom, ki nosi besede, ki šepetajo življenje in moč. Vetra ne moremo videti, vidimo pa njegov vpliv. Veter ima moč, da pripiha stvari v vaš svet in da jih odpihne stran. Njegova energija poganja ladje ali pa jih tiho naseda. Njegova moč razburka morja in spodkopava gore. Vetrovi, ki nam pihajo nasproti, se upirajo napredku, vetrovi v hrbet pa nas priganjajo naprej. Veter večkrat obkroži naš svet, včasih potuje hitro, drugič počasi.

Veter prenaša šepet Boga z enega kraja na drugega.

Pogosto nam vmešavanje umetnega hrupa, ki nas obdaja, priduši sposobnost, da bi pozorno prisluhnile Duhu – Njegovim *Besedam Vetra*.

Druga ovira za našo sposobnost, da slišimo, pa je poznavanje tega, kar smo že slišali. Kadar nekaj slišimo znova in znova, lahko to izklopimo in nehamo zares poslušati.

Če mislimo, da vemo, kaj bo nekdo povedal, poslušamo drugače. Pred nekaj leti se mi je zgodilo prav to, ko sem brala Sveto pismo. Precej dobro sem poznala različne prevode Biblije, da sem med branjem vedela, kaj sledi. Mogoče se je to zgodilo tudi vam. Zaradi tega sem izgubila nekaj otroškega občudovanja Božje Besede. Kot odgovor na brezvoljnost sem začela brskati po parafraziranem prevodu The Message.

Zakaj? Želela sem biti presenečena. Zaradi tega sem navajala številne odlomke iz tega prevoda, da bi tudi ve lahko doživele prednost občudovanja. Nisem zamenjala Biblije s parafrazo. Vanjo vnašam ustrezno terminologijo in dodatno raziskovanje. Svobodno si izberite najljubši prevod Biblije za proučevanje.

To sem naredila zato, ker želim resnično slišati, tako kot ve. Ko so enkrat naša ušesa odprta, se čutimo odgovorne, da prispevamo zvok svojih glasov.

Odpiraj svoja usta za mutca,
za pravico vseh prizadetih (osirotelih, zapuščenih).
Odpiraj svoja usta, razsojaj pravično,
brani ponižanega in ubožca. (Pregovori 31,8–9)

V tem odlomku Salomonova mati Batšéba naroči svojemu sinu, kralju, naj prispeva svoj mogočni glas tistim, ki jih je teža krivice strla.

Levinja vstaja

Prav tako je to izhodišče ali okvir za verze o vrli ženi (gl. Pregovori 31,10–31). Bomo tako kot Salomonova mati spodbujale moške v našem svetu, da spregovorijo za vse, katerih glasovi so bili utišani? Postavljeni smo bili za kralje in duhovnike pred našim Bogom. Zato moramo spregovoriti, tudi če drugi molčijo.

Kot »babica« želim vedeti, da bo dediščina za naše sinove in hčere resnično veličastna. Svetovne raziskave vse bolj soglasno kažejo, da je enakopravnost spolov manjkajoči člen pri zaježitvi vala svetovne revščine in celo terorizma. Leta 2001 je Svetovna banka izdala vplivno raziskavo *Engendering Development: Through Gender Equality in Rights, Resources, and Voice (Vključevanje enakopravnosti spolov v razvoj: skozi enakopravnost spolov v pravicah, virih in glasu)*, v kateri trdi, da je spodbujanje enakopravnosti spolov ključno v boju proti svetovni revščini. »Naložba v izobraževanje deklet je morda naložba z najvišjim donosom, ki je na razpolago v deželah v razvoju,« je zapisal Lawrence Summers, ko je bil glavni ekonomist Svetovne banke. »Vprašanje ni, ali si države lahko privoščijo to naložbo, ampak ali si države lahko privoščijo, da ne izobražujejo več deklet.«¹ Program Združenih narodov za razvoj je vodil tudi raziskavo, s katero je ugotovil: »Krepitev vloge žensk pomaga povečevati gospodarsko učinkovitost.«²

Terorizem našega časa je navdihnil varnostne strokovnjake, da so izvedli lastno raziskavo o spolu, in to so njihove ugotovitve:

Razlog za toliko muslimanskih teroristov nima kaj dosti opraviti s Koranom, ampak s pomanjkanjem močne udeležbe žensk v

gospodarstvu in družbi mnogih islamskih držav. [...] Nekateri v vojski so zatrjevali, da bi dajanje večjih pooblastil dekletom razorožilo teroriste.³

V te ključne, pronicljive in obsežne raziskave je bilo vloženega veliko denarja in truda. Vedno me osupne, kadar nas človeška modrost usmeri k temu, kar je Bog že ves čas govoril. Daleč nazaj, še preden je obstajala svetovna težava, je bil že pripravljen svetovni odgovor: ženska.

»Ni dobro za človeka, da je sam; naredil mu bom pomoč(nico), ki mu bo primerna.« (1. Mojzesova knjiga 2,18)

Za moškega ni bilo dobro, da je sam. Danes se, tako kot takrat, dodajanje žensk v življenjske enačbe množi in prinaša dobroto moškim, ženskam, otrokom in svetu, ki si ga vsi delimo. Odmaknjeno življenje privablja, kar »ni dobro«. Človek je ustvarjen za medsebojne povezave. Kljub temu se zdi, da so obsežna, zgolj moška zavezništva kot recept za morebitno polomijo. Iz spoznanj Prve Mojzesove knjige in sedanjih raziskav lahko sklepamo, da so dominantne, moško usmerjene kulture nezdrave na več ravneh.

Nisi bila ustvarjena, da bi bila podložna; si dedinja. Ženske so Božji odgovori. Dodatek ženskih glasov povečuje izobraževalne možnosti za vse otroke, spodbuja gospodarstvo, in kot vse kaže, zmanjšuje tveganje terorizma.

Kako pa je videti ta ženski odgovor?

Levinja vstaja

Ko sem odkrila in praznovala sebe kot žensko stvaritev, sem ugotovila, da nisem bila pozabljen dodatek. Kot hči, žena in mama sem bila odgovor. Če sem bila jaz odgovor, je bilo edino logično, da so bile odgovor tudi sestre, ki so me obdajale. V Božjih očeh nismo drugorazredne državljanke. Ti, draga moja, imaš zmožnost, da postaneš živa, navdihnjena rešitev za človeške težave.

Ko potujem in oznanjam to preprosto resnico nad življenjem žensk, mladih in starih, komajda lahko razložim njihov odziv. S trepetajočim srcem ne le slišijo, kar povem, ampak to izgovorijo na glas in verjamejo.

»Jaz sem odgovor.«

V tistem trenutku pride do razprostiranja, razodetja. Njihove oči se preusmerijo in odprejo, da vidijo svojo ženstvenost tako, kot jo je vedno videl Bog ... tista, ki dopolnjuje.

Vendar je to zavedanje šele naš začetek.

Ženske so več kot le skupna gospodarska spodbuda. Z našo sposobnostjo reševanja bodo vzniknila nova vprašanja. Pišemo nov zakonski osnutek pravic, v katerem so ženske prijateljice človeštva. Zbiramo se, da načrtamo svet, kjer so ženske in otroci dobrodošli, ne pa izkoriščani.

Tu je nekaj od tega, kar vem o nebeški hčeri: je lepa, inteligentna in sposobna. Njeno življenje je polno povezav, ne izoliranosti.

Bog jo ljubi, satan pa jo sovraži.

Po vsem svetu jo zatirajo tako na komaj zaznavne kot na očitne načine.

Ostaja vprašanje: Kaj bi ona v skupnem lahko bila, če bi jo podpirali in strateško usmerjali?

PREBUDI NEKAJ NEUSTAVLJIVEGA

Imela sem privilegij, da sem potovala v jugovzhodno Azijo in Indijo kot partnerica organizacije Life Outreach v upanju, da bom dobila dovolj prepričljive zgodbe, ki bodo sprožile odzive drugih. Med potovanjem po Kambodži, Tajski in Bombaju sem bila priča pogubni revščini in trgovini z belim blagom. A videla sem tudi upanje in obljubo o obnovitvi, ko se ljudje velikodušno odzivajo in ko organizacije začnejo sodelovati.

Povsod je vidna obupna potreba po sodelovanju in odzivanju. Bila sem v Ukrajini, kjer sem zajtrkovala s prijateljico, ko je vstopila osupljivo lepa mlada ženska. To ni nič nenavadnega v narodu, znanem po lepih ženskah, ampak ona je bila v družbi moškega, starega okrog šestdeset let. Nosila je zelo kratke oprijete hlače in visoke pete; ni mogla imeti več kot osemnajst let. Usedla sta se za mizo tik ob naju. Opazovala sem starejšega možakarja, kako je goltal hrano, medtem ko je ona srkala črno kavo in brezizrazno strmela skozi okno. Mladenci za švedsko mizo so šepetali, se hihitali in kazali nanjo. Ni trajalo dolgo, ko se je njuni mizi pridružil drug moški, dvakrat starejši od nje. Komaj sem zadrževala jok. Dekle je bilo videti tako osamljeno, tako izgubljeno. Očitno je bila drago dekle na poziv, a vse, kar sva videli medve, je bila

Levinja vstaja

hči, lačna ljubezni, ki se pretvarja, da je nekdo drug; sedela je med dvema pohotnima poslovnežema, ki sta ji odžirala življenje.

Sama sem se neposredno pogovarjala z nekaterimi našimi sestrami, ki so bile žrtve trgovine z belim blagom. Ja, to one so – naše sestre. Niso postale prostitutke po lastni izbiri; so žrtve in pogumne preživele.

Nekega dolgega, vlažnega dne v Indiji sem poslušala srce parajoče zgodbe, drugo za drugo, od skupine mladih deklet in starejših žensk, ki jih je organizacija Life Outreach zbrala v majhnem stanovanju. Vsaka od njih je pripovedovala svojo zgodbo na svoj način – nekatere z veliko solzami, druge brez očitnih čustev.

Prepričana sem, da so se spraševale, zakaj bi rada slišala njihove zgodbe. Sem bila sočutna? Sem jih obsojala? Bi jih sploh lahko razumela? Bi imela kakšne odgovore?

Ena od teh pogumnih žensk, ki jo bom poimenovala Sama, se je spominjala časa, ko je bila mladenka iz zakotne vasi v Nepal, polna sanj, a razočarana in jezna na mamo. Nekega dne je njen stric slučajno slišal njun prepir in potegnil Samo na stran. Ponudil ji je, da jo vzame s seboj v Bombaj, kjer bi našla priložnost, izobrazbo in možnost, da uresniči svoje sanje.

Obljuba je bila zelo prepričljiva.

Še pred zoro se je Sama s stricem odtihotapila iz majhne vasi. Pogumno se je podala na dolgo in nevarno potovanje, da bi se izmuznila iz Nepala v Indijo. Po prihodu v Bombaj jo je stric pustil počivati v zanemarjeni motelski sobi. Medtem ko je spala, jo je stric prodal.

Sama se je zbudila zmedena in obkrožena s tujci. Napočil je čas, da odsluži denar, ki ga je prejel njen stric.

Odpeljali so jo v lokalno javno hišo in jo zaklenili v temno sobo. Pojma ni imela, kaj se bo zgodilo. Niti tistega jezika ni govorila. Vrata so se odprla in vstopila je stranka, ki je pričakovala postrežbo. Ko se je Sama upirala, so jo štiri ženske držale, medtem ko so jo posilili.

Imela je le trinajst let.

Čas je mineval. Sama se je naučila jezika in odplačala dolg, pri tem pa postala pretkana poslovna ženska. Ker ni imela drugih možnosti in ker ni imela kam iti, se je v sistemu javnih hiš povzpela in postala 'madam'. Ona sama je začela kupovati in prodajati mlada dekleta. Na njeno besedo so žrtve trgovine z mladimi zatirali. Sama je nadzorovala uvedbo posilstev in naročala, naj jih pretepajo, dokler se ne podredijo.

Ko sem srečala Samo, je bilo težko verjeti, da bi bilo karkoli od tega res. Ni bila več 'madam'; bila je zbrana, umirjena ženska srednjih let. Nekdo ji je pripovedoval o Božji ljubezni in postala je kristjanka. Dobila je priložnost, da odide. Sama je zbrala pogum, da je zapustila javne hiše. Zdaj neutrudno dela, da bi rešila prav tista dekleta, ki jih je prej zatirala. Medtem ko sva se pogovarjali, sem skušala doumeti, kako je Sama sploh postala 'madam'. Je pozabila, kako je biti tisto prestrašeno trinajstletno dekle? Vprašala sem jo:

»Sama, kako si lahko gledala, ko so mlada dekleta ugrabljali, posiljevali in pretepali?«

Zavzdihnila je, medtem ko je zmajevala z glavo z ene strani na drugo.

Levinja vstaja

»Delali smo, kar smo morali ..., da bi preživel.«

Za mnoge je preživetje vse, kar imajo.

Preplezala sem goro odpadkov. Prehodila sem umazane ulice, začrtane s tako krhkimi in provizoričnimi hiškami, da ni čudno, da se tisti, ki se zatečejo vanje, počutijo brezupno. Preoblečena sem smuknila v javne hiše. Na Zahodu sem videla depresivno otopelost žensk brez namena. Opazovala sem zapravljanje virov, ker smo pozabile, kdo smo. Na lastne oči sem videla te težave in z vsem srcem upam, da bom videla tudi rešitve.

Tu je presunljiva tožba s konca navdihujoče in izzivov polne knjige *Half the Sky* (*Polovica neba*, op. prev.):

Zgodovinski tok spreminja ženske iz vprežnih živali in spolnih igrač v polnopravna človeška bitja. Gospodarske prednosti krepitve žensk so tako obširne, da bi prepričale narode, naj se premaknejo v to smer. Kmalu bomo spolno suženjstvo, umore iz časti in napade s kislino obravnavali kot nedoumljive, prav tako kot je tesno prevezovanje nog. Sprašujemo se, koliko časa bo ta preobrazba zahtevala in koliko deklet bo še ugrabljenih za javne hiše, preden bo preobrazba končana – in ali bo vsaka od nas del tega zgodovinskega gibanja ali zgolj njegova gledalka.⁴

N e v i d n a s i l a

To vprašanje je razgrnjeno pred vsako od nas.

Zdaj pišem, da bi te vključila v to razodetje. Iskreno molim, da bodo moje besede prebudile nekaj neustavljivega, kar je skrito v tebi. Upam, da se boš dvignila z močjo levinje in prinašala Božje čudeže, kamorkoli boš šla. Potem bomo skupaj tista sila, kakršne svet še ni videl. Moje sestre levinje, berite naprej in prebudite se.

Nevarno budna

Lepo vzgojene ženske redko pišejo zgodovino.

LAUREL THATCHER ULRICH

Ko sem proučevala levinje, sem brala knjige in članke, gledala DVD-je, dokumentarce in celo posnetke na YouTubu, zato da bi opazovala levinje v različnih krajih, obdobjih in medsebojnem sodelovanju oziroma vplivanju. Čeprav sem bila v Afriki na safariju, je bil moj ameriški pogled na levinje milo rečeno omejen. Celo zdaj, po vsem tem proučevanju, ne gledam nase kot na strokovnjakinjo za levinje, sem pa njihova navdušena opazovalka.

Eden izmed dokumentarcev je spremljal selitev dveh levinj in leva v novo osnovan rezervat v Južni Afriki. Lev je bil alfa samec tega krdela in s pomočjo obeh levinj je uspešno vzpostavil svoj vpliv in nadzor nad področjem. Vsi trije skupaj so vladali velikemu delu južnoafriškega rezervata.

Levinja vstaja

Da bi lahko sledili gibanju in razvoju krdele, so samcu namestili sledilno ovratnico. Po dveh letih bivanja v rezervatu je napočil čas, da ovratnico snamejo. Leva ni bilo več treba opazovati. Poleg tega pa je ovratnica preprečevala polnost oziroma volumen njegove grive, zato jo je bilo treba sneti, da bi bila videti čim večja. (Iz obsega grive levi drug drugega vizualno ocenijo in presodijo, ali naj izzovejo drugega za prevlado na določenem območju. Če se nasprotnikova griva izzivalcu zdi prevelika, to pomeni, da ne bi mogel s čeljustjo obseči nasprotnikovega vratu, in zato ne bo začel spopada.)

Lev, ki so mu čuvaji rezervata pred dvema letoma nadeli sledilno ovratnico, ni bil več mlad in krotak in ni ga bilo zlahka ustrahovati. Bil je mogočen. S pomočjo obeh levinj se je uspešno naselil, branil krdele pred vsiljivci in večkrat dokazal, da je izkušen zaščitnik. Zdaj se ne bi pustil zlahka ujeti, saj se je naučil divje, neustrašno in svobodno potikati naokrog. Čuvaji bi ga morali uspavati, da bi mu sneli ovratnico. Leva so izsledili in iz varne razdalje vanj ustrelili puščico z uspavalom. Prva ga je le malce zbegala; komajda je trznil, ko se je s svojim veličastnim zlatim pogledom obrnil proti njim. Ponovno so ustrelili. Lev se je opotekel in se potem ulegel. Čuvaji so nemudoma ukrepali; njihovo vozilo se je približevalo uspavanemu levu, si utiralo pot skozi grmovje in poskakovalo po neravnem terenu do kraja, kamor je padlo njegovo ogromno rumenorjavo telo.

Ravno ko so čuvaji hoteli skočiti iz džipa, da bi sneli ovratnico, kdo se pojavi? Levova alfa levinja – in s tem se nikakor ni strinjala. Ker se levinja zna tako dobro zeliti z okolico, da je skoraj neopazna, je čuvaji

niso zaznali, vse dokler se ni odločila, da se jim pokaže. Da je oni niso opazili prej, še ne pomeni, da ona ni opazila njih. Takoj ko je videla, da je njen lev na tleh, se je dvignila in se iz skrivališča premaknila na vidno mesto. Skupino čuvajev je pogumno opozorila nase. Potem ko se je vrinila med padlega leva in neučakane čuvaje, je grozeče zarenčala, medtem ko je hodila sem in tja pred svojim samcem. Z migetajočimi ušesi in naježeno dlako je dala moškim vedeti, da ni zadovoljna.

Čuvaji so imeli na voljo le malo časa, da bi prišli do leva in mu sneli ovratnico, preden bi uspavalo popustilo, vendar jim je levinja to onemogočala. Čuvajem je ostal še en odmerek uspavala. *Da bi prišli do njega, bi morali uspavati njo.* Strelec je ponovno dvignil puško in natančno nameril. Ko je puščica zadela, se je razjarjena levinja obrnila proti čuvajem, potem pa s puščico pod seboj padla na tla. Napetost v zraku je bila otipljiva, ko se je ekipa čuvajev približala uspavanemu levu. Tako kot njegova levinja je bil tudi on onesposobljen, ne pa nezavesten, in njegove oči so spremljale vsak njihov gib.

Čuvaj je šepetaje segel pod hrbtni del levove grive, z ostrim lovskim nožem prerezal ovratnico in potem izvlekel iz leva obe puščici. Nato so se čuvaji odmaknili in usmerili pozornost na levinjo. Morali so hitro ukrepati, preden bi si ena ali obe velikanski mački opomogli. Levinja je ležala na boku in čuvaji so opazili, da je koža okrog njenih saskov odebeljena, kar je pomenilo, da je breja. Nežno in izredno previdno so privzdignili njene zadnje noge in hitro odstranili puščico.

V ozadju je lev renčal in se trudil vstati, vendar se še ni mogel postaviti na noge. Čuvaji so se hitro vrnili v vozilo, ne da bi levoma

Levinja vstaja

obrnili hrbet. Džipov motor se je zagnal in ko se je skupina odpravila, je bilo slišati vzdih olajšanja. Z nič več pridušenim glasom je pripovedovalec razložil: »Nič ni nevarnejšega kot biti blizu levov, ko so popolnoma budni.«

USPAVANI KRISTJANI

Ko sem slišala povezavo pojmov »nevaren« in »popolnoma buden«, je to pritegnilo mojo pozornost. Kaj bi se zgodilo, če bi bili, tako kot levi, nevarni in popolnoma budni? Takrat in šele takrat bi predstavljali neko grožnjo tem, ki zadržuje v ujetništvu toliko ljudi.

Drage moje, v tem trenutku molim, da bi se vsaka od nas zavedala, da smo za našega sovražnika zares strah vzbujajoče in da je on storil vse, kar je v njegovi moči, da bi nas omejeval. Ve, da se nam ne more dovolj približati, da bi nas ujel in vklenil, če smo popolnoma budne in sposobne gibanja. Nasprotno, uspava nas, da ne bi delale stvari, v katere nas je Bog poklical. Toda tako kot levinja iz moje vizije se moramo zbuditi, vstati, se spomniti, kdo smo, in se goreče spopasti z zlom na tem svetu.

IZ DNEVA V DAN USPAVANE

Ampak pazite, da vas skrb za vsakodnevne obveznosti ne bo tako prevzela in izčrpala, da boste izgubile občutek za čas in boste

zadremale, ne da bi se zavedale Boga. Noč se bliža koncu, zora se je približala. *Zbudite se in bodite pozorne, kaj dela Bog!*

Bog končuje odrešenijsko delo, ki ga je začel, ko smo začele verovati. Ne smemo si privoščiti niti ene zapravljene minute, ne smemo zapravljati dragocenih dnevnih ur z lahkomišelnostjo in razvajanjem, z razuzdanostjo in razsipnostjo, s prerekanjem in grabljenjem vsega, kar nam pride pred oči. Vstani iz postelje in se obleci! Ne postopaj in ne zavlačuj, ne čakaj prav do zadnje minute. Obleci se v Kristusa in bodi dejavna (gl. Rimljanom 13,11–14)!

Bodi pozorna na izbiro besed v tem opozorilu: Ne dovoli, da te *tvoje* dnevne obveznosti prevzamejo in izčrpajo. Ukradle ti bodo dragocen čas in te uspravale. Taki življenjski scenariji so nujen poziv, da vstaneš, si pozorna in budna za to, kar dela Bog. Ko se zaveš, kaj Bog dela, potem boš vedela, kaj moraš storiti! Čas zavlačevanja je minil. Čas je, da zavihaš rokave. Budilka je zazvonila že pred nekaj urami!

Potreba po dobri spodbudi je bila še posebej poudarjena med nedavnim telefonskim pogovorom s prijateljico. Povedala mi je, kako sta se z možem pri kosilu pridružila uglednemu rabinskemu učitelju. Zaupal jima je, kako ga je težila huda stiska ameriških Judov. Ta rabin potuje in predava v sinagogah in na konferencah po vsej Ameriki in roti ameriške Jude, naj molijo, da bi se ameriški kristjani skupaj dvignili in spoznali, kakšno moč ima njihov vpliv. Zaskrbljen je, ker je judovskih prebivalcev v Ameriki daleč premalo, da bi obstali, če se jim ne

Levinja vstaja

pridružijo kristjani, da bi zajezili antisemitski in protikrščanski val, ki rovari proti njim.

Preveč nas je obupanih, uspavanih ali pa se ne zavedamo, kaj se v resnici dogaja na svetu. Morda tiči vzrok v tem, da smo predolgo poslušali uspavan evangelij, ki se je izogibal resničnosti in je le redke spodbujal k reševanju izgubljenih. Nas pomanjkanje dejavnosti in duhovne vadbe pusti omoči in otopele? Nas zakonito zatiranje ali brezbrizen odnos do greha upočasni in povzroči, da so naši odzivi zapoznani in medli? Ali je mogoče, da nas Bog zdaj pretresa, zato da bi nas dvignil in bi prebujeni postali nevarni? Če je tako, ne bi bilo prvič.

Izraelci so taval po puščavi precej dlje, kot bi bilo treba. Potovali so brez cilja, bili so kot izjemno velika čreda ovac. Včasih so zašli in se pritoževali; drugič so poslušno sledili oblaku podnevi in se ponoči utaborili pod ognjenim stebrom. Včasih so poslušali svojega pastirja Mojzesa, drugič pa ne. Ko pa so se zbrali, da bi se utaborili na moabskih planjavah, ki so mejile na njihovo obljubljeno deželo, je njihova zbrana prisotnost postala očitna. Okoliški narodi so se zavedali njihovega prihoda. Postajališče neizkušenih puščavskih popotnikov se je prebivalcem dežele zdelo kot zborovanje mogočnih bojevnikov.

Izraelci niso bili več skupina zlorabljenih sužnjev, ampak so si ponovno pridobili identiteto Božjega kraljevskega ljudstva (*Izrael* pomeni 'Božji princ'). Po dolgoletnem tavanju po puščavi so bili pripravljeni na naselitev. Morda so tudi takrat Božji otroci spregledali, kar je bilo bleščeče jasno in razvidno kraljem, preroku Bileámu in sovražnim narodom, ki so obkrožali Izrael. Nič več niso bili potepuhi,

ampak skrbno izbrani čistilci Boga in bojvniki, ki se tega niso zavedali.

Na žalost se Božji otroci niso zavedali, kdo v resnici so, in niso imeli pravilnega pogleda na narode, ki so jih obkrožali (sovražni narodi), in tako so izgubili vizijo in namen. Odvrgli so nekdanjo sveto zadržanost in storili hudo napako v presoji. Preden so vstopili v obljubljeni deželo, so nes pametno sklenili nekaj nesvetih zaveznštev. Njihova napaka je zapisana nam v opozorilo: Nevarnost preži na tiste, ki so se zbudili, a so pozabili, kdo so.

Preprosto reeno, v pušavi so imeli razbrzdano zabavo. Izraelski moški so se zapletli v nebrzdano spolnost z moabskimi ženskami, ki so jih poslali v njihov tabor po nasvetu preroka Bileáma (gl. 4. Mojzesova knjiga 25,1–2; 31,16; Razodetje 2,14). Te ženske so povabile izraelske moške, naj se pridružijo moabskemu čaščenju spolnosti in njihovih bogov. Posledice so bile katastrofalne, Božje ljudstvo pa je bilo za nekaj asa na stranskem tiru. Še preden se je vse konalo, jih je zadela nadloga, prišel je goreč duhovnik in pojavil se je zagrizen sovražnik – Midjánci. Bog je naročil Mojzesu, naj prešteje ljudstvo, in nato se je ljudstvo prerazporedilo.

Vseeno pa jih Izraelovi sovražniki niso mogli premagati. Kadar so bili Izraelci poslušni, jim je bila zmaga zagotovljena; kadar pa so ogibali Božjih navodil, jih je doletela kazen. Ko so se pokesali, je Bog, potem ko je umrlo štiriindvajset tisoč Izraelcev, umaknil nadlogo.

Kaj se iz tega naučimo? Če nas sovražnik ne more uspavati – da smo tihe, krotke in nedejavne –, potem nas bo zvabil, da oskrunimo

Levinja vstaja

svojo posteljo in se vključimo v brezbožne in sprevržene oblike čaščenja. Kako so videti uspavani kristjani? Govorijo in verjamejo naslednje:

- »Svet gre k vragu ... Upam, da bo kmalu vnebovzetje in tako bomo vsi pobegnili.«
- »Zakaj ne bi smela z možem gledati poučnih videoposnetkov, na katerih imajo spolne odnose drugi poročeni pari?«
- »Vse je tako strah vzbujajoče. Pokrila si bom oči (*zazeha*) in zdaj, ko so moje oči zaprte, mislim, da bom malo zadremala.«
- »Bog ve, da sem samo človek in da moj zakonec ne izpolni mojih spolnih potreb. Vem, da ne bi smela, a navsezadnje mi je že odpuščeno ...«
- »Nisem glasovala za tega predsednika. Ne molim zanj.«
- »Seks in trgovina z ljudmi sta tragična, ampak to se dogaja v tujini, zato je njihov problem, kajne?«
- »Res je žalostno, da je toliko ljudi umrlo v potresih na Haitiju in v Čilu. Kaj ni lepo, da zvezdniki zbirajo denar za pomoč?«
Včasih mi gre na jok, ker se bojim, da smo pozabile, kdo smo.

Ne pripadamo sebi, ampak smo Božje. Smo sveto ljudstvo, oddvojeno zanj in njegove namene. Nismo neka skupina razpršenih, trpečih beguncev, sirot, ki jih je premagal greh in se sprašujejo, ali Bog sploh obstaja. Smo skupno Kristusovo telo in kot tako smo namenjene za zmagoslavje, zmago, znamenja in čudeže. Na žalost nekatere naše sestre tega še ne vedo.

ODGOVORI, NE TEŽAVE

Na kratko smo orisale dinamiko, o kateri sem pisala leta 2005 v knjigi *Fight Like a Girl* (*Bojuj se kot dekle*, op. prev.). Predpostavka temelji na: »Ti, hči, si odgovor, ne težava.« Medtem ko končujem knjigo *Levinja vstaja*, mi je pomembna in privlačna knjiga z naslovom *Half the Sky* (*Polovica neba*) potrdila: »Ženske niso težava, ampak rešitev.«¹ Knjigo sta napisala zakonca Nicholas D. Kristof in Sheryl WuDunn, novinarja in dobitnika Pulitzerjeve nagrade. S svojim pisanjem sta želela opozoriti svet, da je treba ženskam nujno zagotoviti enakovrednost, izobrazbo in gospodarske priložnosti. Njuno delo je v svetovni skupnosti igralcev, aktivistov in medijev na srečo precej razburilo in odmevalo.

To témo ponovno odpiram, ker me žalosti, da se Cerkev ni prva spopadla z neenakopravnostjo med spoloma. Zdi se, da smo kot Jona, zaspani prerok iz davne preteklosti, ki je dremal v podpalubju v temi, medtem ko je posadka na ladji mrzlično poskušala prebroditi usodno nevihto. Me bi morale biti prve na krovu in iskati Božjo rešitev za hudo krivico, ki nagiba jeziček na tehtnici našega sveta. A za razliko od Jona me ne doživljamo osamljene nevihte, ki bi premetavala samo eno plovilo na morju. Ves svet pretresajo okoljske nevihte, ki divjajo po zemlji, finančni potresi pa destabilizirajo svetovno gospodarstvo. Zaradi nepravilnosti se naša zemlja trese in maje. Ljudje se globoko vznemirjeni obračajo na kristjane in sprašujejo: »Kako se je to zgodilo?« Ujetniki, trpeči in zmedeni se obračajo k nam in sprašujejo,

Levinja vstaja

kako lahko spimo, ko bi morali klicati k Bogu za načrt, da bi sodelovali v njegovem posredovanju, preden bo prepozno. Toda preveč ljudi v Cerkvi je dovolilo, da jih trenutna pobuda zaziblje v spanec ali pa jih razburi in žene v prepir o nepomembnih stvareh.

V Jonovem času je Bog poslal nevihto, da bi prebudil preroka iz neposlušnosti in ga spomnil, da se Ninivljanom slabo piše. Bog nikoli noče pustiti ljudi v nevarnosti, ampak Jona je nerad preprečil uničujočo grožnjo, ki je visela nad starodavnim mestom. Zato je stekel in se skril v ladijskem skladišču. Medtem ko je potoval v nasprotno smer od tiste, ki mu jo je naročil Bog, je zaspal. Bog je poslal tako močno nevihto, da je bila ladja, v kateri je bil Jona, tik pred tem, da se raztrešči. Zakaj je Jona zbežal? Ker ni hotel rešiti ljudi, ki so veljali za nevredne. Poglejmo si njegov pogovor z Bogom, potem ko sta bila tako on kot mesto rešena.

To se je Jonu zdelo hudo, zelo hudo in se je jezil. Molil je h GOSPODU in rekel: »Oh, GOSPOD, mar ni bil to moj razlog, ko sem bil še v svoji deželi? Zato sem pohitel, da bi zbežal v Taršiš; kajti vedel sem, da si milostljiv in usmiljen Bog, počasen v jezi in se kesaš (ti je žal) hudega. (Jona 4,1–2)

Jona je želel, da Bog sodi in kaznuje mesto, vendar pa je Bog želel razširiti milost in usmiljenje. Jonu je bilo prav, da Bog uniči mesto, polno ljudi, potem pa je bil dovolj razdražen, da bi kar umrl, ker ni imel več sence pod grmom, ki se je posušil.

N e v a r n o b u d n a

Bog pa je rekel Jonu: »Je mar prav, da se jeziš zaradi kloščevca?«

Rekel je: »Prav je, da se jezim do smrti.«

GOSPOD pa je rekel: »Ti žaluješ zaradi kloščevca, za katerega se nisi trudil in ga nisi gojil, v eni noči je nastal in v eni noči je izginil. Jaz pa naj ne bi žaloval zaradi Niniv, velikega mesta, v katerem je več kot sto dvajset tisoč ljudi, ki ne znajo razlikovati med svojo desnico in svojo levico, in toliko živine?« (Jona 4,9–11)

Halo! Smo tudi me izgubile pogled na to, kar je pomembno Bogu? Nas bolj skrbi lastno udobje in zavetje kot to, kar je dragoceno Bogu? Najvišji v nebesih ni navdušen nad možnostjo uničenja. Hrepeni po tem, da bi rešil vse, ki se jim slabo piše! Ne zadržujmo upanja prav tistim, ki jih Bog želi rešiti. Molim, da boste dovolile Bogu, da prebudi levinjo v vas in vam da priložnost, da rešite – ne sodite – druge pred zlom, ki jim grozi, da jih bo premagalo in uničilo.

Čas je, da ubogamo Božji poziv. Zaupal nam je sporočilo dobre novice za svet. Zapovedal nam je, naj ljubimo drug drugega. Naročil nam je, naj skrbimo za vdove, sirote, tujce in revne. Še zdaj spodbuja hčere, mlade in stare, naj najdejo rešitve, odgovore na svetovne težave. Vabi nas, da se ne oziramo na razlike, ampak jih odložimo in delamo skupaj v Božjem delu.

Nekatere med nami se še vedno trudimo, da smo prijazne druga do druge. Druge so preveč zaposlene z objokovanjem izgub in porazov.

Levinja vstaja

In veliko preveč se prepiramo o neumnih doktrinalnih vprašanjih in se pritožujemo nad drugimi deli Kristusovega telesa.

Drage moje, res nočem, da poziv k našemu prebujanju zahteva kakšen met čez krov, tako kot so vrgli Jona, ali pa začasno bivanje v puščavi, tako kot se je godilo Izraelcem! Zato poglejmo na zlo in težave v svetu in jim dovolimo, da nas pretresejo in predramijo. V svojem duhu vidim ljudi, vznemirjene, pretresene in pripravljene, da spremenijo svoj svet.

TVOJ EDINSTVENI IZRAZ

Med pisanjem te knjige so me uredniki spodbujali, naj vključim primere žensk, ki so popolnoma budne, zato da bi ve lahko videle, kaj taka ženska lahko stori. Vendar pa se nočem omejiti samo na to, kar smo videle. Ta zgodba o popolnoma prebujenih in nevarnih se še vedno piše. Prepričana sem, da bo svet šele videl, kaj pomeni, da so kristjanke, tako posamezno kot skupno, popolnoma prebujene in nevarne.

Bog mi je dvakrat naročil, naj začnem proces prebujanja kristjank. Pojma nimam, kako bo vse to videti, ko bomo popolnoma prebujene, ampak sem kar precej prepričana, da bomo v tem videti nevarne, na svetlobi pa sijajne. Ko sem še globlje razmišljala o tem, sem spoznala, da izraz divje, silovite levinje za kristjanke sploh še ni jasno določen.

Prišla sem do še enega spoznanja, in sicer da je ljudem všeč, če jim poveš, kaj naj storijo. Ampak tako krščanstvo, ki določa postopne

korake, nas pusti v praznini, brez večine Božjih skrivnosti. Torej to ni sporočilo z navodili. Želim, da si *ti* prebujena – da se dvigneš kot levinja in na svoj edinstveni način izražaš pomen tega. Samo ti in Bog lahko določita, kako bo ta levinja, ko bo popolnoma prebujena v tebi, videti. Nedavno sem prosila svoj kolektiv, naj mi posredujejo besede ali podobe, ki jih levinja oživi, oziroma vzbudi v njih. Ni me presenetilo, ko so njihovi odgovori obsegali vse od elegance, miline in nežnosti pa vse do silovitosti in neustrašnosti. Tako pestra in obširna je zmožnost odziva na prebujanje.

Med proučevanjem Svetega pisma sem opazila, da Bog kar pogosto reče svojemu ljudstvu ali prerokom: »Pojdite tja, naredite to, recite ono,« a jim ne da nobenega jasnega namiga, kaj se bo potem zgodilo. To potrjuje primer Elizeja, ki je naročil vdovi: »Pojdi k vsem sosedom naokoli in si od njih izprosi posod, praznih posod, a ne premalo! Potem pojdi domov, zakleni vrata za sabo in za sinovoma in napolni vse te posode; katera bo polna, jo postavi na stran!« (2. Knjiga kraljev 4,3–4). Zdi se, kot da manjka jasen načrt. Le kako naj bi to rešilo problem izterjevalcev dolgov, ki so grozili, da bodo zaslužnili vdovina sinova? No, ko je izpolnila, kar ji je bilo naročeno, se je vrnila k Božjemu možu, ki ji je rekel: »Pojdi, prodaj olje in poplačaj dolgove. S preostankom pa preživljaj sebe in svoja sinova!« (2. Knjiga kraljev 4,7).

Zanima me, koliko čudežne preskrbe zgrešimo, ker hočemo poznati drugi, tretji in četrti korak, še preden smo izpolnili prvega. Torej misli na to kot na knjigo, kjer »prebereš besede, moliš in dovoliš Bogu, da izlije samega sebe v vse posode, ki si jih postavila predenj.« Prosi

Levinja vstaja

Boga, naj ti napolni um z mislijo na levinjo v kakršnikoli obliki, podobi ali posodi, ki jo želi uporabiti, da te navdihne.

Ne boj se podob nas kot levinj ali Jezusa kot leva. To ni nič drugače kot upodobitev Jezusa kot našega pastirja in kako se on povezuje z nami, svojimi ovci. Ali smo dobesedno ovce ali nas Bog prosi, da mu sledimo in zaupamo, tako kot ovce zaupajo svojemu pastirju? Prav tako je Jezus naš ženin in mi njegova skupna nevesta. To je alegorična slika, prispodoba. Jezus je hkrati Pastir, Kralj, Bog, Človek, Ženin, Brat, Lev, Jagnje, pa tudi Začetek in Konec. Ali je presenetljivo, da nas morda želi nekoliko raztegniti? Namerno ti omogočam, da se odzoveš na osnovi lastnih edinstvenih zaznav in položaja moči in vpliva.

DOLŽNOST BUJENJA

Ko sem bila na fakulteti, je imela hiša našega sestrskega društva tako imenovano spalno teraso. Nisem povsem prepričana, zakaj so ji nadelo tako ime, saj ni bila niti zunaj stavbe niti ni imela zunanjega dostopa. Šlo je za dolgo, zatemnjeno sobo v drugem nadstropju, polno pogradov. Nekateri so bili razporejeni vzdolž stene, medtem ko so drugi stali pravokotno na vrsto zatemnjenih oken.

Ker si je veliko deklet delilo to skupno sobo, nismo smele uporabljati budilk. Namesto tega smo izmenjale opravljale dolžnost, mojo najmanj priljubljeno obveznost: bujenje. Vsak večer pred spanjem so sestre namestile kartončke s svojim imenom na časovni okvirček,

kdaj se želijo zbuditi. Torej je morala oseba, zadolžena za zbujanje, vedeti, kje spi vsaka od njenih sester. Noč pred jutranjo dolžnostjo zbujanja drugih je spala izven skupine v drugi sobi, kjer si je lahko nastavila budilko.

Ko je prišla vrsta name, sem nastavila budilko za pol ure prej, preden bi morala zbuditi prvo sestro, zato da bi se lahko stuširala. Edina korist tega zgodnjega vstajanja je bilo tuširanje, ne da bi morala čakati nanj v vrsti. Ko se je začel proces bujenja, sem naslednji dve ali tri ure delala obhode v petnajstminutnih do polurnih razmikih in zbujala dekleta. Smuknila sem v in iz zatemnjene spalne terase, medtem pa poskušala jesti in se še sama pripraviti. Vedno znova sem se tiho približala, vstopila v sobo, zaprla vrata, potem pa tipala v temi, skrbno štela pograde in se trudila, da ne bi zbudila spečih sester, ko sem hodila med njimi. Ko sem prišla do določene sestre ali sester, sem jih nežno, a odločno zbudila.

Čutila sem veliko odgovornost, ker sem vedela, da se vsaka od sester zanaša name, da jo pravočasno zbudim. Treba je bilo iti na predavanja, pisati teste, opraviti izpite, ki se jih ni smelo zamuditi, in se seveda srečati s fanti.

Nekoč, ko sem bila še kandidatka za sestrsko družčino, sem pri zbujanju »zamočila«. Bila sem pretiha, prenežna in neodločna, ko sem stresla starejšo sestro. Ker je nekaj zamomljala v odgovor, sem predvidevala, da je budna, ampak ni bila. Samo v spanju je govorila. Tisti dan mi je pri kosilu odčitala lekcijo in mi dala vedeti, koliko jo je stalo pomanjkanje moje učinkovitosti. Nekaterih napak si ne želiš

Levinja vstaja

ponoviti. Tako sem se hitro naučila, da je treba nekatere sestre kar dobro stresti, druge so se odzvale že na nežen dotik in spet druge so sedle pokonci, takoj ko je sestra samo zašepetala njeno ime. Nekatere sestre so se mi zahvalile, druge so zaklele in me nagnale stran.

Najteže je bilo s tistimi, ki so se zdele budne in so celo rekle: »V redu, v redu, budna sem,« a so potem spet zaspale. Naučila sem se, da moram pri taki zaspanki ostati na straži toliko časa, dokler ni vstala s pograda in postavila obeh nog na tla.

V drugo zagato sem se spravila, ko sem zbujala napačno sestro. Čeprav sem se trudila biti tiha in previdna, sem včasih zbudila sestro na pogradu zgoraj ali poleg. Usedla se je, me zgrožena zgrabila za roko in zašepetala: »Hej, budna sem. Izbriši moje ime iz seznama za bujenje!« Sram me je priznati, ampak takrat sem bila ena tistih, ki je preklinjala in se težko prebujala. Skoraj vedno sem potrebovala še drugo bujenje. Poznala sem pravila, ker sem jih morala prebrati. Če je katera od sester po dveh bujenjih ostala v postelji, je nismo bile dolžne zbuditi tretjič. Taka dinamika je drugemu zbujanju dodala nujnost, saj si vedela, da je to tvoje zadnje bujenje. Ko so bile sestre zbujene in so bile v gibanju, nisem bila več odgovorna zanje, ni mi jih bilo več treba opazovati. Bile so sestre v gibanju. Morala sem se obleči do konca.

Naš darežljivi Bog ne deluje po pravilih našega sestrskega društva. Z veseljem nadaljuje z budnicami vse do zadnje minute, kljub temu pa ni mogoče zanikati nujnosti. Čutim, da se nekatere sestre že zdaj odzivajo na pozive k zbujanju, ki so namenjeni zaspanim ženskam okrog njih.

PREBUDI NEKAJ SILOVITEGA

Smešno se mi zdi, da v tem življenjskem obdobju spet opravljam dolžnost zbujanja, le da je tokrat na kocki veliko več. Včasih imam občutek, da še vedno tavam med pogradi po zatemnjenih sobah, kjer nežno stresam, trmasto vztrajam in tu in tam – čudoviti časi – samo zašepetam imena sester, one pa se prebudijo in vstanejo.

Vem, da v nalogi bujenja nisem sama in da se bo vsaka Božja hči odzvala na različne načine in metode dražljajev, da se prebudi iz dremeža. Sama sem odgovorna, da predte položim nekaj silovitih načel in čudovitih podob. Molim, da bo to razodetje prepričljivega veličastva in moči tako vplivalo nate, da prebudi v tebi nekaj silovitega; tako boš, ko boš popolnoma budna, vedela, kaj moraš storiti.

Svet te potrebuje, draga sestra levinja, ne samo, da se prebudiš, ampak da izraziš od Boga dano, silovito stran. Kako je videti, ko je kristjanka silovita? Ali kriči, vpije, praska in brca? Morda pride čas tudi za to. Če bi kdo napadel mojega otroka ali vnuka, vem, da bi se odzvala tako in še kaj bi pridodala. V knjigi preroka Ozeja Bog gleda odziv mame medvedke oziroma levinje in ga razglasi za svojega.

Planil bom nadnje kakor medvedka, oropana mladičev,
razparal bom oklep njihovega srca.
Tam jih bom žrl kakor lev,
poljske živali jih bodo parale. (Ozej 13,8)

Levinja vstaja

Ojoj! Ta vrstica vsekakor zajame krvoločno, nasilno stran besede *silovit*, ampak v tej intenzivni besedi najdemo veliko več kot uničujoče nasilje. Druge besede, ki dopolnjujejo pomen besede *silovit*, vključujejo *intenziven, goreč, mogočen, razburkan, močan, strasten in agresiven*. Ne morem si predstavljati nabora besed, ki bi bolj natančno zajel, kar čutim, da se vzbuja v meni. Nedvomno se je prebudilo nekaj razburkanega, kar je prineslo s seboj večjo jasnost in moč, kot da bi nevihta zbirala moč.

Ta sila ni povzročila osebnega nemira; prinesla je zbranost, osredotočenost. Z večjo zbranostjo je naraščala tudi moja gorečnost nad stvarmi, ki se jih prej nisem zavedala.

Mnogi od teh trenutkov prebujenja so me ujeli nepripravljeno. Eden se mi je zgodil konec oktobra ali začetek novembra 2007. Bila sem ravno v kopalnici in brala revijo. Ko sem obrnila list, sem prvič brala o grozodejstvih trgovine z ljudmi za spolne namene na Tajskem. Prebrala sem članek do konca, potem pa sem se vrnila k nekaterim odstavkom in jih ponovno prebrala. Skoraj nisem mogla verjeti, da je to, kar berem, res. Ali so ljudje res lahko tako kruti? Se to res dogaja in se jaz tega ne zavedam? Začela sem jokati (prav v kopalnici), potem pa sem molila: *Bog, če lahko kakorkoli prispevam ali ponudim svoj glas v tej zadevi, sem tu zate*. S tem molitvenim zbujanjem se je nekaj premaknilo.

Minilo je nekaj tednov, potem pa sem prejela telefonski klic od organizacije Life Outreach. »Lisa, sestavljamo ekipo, ki bo šla na Tajsko; zbirali bomo sredstva in ozaveščali javnost o preprečevanju

trgovine z ljudmi za spolno izkoriščanje. Ti si tista, ki smo jo nameravali poslati.« Tri mesece kasneje sem bila na poti na Tajsko v okviru prve pobude organizacije Life Outreach proti trgovanju z ljudmi.

Kaj, če tisti dan ne bi molila? Kaj, če bi jokala, zmajevala z glavo in še naprej listala revijo? Ne bi trajalo dolgo, ko bi že gledala najnovejše preboje za nego kože, modne smernice ali prehranske skrivnosti. Če bi še naprej brala revijo, namesto da bi molila, bi tisti večer verjetno šla spat, ne da bi dvignila glas k nebesom. Kadar bi ta téma spet pritegnila mojo pozornost, bi najbrž rekla nekaj podobnega: »Ja, nekaj sem slišala o tem ... Brala sem v reviji ... Res, res žalostno.«

Ko si *prebujena*, se ne moreš upreti, ampak se *odzoveš*. Ne zamenjaj prebujenosti z vznemirjenostjo. Če te nekaj vznemiri, se boš v tistem trenutku lahko odzvala, vendar vznemirjenost zaradi nečesa nima moči, da bi te ustavila pred nadaljnjim listanjem po reviji. Lahko si vznemirjena, a nisi budna. Ne moreš pa biti popolnoma budna in se jasno zavedati težav v svetu, a se ne odzvati. Zato sem morala moliti, ko sem brala, da ugrabljajo mlada dekleta in jih vržejo v javne hiše, morala sem povedati Bogu, da bom naredila vse, kar želi, da se spopadem s tem grozodejstvom. Moja molitev je osvetlila priložnost, ko se je ponudila. Bi prišle še kakšne druge priložnosti? Morda, ampak tisto bi lahko zgrešila.

BOG TE NI ODREŠIL, DA BI TE UKROTIL

Bog se ne razodeva kot brezmejen, zato da bi nas omejil. Ravno nasprotno. Svoje srce želi vsaditi v nas. Prijateljica Christine to najbolje pove: »Bog te ni odrešil, da bi te ukrotil!«

Bog ne išče ljudi, ki se obnašajo kot kristjani. On želi, da *smo* kristjani! Beseda *kristjan* pomeni 'maziljeni ali podoben Kristusu'. Jezus ni hodil naokrog in se »lepo obnašal«; hodil je naokrog, da je »delal dobro« in osvobajal vse zatirane. Za kaj pa je mazilil tebe?

Duh Gospodov je nad menoj,
ker me je mazilil, da prinesem blagovest ubogim.
Poslal me je, da oznamim jetnikom prostost in slepim vid,
da pustim zatirane na prostost,
da oznamim *leto, ki je ljubo Gospodu (Božje leto za ukrepanje)*.
(Luka 4,18–19)

Če je bil Božji Duh položen na Jezusa, da bi storil vse to, in če smo rojeni iz tega istega Duha, potem moramo delati, kakor je delal On – oznanjati dobro novico ubogim,

Lepo vzgojene ženske redko pišejo zgodovino.

LAUREL THATCHER ULRICH

osvobajati obremenjene in zatirane in razglašati: »To je milostno leto Božjega delovanja!« Verjamem, da je prav vsako leto milostno leto

Božjega delovanja, da še vedno čaka na nas, da začnemo delovati v njegovem imenu.

V luči tega poslanstva Bog ne potrebuje skupine udomačenih hčera, ki preživljajo dneve s peko in se lepo obnašajo. Prav nič ni narobe s peko, ampak če je to vse, kar počnemo, nas Bog ne bo uporabil za spreminjanje zgodovine.

Vem, da bo ta citat nekatere izmed vas izzval. Mene je izzval, ko sem ga prvič prebrala. Ne gre za poziv k porednosti, ampak za spoznanje, da sprememba pogosto pride z izzivom obstoječih razmer.

V očeh južnjaške kulture in avtobusnega podjetja se Rosa Parks ni lepo obnašala, ker ni hotela odstopiti svojega sedeža in se pomakniti v zadnji del avtobusa, ki je bil namenjen »obarvanim«. Odločitev ene ženske, da vztraja na svojem sedežu in ga ne zamenja, je spremenila pogled naše države na rasno ločevanje. Upravičeno dvomim, da se je v tistem trenutku zavedala, da piše zgodovino. Samo čas ima moč, da razkrije motive in posledice odločitev. Morda je bila Rosa preprosto utrujena in naveličana, da so jo vedno potiskali v ozadje in ji odrekli od Boga dano pravico človeškega dostojanstva.

Kaj pa Debora, Jaéla, Tamara, Estera, Batšéba, Abigájila, Rahába in celo Marija? (To je le nekaj svetopisemskih primerov, a jih je veliko več.)

Se je Debora lepo obnašala, ko je spodbodla svoje ljudstvo k uporabi proti vladajočemu zatiralcu in se skupaj z moškimi odpravila v vojno? Voditelji njenega časa so menili, da se ni. Vojska se je zbrala, da bi se zoperstavila njenemu upor, vendar niso mogli zmagati. Ko se

Levinja vstaja

je od Boga izbrani (moški) voditelj, Barak, obotavljaj, je Debora izpolnila Božje navodilo po svojih najboljših močeh.

Kaj pa Jaéla? Je morala uporabiti šotorski klin, da je ubila sovražnika? Ali ga ni mogla preprosto izročiti oblastem, medtem ko je spal? Morda, ampak ni. Bog se je strinjal z njeno odločitvijo in napisali so pesem, ki slavi njeno junaštvo.

Potem je tu še Tamara. Dvakrat je ovdovela, pretvarjala se je, da je prostitutka, in spala s svojim ovdovelim tastom, patriarhom Judom. Njeno obnašanje je na več ravneh nezaslišano. Nobenih dokazov ni, da bi ji Bog to naročil. Sama se je odločila za tako pot. Toda sin te vztrajne ženske je zapisan v Kristusovem rodovniku, ona pa je bila razglašena za pravično.

Estera ni upoštevala ukaza, naj pride h kralju le takrat, ko jo pokliče. Zaradi neposlušnosti je bila Vašti, Ahasvérjeva prva žena, odpuščena. Estera bi to morala vedeti! A njena odločitev, da se na dvoru neprimerno obnaša, je rešila njeno ljudstvo.

Batšéba je bila prešuštnica, a mati modrega Salomona. Rahába je bila prostitutka, ki je lagala svojemu kralju, ko je skrila sovražne vohune. Ne samo, da so njena dejanja vere rešila njeno družino ob uničenju Jerihe, ampak je njen sin vpisan v Davidov in Jezusov rodovnik. Abigájila je zaobšla moža. Njena odločitev je rešila družino in pridobila srce kralja Davida.

Zdelo se je, da Marija nosi nezakonskega otroka, a rodila je Božjega Sina. Kaj, če bi rekla: »Ker nisem poročena, bi bila nosečnost

N e v a r n o b u d n a

neprimerna, pustila bi slab vtis. Lahko to počaka, dokler se ne poročim, da bom videti lepo vzgojena?»

Zgodovina sama upravičuje odločitve teh žensk. Njihova srca so se prebudila in se zganila.

Kako se boš odzvala, ko boš popolnoma, nevarno budna? Kakšno zgodovino boš ustvarila? Se boš, tako kot divja levinja, prebudila iz uspavanosti in vstala, da boš branila svojo družino, svojo skupnost, svoj svet? Si budna? Kaj se prav zdaj vzbuja v tvojem srcu?

Vsota strahu in čudenja

Na strah vzbujajoč in čudovit način sem ustvarjen;

čudovita so tvoja dela.

PSALM 139,14 (prosti prevod)

Levinje so močne in elegantne. Gibljejo se z močno odločnostjo, zavedajoč se, da sta njihov obstoj in preživetje mladičev odvisna od zapuščine spretnosti in moči. Ko hodijo, njihov kožuh rahlo valovi. Za razliko od nas njih ne skrbi, ali imajo povešeno kožo ali predolge repe ali celo to, da so si vse podobne. V svoji koži se dobro počutijo. Levinje so osupljive.

Opazovala sem jih v divjini in prepričana sem, da to zares *vedo*. Nasprotje med tem, kako mé gledamo nase in kako levinja dojema sebe, bi lahko prikazali, če bi se ljudje in levinje lahko pogovarjali. Za hip si predstavljajmo, da se lahko pogovarjamo med seboj.

»Levinja, osupljiva si.«

Levinja vstaja

Levinja odgovori: »Ja, vem. Bi radi videle, kaj zmorem?«
Navdušene odgovorimo: »Ja.«

»Poglejte mojo šapo,« nas povabi. »Poglejte to.«

Z občudovanjem opazujemo levinjo, ki sproži kremplje iz privzdignjene šape.

»S to šapo podrem gazelo, ki bo nahranila moje mladiče in člane mojega tropa. Bodite pozorne na to.« Kremplje potegne nazaj in njena šapa je spet žametna. »S to šapo se igram z mladiči in jih urim, da postanejo mogočni.«

Me prikimamo in pogledamo navzdol na nohte, pri tem pa opazimo, da se nam je lak odkrušil.

Levinja ponovno spregovori: »Poglejte moje zobe!«

Umaknemo se, osuple nad tako raznolikimi in ostrimi zobmi.

»S temi zobmi se branim, ubijam in jem, vendar pa ti isti zobje prenašajo mladiče z enega kraja na drugega, ne da bi jih pri tem ranili.«
Prikimale smo in zaznale kontrast.

Nato naša levinja zadovoljno vzdihne, ko povzame svojo lepoto: »Na strah vzbujajoč in čudovit način sem ustvarjena.«

Prav res, lahko se strinjamo; ona je živa vsota strahu in čudenja.
Ampak počakaj ... tudi ti si.

Na strah vzbujajoč in čudovit način sem ustvarjen;
čudovita so tvoja dela. (Psalm 139,14, prosti prevod)

Vsota strahu in čudenja

Drznem si reči, da zdaj, ko okvirno poznaš levinjo, poveš to na glas. Iskreno, ljubljena moja, ti si čudovito Božje delo in prav tako moški in ženske okrog tebe. Samo da smo mnoge med nami pozabile, da se razvoj čudenja ne konča, ko zapustimo maternico.

Kdaj si se nazadnje pogovarjala z žensko in je vajin pogovor zvenel vsaj malce podobno kot naš pogovor z levinjo?

Naslednji pogovor je bolj verjeten primer, kaj bi lahko slišale v pogovoru dveh žensk.

»Čudovita si.«

»Hvala, ampak pravzaprav še nisem izgubila vseh kilogramov, pridobljenih v zadnji nosečnosti.«

Vsaka ženska, ki je rodila (ali opazovala drugo, ki je rodila), bi se morala zavedati, da smo zares ustvarjeni na strah vzbujajoč in čudovit način (ustvarjeni izredno skrbno, z namenom, častjo, kot edinstvena in osupljiva mojstrovina samega Boga; op. prev.). Nekako smo to pozabile ali spregledale, levinja pa ne. Zaveda se, da se njena lepota odraža v njeni moči. Prikazana je v tem, kar njeno telo dejansko zmore, in ne le v tem, kako je videti. *Njena privlačnost je neizpodbitna, ker je njena moč nevprašljiva.* Ve, česa je njeno telo zmožno, in uživa v tem čudežu. Levinjino veselje prinaša slavo njenemu Stvarniku. Je močna in spretna; mladiče, svoj ponos, vzgaja tako, da ji bodo enaki.

Pomembno je, da se zavedamo lepote moči in delovanja. S tem ne mislim na naše telo, da bi morale biti vitkejše. Mislim na to, da smo fizično in duhovno ozaveščene in bistre – osredotočene – in tako pripravljene na katerokoli nalogo, ki jo ima Bog za nas. Če želimo biti

Levinja vstaja

prave levinje, moramo imeti moč. Nedavno sem ugotovila, da se zlahka zmotimo, kako močne v resnici smo.

ZAMENJAVA ZA 'MIŠIČNJAKICO'

Tako se je začela moja celotedenska zabloda. Ko se je končala vrsta srečanj v deželi tam spodaj, sem bila utrujena. Pet srečanj je bilo za nami, bil je nedeljski večer in čas za sprostitev in počitek. Povabili so me, da se pridružim vodstveni ekipi konference, ki si je neutrudno prizadevala izpeljati velik dogodek. Vse smo bile nekoliko iz sebe in razposajene zaradi omamne mešanice pomanjkanja spanca, obilja hrane in Božje dobrote.

V tem sproščenem vzdušju mi je ena od voditeljic zaupala spoznanja in vtise in rekla: »Veš, tukaj mi rečejo 'tista, ki vedno zadene v polno'. In med današnjim nedeljskim jutranjim bogoslužjem se mi je končno posvetilo, na koga me spominjaš.«

»Na koga?« sem vprašala.

Niti za hip ni oklevala, izjavila je: »Videti si kot *prava* Sara Connor.«

Sledila je dolga tišina, medtem ko sem to premlevala. »Počakaj! ... Kaj ni bila blondinka?« sem neprepričljivo odvrnila.

»Ja, ja, ne gre za lase.« Zmajala je z glavo in omalovažujoče zamahnila z roko. »Gre za obliko obraza in njeno držo kot, kot ... 'mišičnjakica',« je pojasnila, medtem ko je zarisala čeljust in privzela zastrašujočo držo.

Vsota strahu in čudenja

Ali je pravkar rekla 'mišičnjakica'?

No, to sploh ni prava beseda, a pritegnila je vso mojo pozornost. Čeprav je bila primerjava prenapihnjena, sem si takrat želela, da bi bila videti kot ta Sara Connor! Prikimala sem, saj nisem hotela zavreči nobene zamisli ali podobe, ki bi me predstavljala kot 'mišičnjakico'. Odločila sem se, da pustim vse pri miru, in ko se bom vrnila v ZDA, bom poiskala to mišičasto žensko iz filma *Terminator*.

Po prihodu domov sem prosila za pomoč sina Aleca, medijskega genija.

»Mi lahko poiščeš pravo Sare Connor? Moram jo videti. Ljudje pravijo, da sem ji podobna,« sem mu rekla.

Bil je skeptičen, toda našel je poster Sare Connor, na katerem je nosila športno majico brez rokavov in majhna okrogla sončna očala ter vihtela puško. Prav taka je bila. Videti je bila divja, izklesana, v vrhunski formi. Ne morem reči, da sem takoj opazila njeno materinsko stran. (To je bilo zame pomembno, ker govorim o témah, kot sta vzgoja in materinstvo.) Pa vendar, ali ni materinstvo odvisno od tvoje trenutne situacije?

Kaj bi bilo lahko bolj materinsko, kot da si v vrhunski formi in znaš ravnati z orožjem, če je tvoj življenjski namen zaščititi sina pred robotskimi morilci?

Alec je našel tudi zbirko videoposnetkov. Bojim se, da me je kičasta montaža iz osemdesetih let prejšnjega stoletja dokončno potisnila čez rob. Mozaik je predstavljal Sare Connor, ki je vozila

Levinja vstaja

motor, z eno roko polnila puško in delala zgibe na prevrnjeni postelji v sobi psihiatrične bolnice. V tistem trenutku sem se poistovetila z njo!

Svojo zmedenost bi lahko takoj odpravila, če bi si zastavila preprosto vprašanje: *Lisa, si že kdaj naredila vsaj en zgib?*

Ne, nisem. Raje sem pustila domišljiji prosto pot, da je podivjala. Ko sem gledala, kako Sara Connor dela zgibe, sem si predstavljala, da so moje roke prav tako močne in da bi s pravo motivacijo lahko delala zgibe tako kot ona. Zagotovo sem bila *skoraj* tako mišičasta, kot je bila videti ona. Raje sploh ne omenjam *dejstva*, da sem v času najboljše fizične kondicije komaj zdržala, ko smo morali narediti veso za 'Predsednikov test telesne pripravljenosti' (test je vpeljal predsednik Eisenhower leta 1956; op. prev.) v srednji šoli. (Zdržala sem le tako, da sem si predstavljala, kako visim nad krokodili.)

Nekako sem pozabila, da sem si poškodovala obe rami – eno pri smučanju, drugo pa v pripetljaju, ki ga raje ne opišem.

Če pomislim, še *nikoli* nisem naredila niti enega zgiba! Toda nič od tega ni bilo pomembno. V tistem trenutku sem bila prepričana, da če zmore Sara, zmorem tudi jaz.

Ne le, da sem si želela biti njej podobna, zdaj sem si želela tudi ravnati tako kot ona. Zakaj je prva ženska akcijska junakinja telovadila? Ko bo prišel trenutek, da jo bodo izpustili, bo močna in pripravljena rešiti in zaščititi sina. Oh! Obožujem ženske, ki znajo izkoristiti težke čase za pridobivanje moči. Sara in jaz? Saj sva bili skoraj sestri.

Sredi te zablode sem storila nekaj, česar še nikoli prej nisem. Poklicala sem telovadnico Gold's Gym.

Vsota strahu in čudenja

Spomnila sem se, da sem slišala za neverjetnega trenerja, in vprašala sem zanj poimensko. Receptorka v telovadnici me je povezala. Komaj sem brzdata navdušenje, ko sem vprašala, ali ima Robert še kak prost termin prav tisti dan. Zamislila sem si nekaj zasebnih treningov – tri, morda štiri, največ – in s Saro bi bili dvojčici. Ja, dvojčici ... z različno barvo las, saj sem odločno nasprotovala temu, da postanem blondinka. Vendar pa sem bila pripravljena tako trdo trenirati, da bi najine izklesane, mišičaste roke lahko odražale druga drugo.

Robert se je strinjal, da se čez nekaj ur srečava na ocenjevanju.

Beseda *ocenjevanje* bi me morala prisiliti v razmislek, ampak me ni. Polna energije sem odložila telefon in prosila Aleca, naj mi pripravi mešanico lepih pesmi z živahnimi ritmi za vadbo. Ko mi je to naredil, sem najavila: »Grem v telovadnico. Kdo želi iti z mano?«

Prišla sta dva presenečena sinova in odpravili smo se v telovadnico. Med sprehodom do telovadnice sem z na novo naloženim iPodom glasno poskakovala, ko sem se sprehajala do telovadnice. Morda si bom naslednjič oblekla majico brez rokavov in tako bo moj trener lažje ugotovil, da sem podobna Sari Connor.

Vznemirjena sem prispela nekoliko prej in v daljavi zagledala svojega prihodnjega trenerja. Tako vesel bo, ko bo spoznal svojo novo varovanko. Nedvomno bo navdušen in razbremenjen, da bo treniral nekoga, ki se že bliža cilju.

No, vsaj tako sem si predstavljala.

Robert je delal s stranko; pomignil mi je proti tekalni stezi, da se ogrejem. Naprava mi je ponujala določen razgled in opazila sem, da je

njegova stranka ženska, ki je bila približno mojih let. In karkoli sem si predstavljala, da sem jaz ... je bila ona!

Ni bila le izklesana, bila je zagorela. V majici brez rokavov in maskirnih hlačah je bila videti kot Sara. V tistem trenutku sem prvič občutila nenadno tesnobo, ki se je kasneje večkrat ponavljala. V svetlobi fluorescentnih luči v telovadnici sem si ogledala roke in opazila, da so videti mlahave, blede in rahlo zelenkaste.

Počakaj malo! Nisem se pustila ustrahovati. Če bi se mi urnik nekoliko sprostil, bi bila tudi jaz lahko zagorela. V kljubovanju sem na tekalni stezi za nekaj stopenj pospešila tempo. Moja mišičasta podoba se je skrivala in samo čakala, da se razkrije. Še nekaj treningov in nekaj časa na soncu, pa bom jaz tista ženska. Konec koncev, ali je Sara porjavela v zaporniški celici?

Odmaknila sem pogled, vklopila iPod in se zavzeto lotila hoje.

Ni preteklo veliko časa, ko je prišel moj trener in se spodbudno nasmehnil. »Izvolite, vadite petnajst minut, potem se dobiva, da se pogovoriva o vaših ciljih. Še vedno zaključujem s tisto stranko.«

Petnajst minut? Je mislil resno? Spomnila sem se članka, kjer sem prebrala, da osem minut vadbe zadostuje. Vendar pa nisem želela razočarati ali popravljati trenerja že na prvem skupnem dnevu, zato sem se le nasmehnila in ubogala.

Ko se je mojih petnajst minut izteklo, sem zdrsnila z naprave in se odpravila v žensko garderobo, da bi poiskala tehtnico. Prej sem se pozabila stehtati in predvidevala sem, da bo trener potreboval to

Vsota strahu in čudenja

informacijo. To je pomenilo, da moram iti mimo resnično mišičaste ženske. Ko sem šla mimo, me je poklicala.

»Hej, treniraš z Robertom?« me je zadihano vprašala. Prikimala sem, medtem ko sem brezbrizno srkala vodo iz plastenke.

»Ubija me!« je zavzdihnila, medtem ko je še naprej vadila na stepperju. »Navajena sem trenirati, ampak Robert je čisto druga pesem.«

Obstala sem. »Pa saj si mišičasta ...«

Zmajala je z glavo, kakor da bi ji odgovor na moj pomislek vzel več moči, kot jo je v danem trenutku premogla.

Robert me je poklical z drugega konca telovadnice in mi z roko nakazal, naj pridem k njemu v kabino. Približala sem se mu precej manj samozavestno kot takrat, ko sem vstopila v telovadnico.

»Ravnokar sem se hotela stehtati,« sem zamomljala.

Vendar ga moja teža sploh ni zanimala. Robert je hotel vedeti, kako močna sem.

»Ste prinesli s seboj brisačo?« je vprašal.

»Ne,« sem odgovorila in potem razložila, da se med vadbo redko potim. Če se ozrem nazaj, bi bilo najbrž bolje preprosto reči, da redko telovadam.

VITKA DEBELUŠKA

Ne morem se natančno spomniti poteka tega ponižujočega postopka, a se bom potrudila po najboljših močeh. Domnevala sem, da ocenjevanje poteka v kabini, a me ni pospremil tja, ampak na sredino

Levinja vstaja

telovadnice. Ko sva prišla do praznega prostora, mi je Robert naročil, naj jih naredim deset.

Vedela sem, da misli na sklece. Nisem pa bila prepričana, na katere misli. »Mislite na dekliške sklece, na tiste na kolenih, kajne?«

»Ne, ne, kar običajne,« je odsotno odgovoril, medtem ko je privzdignil pisalno podlogo in preteče dvignil svinčnik.

Spustila sem se na tla in naredila deset površnih, majavih, iznakaženih sklec.

Ni mi dodelil niti premora niti trenutka druženja niti pohvale »Bravo, Lisa!« Takoj je dodal: »Zdaj pa petindvajsetkrat skočite v razkorak in pri tem dvigujte roke.«

Zgrabila me je panika. Vedela sem, da so ti skoki preprosti, a nisem se mogla spomniti, kako se izvajajo.

»Se morajo roke nad glavo dotakniti?« sem vprašala. Robert ni odgovoril.

Naredila sem petindvajset skokov tako, kakor sem mislila, da izvajajo. Medtem ko sem nerodno poskakovala, sem opazila, da pritegujem pozornost drugih obiskovalcev telovadnice. Celo moja sinova sta zmajevala z glavo in se smejala, ko sta pogledovala k meni.

»Na tla in še deset,« mi je rekel Robert.

Brez sape sem za trenutek obstala in hotela pridobiti nekaj časa. »Mislite tokrat na sklece ali izpadni korak ali kaj drugega?« sem vprašala.

»Skelece,« je odgovoril.

Vsota strahu in čudenja

Spustila sem se na tla, a tokrat je bilo še težje. Roke so se mi tresle. Bile so pomilovanja vredne, tako da se je moj trebuh bolj ali manj pozibaval gor in dol.

Robert se je vzdržal komentarja. »Še petindvajset poskokov.«

Tokrat sem jih želela narediti pravilno, zato sem ponovno vprašala: »Ser morajo roke nad glavo dotakniti?« Moj glas je zvenel presenetljivo napeto.

»Ni pomembno ... Dajte,« mi je ukazal.

No, zame pa je bilo pomembno! In pomembno je bilo tudi za moja sinova, ki sta v zadregi zlezla vase, ko je njuna mama nerodno poskakovala vpričo celotne telovadnice.

Toda to je bil šele začetek moje agonije. Odpravila sem se na naslednji, precej javen prostor, kjer sem si prizadevala dvigovati noge na stolu. To vajo sem poznala.

Zlezla sem na napravo in čakala na navodila. »Želim petnajst dvigov nog.«

Dvignila sem kolena do višine pasu in si pri tem mislila, da je moja izvedba vredna občudovanja.

»Ne, ne tako,« je odredil Robert. »Želim, da so noge iztegnjene ... in dvignite jih tako visoko.« Roko je dvignil više od mojega pasu.

Zanihala sem z nogami in jih dvignila tako visoko, kot sem le mogla, vendar njegove roke nisem dosegla. »Više,« me je spodbujal.

Saj se šali? Petnajst? Niti ene nisem zmogla. Nekajkrat mi je uspelo zadeti njegovo roko – no, prav, morda niti enkrat –, ampak mislim, da je roko dvigoval!

Levinja vstaja

Ne spomnim se več jasno, a zdi se mi, da so sledile proste uteži. Usedla sem se na klop, medtem ko jih je šel Robert izbrat. Vrnil se je z dvema utežema po 1,35 kilograma. Nasmehnila sem se. Tokrat ga bom presenetila s svojo močjo.

»Robert, običajno vadim s 5,6-kilogramskimi utežmi,« sem razložila. »Najprej poskusiva s temi,« je nasprotoval Robert. S potnimi, tresočimi se rokami sem prijela uteži. »Dvignite jih takole.« Pomenljivo sem prikimala in jih z lahkoto dvignila.

»Ne, ne tako. Takole,« je rekel, ko mi je rahlo premaknil roke. »Do konca navzgor in do konca navzdol.«

Nekaj ni bilo v redu. Nisem mogla dvigniti uteži več kot le nekaj centimetrov! Verjetno so bile krive sklece, ker mi roke niso delovale. Spustila sem roke in poskusila znova. Še vedno nisem mogla dvigniti uteži več kot pet, morda deset centimetrov. Zgroženo sem pogledala Roberta, toda on se je že obrnil, da bi vzel lažje uteži. Pravzaprav najlažje, kar so jih v telovadnici premogli. Kako je to mogoče?

»Iskreno povem, običajno dvigujem 5,6-kilogramske uteži ... včasih celo skoraj 7-kilogramske,« sem zajecljala.

»Napačno ste dvigovali,« je zaključil.

Ko je bila agonija končno mimo, me je Robert peljal nazaj v kabino. Prsni koš se mi je sunkovito dvigoval, noge so se mi tresle in podoba o meni kot o Sari Connor je bila popolnoma uničena!

Nisem opravila niti enega dela ocenjevanja telesne pripravljenosti.

Vsota strahu in čudenja

Robert je začel resnobno izpolnjevati obrazec. Vprašal me je, koliko tehtam, in nato zapisal številke. Vprašal me je še o morebitnih poškodbah, potem pa je na listu označil, da imam značilnosti tako moške kot ženske postave. Pojasnila sem, da imam težave z levim kolenom in levo ramo. Zabeležil si je moje poškodbe. Potem mi je izročil največjega nasprotnika – na videz nedolžno ročno napravo, ki je bila videti kot Nintendova igralna konzola.

»Držite to pred seboj z obema rokama,« mi je naročil Robert. »Skozi vaše telo bo poslal električni tok, ki bo natančno izmeril delež telesne maščobe.«

Pritisnil je gumb za zagon in po kratkem premoru se je na LED zaslonu pokazala številka.

Sama nisem bila popolnoma presenečena, toda Robert je bil pretresen nad višino mojega dejanskega deleža maščobe.

»Morda ga nisem pravilno držala,« sem rekla.

Postopek sva ponovila in delež maščobe je nekako narasel za en odstotek.

»Morda je pokvarjen ali pa sem dehidrirana.«

Takrat je Alec vstopil v kabino. »Ga lahko jaz poskusim?« je vprašal.

Bum. Njegov delež maščobe je bil pičlih 5,2 odstotka. »Kolikšen pa je bil tvoj, mami?«

Brez odgovora sem mu pomahala iz kabine.

Levinja vstaja

Robert je zmajal z glavo in izvlekel list papirja, na katerem sta bili dve sliki. Prikazovali sta prerez zrezka. Eden je bil pust, drugi ne. Spadala sem v drugo sliko.

»Vi ste to, kar ljubkovalno poimenujemo 'vitka debeluška',« je rekel.

Zgrozila sem se in takoj začela ugovarjati, da sem zelo dejavna, morda celo preveč zaposlena oseba. Nisem nameravala sedeti na tem plastičnem telovadnem stolu in dovoliti, da mi pripiše oznako lenuhinje, ki poležava na kavču!

Robert je pomenljivo prikimal. »Ker ste dejavni in ves čas v gibanju, najbrž ne zaužijete dovolj beljakovin, ki bi pokrile energijske potrebe telesa, zato vaše telo za energijo porablja mišično tkivo, namesto da bi kurilo maščobe.«

Ko je opazil, kako me je to pretreslo, je nadaljeval: »Podobno je, kot bi jedli zrezek. Kaj naredite? Odrežete maščobo, potem pojedete meso. Telo deluje enako. Jé meso, torej vaše mišice; in ko izgubljate mišice, izgubljate moč. Edini način, da jo spet pridobite, je vadba za moč, ki mišice obnovi.«

Dodatno je posul sol na mojo rano, ko je pokazal na nekaj žensk, precej zajetnejših od mene. Čeprav vsi drugi mislijo, da je njihov delež maščobe višji, je verjetno moj višji od njihovega, mi je rekel. Ugotovil je tudi, da večina moje maščobe (zdaj postajam resnično ranljiva!) ni bila na področju pasu ali na stegnih, ampak na rokah!

Na žalost se je ravno tisti del telesa, za katerega sem mislila, da je v najboljši formi, izkazal za najšibkejšega!

Vsota strahu in čudenja

Vse predstave o tem, kako skupaj s Saro Connor delava zgibe, so splavale po vodi. Zdaj sem stala pred resnično odločitvijo. Sem želela še naprej izgubljati mišično maso in hromiti prihodnjo potencialno moč? Sem bila zadovoljna z oznako 'vitka debeluška' oziroma 'ponarejena mišičnjakica' ali sem bila pripravljena postati resnično močna? Sredi vse te zadrege sem se odločila, da bom močna! Nikoli mi ni bilo pomembno, da bi mi oblačila lepo pristajala. To dosežeš, če si vitka debeluška. Šlo je bolj za odkrivanje šibkih točk in spreminjanje ranljivih delov telesa v vire energije in moči.

Ni mi bilo treba hujšati; morala sem pridobiti moč.

Spoznala sem, da teža sama po sebi ni natančen odraz moje postave. Iz česa sem bila narejena? Če bi prišlo do resne preizkušnje, bi imela moč, da jo prestanem? Lahko sem pretekla kratke sprinte, vse dokler ni bilo vzpona. Če pa se je povečala razdalja ali upor, sem se sesula. Zakaj? Ker sem bila prešibka, da bi prenesla breme dodatne teže.

Lahko sem dvigovala le najlažje uteži, in še te samo iz omejenih položajev. Zato nisem mogla dvigovati uteži, ko jih je Robert postavil v drug položaj. Moč mi je pošla, ko bi morala delati mišična skupina, ki je bila šibka in ranljiva, ker je nisem dovolj uporabljala.

Moja naravnost se je tako spremenila, da se moram med tipkanjem teh besed skoraj boriti proti želji, da bi šla telovadit. V telovadnico sem šla iskat potrditev, da sem v dobri formi, ne pa da bi slišala, kako sem šibka. Ni mi bilo všeč, kar sem slišala. Ampak dobro je spoznati resnico in ji dovoliti, da si utre pot v moje življenje, saj tako

Levinja vstaja

okrepim svoja šibka področja! Zdaj si del mene želi prepoznati šibkosti, zato da bi odkrila, kako lahko postanem močna.

Teh področij ne bom mogla najti sama. Potrebovala bom nekakšnega trenerja, kar bo prineslo nekaj stroškov in veliko truda.

NEPREMAGLJIVO LJUDSTVO

Po tem srečanju sem se začela spraševati, koliko 'vitkih debelušk' je med nami – ne telesnih, ampak duhovnih. Videti smo vitke, toda če se v naše življenje naloži preveč bremen, jih ne moremo nositi. Dokler hodimo po ravnem in v udobnem tempu, nam gre kar dobro. Ampak življenje ni tekalna steza, ki jo nadzorujemo sami. Na poti smo z Bogom in čutim, da se naklon in hitrost povečujeta.

Zakaj sem vam vse to povedala? Ker verjamem, da je Kristusovo telo na pragu popolne preobrazbe in nepremagljive vstaje. Vendar ta zamisel ni samo moja. Bog pravi:

Vstani, hči sionska! Naj te omlatijo plev,

naj te prečistijo iz žlindre.

Preoblikujem te v nepremagljivo ljudstvo.

(Mihej 4,13, prosti prevod)

Bodite pozorne, Bog ni rekel nevidno. Rekel je nepremagljivo! Njegove hčere naj bi na tej zemlji izžarevale moč. Kdaj si se nazadnje počutila nepremagljivo? Morda je bilo to že zdavnaj, zdavnaj, ko si kot

Vsota strahu in čudenja

majhna deklica tekala in se igrala. Ni tvoj namen, da se skrivaš v temi in upaš na pobeg. Tvoj namen je, da si nosilka svetlobe in upanja. Tvoj namen je, da si nepremagljiva, neosvojljiva in neomajna sionska hči. Še zdaj slišim: »Vstani, hči, kar privadi se na to poslanstvo! Bog te hoče – nepremagljivo.«

Najpogosteje razvijamo duhovno moč v obdobju 'mlatve' in 'prečiščevanja'. Mihej 4 nam pomaga razumeti, kako poteka taka vadba, ki nas utrjuje:

GOSPOD te bo tam odrešil (dal novo življenje),
odkupil iz rok tvojih sovražnikov.
Zdaj pa so se zbrali proti tebi
številni narodi, ki pravijo:
»Naj bo oskrunjena in naše oko naj gleda
hčer sionsko, kako se valja po blatu.«
Toda bogokletniki ne poznajo GOSPODOVIH misli,
ne razumejo njegovega sklepa (delovanja).
Ne vedo, da se tako oblikuje Božje ljudstvo,
da so pšenica, ki se omlati, in zlato, ki se prečiščuje.
(Mihej 4,10a–12, prosti prevod)

Všec mi je obljuba v tem odlomku. Ko si na tleh in se zdi, da se tvoji sovražniki približujejo, da bi te ubili, Bog deluje in te prečiščuje kot zlato. Bog uporablja stisko kot katalizator, da svoje ljudstvo očiščuje in ga oblikuje v nekaj dragocenega in obstojnega.

Levinja vstaja

Ko mediji ali posamezniki kritizirajo kristjane, je včasih v tem, kar povedo, kanček resnice. Kritike bi morali sprejeti s ponižnostjo in jih ovrednotiti, da bi ocenili, kaj je v njih resničnega. Če nam kdo reče, da smo ostri, obsojajoči ali neljubeči, ne bi smeli kar zavreči te ocene, ampak bi se morali v luči Božje Besede ozreti vase. Preveriti moramo sebe in svoje ravnanje in se opravičiti, če je treba.

Potem pa so tu še nezaslišane obtožbe našega sovražnika, hudiča. Včasih so njegovi napadi absolutne laži, na primer takrat, ko se preklinja naš Gospod. Drugič so njegovi napadi čisto zlo, ko so na primer Božjim otrokom ukazali, naj se odpovedo svojemu Gospodu, sicer bodo usmrčeni (tu si predstavljaj inkvizicijo). Pri teh napadih se ne smemo pogajati, ampak jih je treba premagati s pogumnimi izjavami o resnici in Božji zvestobi. To nam ponazarja knjiga Razodetje:

Toda oni so ga premagali zaradi krvi Jagnjeta
in zaradi besede svojega pričevanja,
saj niso ljubili svojega življenja (niso bili zaljubljeni vase)
vse do smrti (pripravljeni so bili umreti za Kristusa).
(Razodetje 12,11)

Ko sem brala Miheja 4,13, se mi je zdelo, kot da slišim Boga zavpiti: »Dovolj! Mislili ste, da ste uničili moje ljudstvo, a ga niste. Namesto da bi ga uničili, ste ga pripravili!« Izrael je naš zgled. Ko so Izraelci skrenili s poti, so se njihovi sovražniki okrepili proti njim; ta stiska je povzročila njihovo prečiščevanje. In ravno takrat, ko so si

Vsota strahu in čudenja

sovražniki domišljali, da so zmagali, je Bog pokazal svoje ljudstvo – prenovljeno in zmagoslavno.

IZDAJO NAS DELA

Kako naj torej začnemo trenirati za moč? Začnimo z iskreno oceno skupnega in osebnega duhovnega stanja. Izraz *vitka debeluška* je skoraj prijazen v primerjavi z besedami Trenerja Jezusa. Si prebrala njegova ovrednotenja v knjigi Razodetje? Samo dve od sedmih Cerkva sta prestali njegov strogi preizkus moči. Tu sta dve oceni tistih, ki testa nista opravili:

Vem za tvoja dela. Imaš sloves živega (čilega, gorečega), vendar si mrtev (nedvomno mrtev).

Zbudi se in okrêpi, kar je še ostalo in je na tem, da umre, saj nisem našel, da bi bila tvoja dela dopolnjena pred mojim Bogom. (Tvoje stanje je brezupno.)

Spomni se torej, kako si prejel (dar) in slišal (sporočilo), dŕži se tega in se spreobrni. (Razodetje 3,1b–3a)

Tako kot je vsa moja telesna aktivnost zmanjšala mojo mišično moč, namesto da bi jo povečala, tako tudi duhovna zaposlenost ne gradi duhovne moči. Izčrpava nas in nas odvräa od Božjega dela. Jezus ponovno evidentira napredek Cerkve:

Levinja vstaja

Vem za tvoja dela (in le malo teh mi ugaja), da nisi ne mrzel ne vroč. O, ko bi le bil mrzel ali vroč! Ker pa nisi ne vroč ne mrzel, ampak mlačen (postan, zatohel), sem pred tem, da te izpljunem iz svojih ust. Praviš: premožen sem, obogatel sem in ničesar ne potrebujem. Ne zavedaš se, da si siromak in bednež, ubog, slep (berač) in nag (brezdomec). (Razodetje 3,5–17)

Kaj je to? Bog pravi za ljudi, ki živijo v hišah, da so brezdomci, in za bogate, da so postani in zatohli? Obe skupini ljudi sta se videli na svoj način, Jezus pa ju je pretresel z razkritjem njunega resničnega stanja. Zakaj bi bil naš Dobri Pastir tako ... no, oster? Na to vprašanje odgovori kar sam:

Jaz karam in vzgajam (priganjam, popravljam, vodim) vse, ki jih ljubim (da bodo živeli po svojih najboljših močeh): bodi torej goreč in se spreobrne. (Razodetje 3,19)

Bog je iskren glede našega duhovnega stanja, ker nas ljubi. Usposablja nas, da lahko živimo na najvišji ravni. Da bi dosegli preobrazbo, nas je Jezus pripravljen pretresati, da bi nas spodbudil k resničnim dejanjem. Ni treba, da se na njegovo opozorilo odzovemo s sramom, krivdo ali obsodbo. Raje se zberimo, se obrnimo in tecimo za Bogom.

Vsota strahu in čudenja

RAZPOREDI BREMENA

Prej sem omenila, da sta mi leva rama in koleno povzročala težave. Med ocenjevanjem sem izvedela, zakaj. Bolečine so se pojavile, ker sem vsakič, ko sem šla na potovanje, prenašala prtljago skoraj izključno z levo stranjo telesa. S počitkom sta se mi leva rama in koleno pozdravila, z vadbo pa se je moja leva stran okrepila. Za prenašanje torb in računalnika sem začela uporabljati obe strani telesa in tako sem znova vzpostavila ravnotežje v telesu. Koliko nas je duhovno poškodovanih, ker vlečemo prtljago ali uporabljamo le eno stran telesa za nošenje bremen? To ne odraža le potrebe, da bi oboji, tako moški kot ženske, oziroma obe strani Kristusovega telesa nosili bremena, ampak kaže tudi nujnost, da bi morali mi kot posamezniki okrepiti celotno osebo – svojega duha, um (dušo) in telo. Čas je, da nehamo gledati na stare rane in se z Bogom odpravimo naprej.

V Psalmu 144 Bog slikovito opiše, kako je videti, ko se njegovi sinovi in hčere zavedajo odgovornosti in duhovno rečeno nosijo breme.

Naši sinovi naj bodo kakor sadike, odrasli (ki dobro rastejo) v svoji mladosti;

naše hčere naj bodo kakor vogali (vogelni stebri), izklesani za graditev palače. (Psalm 144,12)

Prevod The New Living Translation (NLT) pravi: »Naj naši sinovi cvetijo (uspevajo) v svoji mladosti.« Pomisli na to: generacija

Levinja vstaja

sinov, ki cvetijo, kar pomeni rastejo, uspevajo, se razcvetajo in se celo hvalijo z Božjo dobroto, ko so še mladi. Kakšno nasprotje s tem, kar smo se navadili pričakovati: moški v najstniških in dvajsetih letih, ki zapravljajo moč in vitalnost svoje mladosti.

Hčere so tu opisane kot stebri. Poiskala sem pomen besede *steber* in ugotovila, da ima dva osnovna pomena. Prvi opisuje *podporni sistem*, ki vključuje steber, drog, jambor, opornik ali kol. Drugi glavni pomen besede *steber* je 'vodja'. Pod tem samostalnikom sem našla prav vse iste besede, navedene zgoraj pri prvem pomenu.

Verjamem, da Bog v tem odlomku slika arhitekturno podobo svoje hiše. Ali smo me, ženske, pripravljene, da nas uporabi za nekaj več kot le okras? Smo pripravljene podpirati streho Božje hiše?

To pa nas spet pripelje do vprašanja moči in vadbe, ki jo potrebujemo, da jo dosežemo.

Teci za zmago. Vsi dobri športniki trdo trenirajo. Oni to počnejo zaradi zlate medalje, ki sčasoma potemni in zbledi. Ti pa si želiš tiste, ki ostane zlata za vedno.

Ne vem, kako je s tabo, ampak sama se z vso močjo trudim priti do cilja. Dajem vse od sebe. Nimam prostora za površno življenje! Ostajam pozorna in v vrhunski formi. Ne bom se pustila presenetiti, ko bi drugim pripovedovala o tem, medtem pa bi sama to zamudila (gl. 1 Korinčanom 9,24–27).

ODPRAVI PRETEKLE OMEJITVE

Nikoli nisem bila dobra športnica. V srednji šoli sem plavala, bila sem v plavalni ekipi, ker sem imela rada vodo, lazanje in sem lahko prespala pri prijateljicah, vendar pa nikoli nisem plavala na zmago. Plavala sem samo zato, da sem prišla do cilja. Zadovoljna sem bila s tretjim ali četrtem mestom. Samo zadnja nisem hotela biti. Plavalna tekmovanja sem tako sovražila, da mi je bilo pred vsako tekmo slabo. Da bi se obvladala, sem si pomirjujoče govorila: *Samo eno minuto plavaj na vso moč. Potem bo konec in se boš vrnila k prijateljicam.*

Na žalost se nisem nikoli zavedala, da me je ekipa potrebovala. Mislila sem zgolj nase – na svoje strahove, na pomanjkanje zagona. Ker nisem nikoli mislila na soplavalke, se nisem nikoli preveč naprezala. Nikoli nisem pričakovala zmage, zato tudi nisem nikoli zmagala. Nisem bila dragocena svoji ekipi; bila sem obremenitev. Če se ozrem nazaj, sem se zagotovo bolj bala zmage kot poraza. Če bi se izkazala, potem bi morala to raven ohranjati, vendar pa nisem bila pripravljena plačati cene za to. Prav tako sem se bala, da bi bilo preboleče, če bi dala vse od sebe, a mi kljub temu ne bi uspelo; zato sem vložila 70 do 80 odstotkov truda, več pa ne. Res ne vem, zakaj sem se takrat tako odločila, vem pa, da brezvoljnost zame ni več sprejemljiva – še posebej ni sprejemljiva duhovna brezvoljnost. Ko sem se prebudila in spoznala, da življenje ne vključuje le mene in mojih bližnjih, sem se začela truditi in naprezati, da bi premagala pretekle omejitve.

Levinja vstaja

Če želiš, da levinja vstane, moraš narediti enako. Morda ti pri prvih poskusih razvijanja moči ne bo uspelo, ampak tudi to je del učnega procesa. Ne poznam nikogar, ki bi mu že prvič uspel brezhiben podvig.

Drugo Petrovo pismo 3,1b.7 (v prostem prevodu) pravi:

Ohranite misli (um) v nemoteni pozornosti ...

Bog je zbran, pripravljen, da ponovno izreče svojo besedo, pripravljen je dati znak.

Zavedaj se, *ti* sama si odgovorna, da ohranjaš zbran, pozoren um. Čisto vsak dan imaš moč, da se odločiš, ali boš pozorna in osredotočena ali medla in raztresena. Je čas visoke pripravljenosti, ker je naš Bog pripravljen. On je tisti, ki lahko popravi, kar je na tem svetu narobe. Je aktiviran in pripravljen ter prepričan o zmagi. Ko bo naš Bog, Najvišji, dal znak, ali boš kakor levinja močna, gibčna in pripravljena na napad?

Dovoli Svetemu Duhu, da oceni tvojo moč v luči Božje Besede, in dopusti, da stiska postane priložnost za vadbo, saj veš, da iz nje lahko vstaneš nepremagljiva. Dovoli, da teža Božje Besede ter oblikovanje in vzgoja Svetega Duha pospešita in razvijeta tista področja tvojega življenja, kjer si šibka ali poškodovana. Preusmeri pozornost od tega, kako si videti, na to, kdo si v svojem duhu. Predvsem pa se ne boj svoje moči. Slávi z njo Boga, tako kot levinja. Zapomni si, ko bo vsa zemlja prežeta s strahom in ko se bo spraševala, kaj se dogaja, te Bog nebes in

Vsota strahu in čudenja

zemlje, Stvarnik vsega, pokliče, da s svojim življenjem prikažeš njegovo mogočno veličastvo.

Verjameš v to? Kaj je tisto, kar v tebi vzbudi občudovanje? Ali lahko »slišiš« s srcem? Znaš oblikovati strategije? Si spretna ali ustvarjalna? Si mama ali morda učiteljica? Ali znaš organizirati seminar ali družinsko srečanje? Znaš neurejeno in razmetano sobo preoblikovati v nekaj čudovitega? Ali pa si stran, ki čaka, da bo popisana?

Nobena izmed nas ne bo resnično izpolnjena, dokler se ne uresniči kot tista, ki svojo moč daje mnogim. Ljuba sestra levinja, me potrebujemo tvojo neustrašno moč. Resnično je čudovito veličastna.

Moč je namenjena služenju

Vsak izmed nas mora skrbeti za dobro ljudi okrog
sebe in se vprašati: »Kako lahko pomagam?«

RIMLJANOM 15,2, prosti prevod

V svetu levinj vlada silovita spokojnost, ki jo le redko opazimo, razen če smo v divjini. Na to sem se spomnila, ko sem si ogledala dokumentarni film o naseljevanju in preseljevanju plenilskih mačk v neko področje Južne Afrike. Na začetku programa je komentator na splošno opisal zgodbo o dveh skupinah levov, ki so jih naselili v naravni rezervat. V prvi skupini sta bili dve mladi levinji in mlad lev.

Ti trije levi so živeli na majhnem, zaprtem območju, začasno priključenem na obširno električno ograjo, ki je obdajala rezervat. Čuvaji so odgrnili del ograje, kar je levom odprlo prostrane, neznane in neraziskane razsežnosti dežele. Levji tercet, prestrašen zaradi nenadnega odprtja ograje, ni vedel, kako naj se odzove.

Čuvaji so tak odziv predvideli in osnovali strategijo, kako bi mlade leve lahko motivirali, da bi vstopili v novo odprto ozemlje.

Levinja vstaja

Odločili so se, da levov nekaj dni ne bodo hranili, zato da bi jih lakota zvabila iz omejenega prostora v novi dom, ki je obljubljal svež plen.

Z zanimanjem sem opazovala, kako so čuvaji naravnega rezervata iz zadnjega dela tovornjaka razložili truplo velikega antilopjega samca in ga pustili zunaj ograjenega prostora, a znotraj meja novega levjega doma. Levi so napeto opazovali in dvignili glave, ko so zavohali antilopin vonj.

Čeprav so bili ti mladi levi lačni, so bili kljub temu previdni. Samec se sploh ni premaknil s svojega varnega mesta v afriškem grmovju. Medtem ko je on opazoval, sta se levinji približali odprtini v ograji, si prekrizali pot, ko sta nezaupljivo hodili sem in tja. Zdelo se je, kot da bi obnavljali meje, kjer je bila prej električna ograja. Skupaj sta ovohavali zrak, ovohavali tla in se nato umaknili za del ograje, se nemudoma vrnili in se ustavili pred odprtino. Videti je bilo, kot da skušata ugotoviti, kaj se je zgodilo. Zakaj se je nenadoma pojavila ta odprtina pred njima? Je bila to kakšna zvijača?

Končno se je ena izmed levinj odločila, da tvega. Lakota je premagala oklevanje. Pogumno je prekoračila črto in se približala ubitemu antilopjemu samcu. Na polovici poti se je hitro ozrla nazaj k sestri, kot da jo vabi, naj se ji pridruži na drugi strani ograje. Druga levinja je še za trenutek zbrano obstala na pragu, potem pa dohitela sestro. Skupaj sta hodili okrog antilopjega samca, ga ovohavali, kot da bi se želeli prepričati, da je vse v redu. Lev pa je še vedno ostal zadaj. Medtem ko je opazoval, sta levinji obotavljajoče zagrizli.

Moč je namenjena služenju

Ulov je bil dober, meso sveže, toda namesto da bi planili na pojedino, sta naredili nekaj nenavadnega. Levinji sta zgrabili plen za vrat in za nogo in truplo odvtlekli nazaj v ogrado, da bi lev lahko pojedel svoj delež ob njiju. Ob njunem dejanju sem se zamislila. Občudovala sem ju, kako sta vključili oklevajočega leva. Všeč mi je bilo, da se nista bili pripravljene gostiti brez njega.

Lepo je, ko ženske vedo, kako naj to naredijo.

POMAGAJ OMAHUJOČIM

Ali bomo dovolile, da nas plemeniti zgled naših sester levinj nagovori in navdihne naša dejanja, medsebojne vplive in odzive? Bomo takšne ženske, ki si bodo vzele čas, se potrudile in vrnile dobroto, ki jo najdemo v novo odprtih razsežnostih, ki jih Bog pogrinja pred svoje hčere?

Ja, razumem, da te oziranje nazaj in čakanje na druge upočasni, ampak samo na začetku. Namerno širjenje dobrote, velikodušnosti in modrosti na koncu vedno zmaga. Kadar Bog začne vdihavati v svoje ljudstvo novo življenje in svobodo, nekateri od nas to sprejememo z veseljem in pričakovanjem. Drugi se obotavljajo in čakajo, ker hočejo videti, kaj se bo zgodilo. Spet drugi se temu upirajo.

Upam in molim, da bodo vse Božje hčere vstale in vstopile v svobodo in namen, ki ga polaga pred nas. In da se bodo tiste, ki so močnejše, svobodnejše ali bolj utrjene v resnici, ozrle nazaj in spodbujale tiste, ki so se ustavile na pragu.

Levinja vstaja

Všeč mi je, kako to izraža Pismo Rimljanom 15:

Tisti med nami, ki smo močni in kreпки v veri, moramo priti naproti in ponuditi roko omahujočim in ne delati le tistega, kar je za nas najbolj udobno. Moč je namenjena služenju, ne položaju. (Rimljanom 15,1–2, prosti prevod)

Močni in kreпки so odgovorni, da se vpletejo in pomagajo omahujočim, ponudijo roko tistim, ki so obstali, ki oklevajo, omahujejo ali izgubijo odločnost. Rada opazujem, kako se ta dinamika odvija. Toliko je žensk, mladih in starih, ki čutijo, da je v njih nekaj večjega. Želijo iti naprej in osvojiti prostranstvo, ki jih obdaja. Stojijo na pragu, pogledujejo proti divjini, v katero jih kliče Bog, vendar oklevajo.

Pred kratkim je po srečanju pristopilo k meni ljubko, mlado dekle. Božje sanje v njej so bile tako velike, da ji najino naključno srečanje ni omogočilo dovolj prostora in časa, da bi zaupala vse, kar se je trudila izraziti. Zato je šla domov in zelo skrbno napisala elektronsko sporočilo epskih razsežnosti, da je izrazila vse, kar je čutila, in mi to poslala. Kasneje ji je bilo nerodno, a brez potrebe. Ko sem brala njene besede, sem razumela njeno tesnobo. Kar onemela sem, ker so njene besede izredno močno odražale moje občutke, ko sem šla skozi podobno prehodno obdobje, in to sem ji tudi povedala.

Običajno zadostuje, če vemo, da so drugi pred nami že prečkali most in so varno prispeli na drugo stran. Včasih omahujoči potrebujejo samo hiter pogled nazaj od sestre, ki je že varno prehodila to pot. Pogled

Moč je namenjena služenju

nazaj je čisto dovolj, da sporoči: »Hej, sestra! Tukaj sem; ne le, da te razumem ... vse je v redu!«

ODSTRANI BREMENA RELIGIJE

Druge ženske omahujejo zaradi pretresenosti. Čeprav vse več žensk odkriva svobodo, ki jim jo je namenil Bog, se nekatere še vedno spotikajo pod bremenom religije. Šele v zadnjem desetletju so povabili ženske, da nagovorijo množice, v katerih so tako moški kot ženske. Nemalo žensk in cerkva še vedno težko sprejema to svobodo. To je vsekakor veljalo zame.

Brez strahu sem se pogovarjala z Božjimi hčerami; ko pa se nam je pridružilo nekaj fantov, sem se začela potiti – dobesedno. Nervozna in v strahu, da se bom zmotila, sem se spotikala sama obse, dokler me nista nekega jutra tako pastor, ki me je gostil, kot ena od mojih neustrašnih prijateljic prosila, naj že vendar preneham s tem. »Zakaj se pred moškimi ne obnašaš tako, kot se pred ženskami?« sta me izzvala.

Odkrito sem jima odgovorila: »Res ne vem ...«

»Dobro; ali lahko pohitiš in prideš temu do dna? Razumeva, ampak nehaj se že tako obotavljati!«

Njune besede so me zadele. Prepričana sem, da cerkve potrebujejo glas obeh spolov, če želimo, da so zdrave. Moje omahovanje pa je pravzaprav spodkopavalo to prepričanje! Nisem povzdignila glasu prepričljivo, v moči. V resnici sem se pred moškimi skoraj opravičevala – ne kar zadeva Sveto pismo, ampak kar zadeva

Levinja vstaja

moj spol. Takrat ko sta me opozorila na zadržanost oziroma oklevanje, sem se začela vztrajno prebijati skozenj.

Še vedno raje nagovorim ženske, vendar se ne opravičujem več, če me prosijo, naj služim moškim. Iz lastnih izkušenj vem, da če te moški prosi za nagovor, potem želi, da to izpelješ z vso predanostjo in zavzetostjo. Veš, da si obdana s pravimi prijatelji, ko te dvignejo, ohrabrijo, pravilno usmerijo in potem spodbodejo. Na žalost se prepogosto dogaja ravno nasprotno.

Namesto da bi vam ponudili Božji Zakonik kot hrano in pijačo, s katerim bi praznovali z Bogom, ga zapakirajo v svežnje pravil in vas obremenijo kot tovarne živali. Videti je, kot da uživajo, ko vas opazujejo, kako se opotekate pod temi bremenami, a niti ne pomislijo, da bi pomignili s prstom, da bi pomagali. (Matej 23,4, prosti prevod)

V Jezusovem času so religiozni voditelji uživali, ko so videli druge delati po pravilih. Kaj misliš, zakaj so se tako počutili? Domnevam, da so se počutili vzvišene ali boljše, ko so videli druge, kako se mučijo pod zakoni, ki so jih ustvarili sami. Zaradi tega so postali samovšečni ošabneži, ki se jim je dozdevalo, da so bliže Bogu.

Zgornji odlomek poudarja nekaj pomembnega: Božji Zakonik naj bi bil pojedina, ne breme. Hrana daje moč, delo pa jo izprazni. Poklicani smo, da predstavljamo Boga – to, kar dela, in vse, kar ponuja – kot pojedino za vse, ki se je udeležijo. Naš namen je, da drugim

Moč je namenjena služenju

služimo iz obilja Božje dobrote. To bo včasih od nas zahtevalo, da se znebimo nekaj religiozne prtljage, ki je obremenila Božje sinove in hčere.

Mogoče razmišljaš: *Ali meniš, da lahko služim, čeprav sem samski oziroma samska?* Ja! Vrzimo že enkrat stran tisto visečo vrečo, ki pravi, da moraš biti poročen, če želiš služiti v Kristusovem telesu. Pavel ni bil poročen. Razpakirajmo kovček, ki pravi, da ženskam lahko zaupamo delo z otroki, ne pa z odraslimi. (Kaj ne bi bilo treba z večjim zanimanjem in skrbjo paziti, kdo dela z našimi otroki?) Se lahko znebimo stare potovalne skrinje, ki pravi, da moramo biti popolni, preden pridobimo dovoljenje in avtoriteto oznanjati Božje obljube? Nihče ni popoln in naše vztrajanje pri takem pretvarjanju povzroča, da je svet okrog nas odvrten. Nič več fasad. Vsi priznajmo svoje napake, učimo se iz njih in premaknimo se naprej, medtem ko povzdigujemo Jezusa.

Ali smo pripravljene uporabiti svojo svobodo, da bi odstranile breme, ki ga je religija po krivici naložila na druge? Kadarkoli nas Bog pokliče, da naredimo nekaj novega – raziščemo še neraziskano ali se odločno in učinkovito spopademo z novo nalogo –, smo dovzetne, da nam spodrsne ali se spotaknemo. Cerkev je v zadnjih desetih letih močno napredovala in to je res vznemirljivo, ampak niso še vsi ujeli ritma. A Bog kljub temu deluje, odpira prej zaprta vrata in v srcih ljudi vzbuja globoko željo, da bi lahko premagali strahove.

Pred kratkim sem prejela elektronsko pošto od ženske, ki me je pred tremi ali štirimi leti slišala učiti, da bi posvečene, maziljene ženske

Levinja vstaja

lahko imele in morale imeti pravico in priložnost, da izrazijo svoje mnenje v Božji hiši. Ta zamisel jo je sprva vznemirila, ker je bila v popolnem nasprotju z vsem, kar je poznala. Odšla je zmedena in nemirna zaradi vsega, kar sem takrat povedala. Čas je mineval in medtem ko je proučevala in molila, ji je Bog začel potrjevati moje poučevanje in odpirati ista vrata. Takrat je spoznala, da je notranji konflikt, ki ga je čutila ob mojem govoru, prišel od Boga. Ker ji je On sam govoril o tej témi, je posledično čutila nelagodje. Besede, ki sem jih pred leti izrekla, so v njenem življenju delovale kot seme, ki je šele zdaj začelo rojevati sadove.

Odgovorne smo, da govorimo resnico v ljubezni in da je naše življenje vabilo drugim, da potujejo z nami. Šibkih in lačnih ne smemo pustiti za seboj.

Ezekiel 19,2 postavlja to vprašanje: »Kaj je bila tvoja mati? Levinja med levi!« (EKU).

Ko sem to prebrala prvič, sem pomislila: *Kaj to pomeni?* Ker sem želela razumeti, sem pregledala kontekst Ezekiela 19. Opisuje levinjo, ki vzgaja dva mladička, da bosta postala močna in mogočna leva. Pomislila sem: *Res se želim (na)učiti, kako biti levinja med levi!* Katera pa si ne želi biti taka ženska, da bi njeno življenje in odločitve imeli moč vzgojiti močne hčere in sinove? Počlašena sem, da sem toplo sprejeta v svet mnogih žensk, vendar pa si želim biti dragocena tudi moškimi, s katerimi živim. Želim dvigniti vse, ki so prestrašeni, šibki ali se z nečim borijo. In veš kaj? Tudi ti si ta. Bog je v vlakna svojih hčera vtikal hrepenenje po tem, da bi dvigale in vzgajale.

UPANJE ZA BREZUPNE

Ponuditi roko omahujočim je včasih tako preprosto kot naznaniti upanje. Pred kratkim sem z organizacijo Life Outreach potovala v Kambodžo, kjer sem se ponoči potikala po ulicah in se pogovarjala z dekleti, ki so padle v past prostitucije. Kadarkoli sem se približala tem nočnim potepuhinjam, hčeram, so bile v pogovoru z menoj zadržane in skoraj porogljive. Tak vzorec preziranja se je vedno znova odigral ne glede na to, ali sem se približala posameznemu dekletu ali skupini deklet. Na moja vprašanja so odgovarjale kratko, z eno samo besedo in se privošljivo režale med seboj. Zagotovo so se spraševale, zakaj jih nagovarja belka, Američanka srednjih let. Ko pa je pogovor stekel, sem jih povprašala o njihovih sanjah.

»Kaj si v življenju želiš? Če bi lahko bila ali delala karkoli, kaj bi to bilo?«

Brez izjeme sem takoj videla, kako so se njihovi obrazi spremenili ob vabilu, naj sanjajo in upajo, da je njihovo življenje lahko nekaj večjega. Jih je sredi nočne more nekdo zares prosil, naj sanjajo? Nenadoma sem dobila odgovore tako hitro, kot mi je prevajalka lahko posredovala.

»Rada bi bila frizerka!«

»Rada bi imela restavracijo.«

»Želim imeti svojo stojnico na tržnici, kjer bi prodajala lepe stvari.«

»Želim delati karkoli, kjer ljudje ne bi gledali name zviška.«

Levinja vstaja

»Rada bi dovolj zaslužila, da bi lahko pošiljala denar domov svoji družini.« Dekleta niso mogla nehati govoriti. Iz zapeljivih poz so se za nekaj kratkih minut prelevile in so bile videti kot mlade najstnice, kar so v resnici bile.

Ta dekleta so vedela, kaj želijo, če bi njihova kletka le imela odprta vrata! Kadar je bilo možno, smo ponudili, da jim pomagamo pobegniti iz ječe, in nekaj izmed njih je našo pomoč sprejelo. Vendar so bile samo tiste, ki so presegle sram, sposobne narediti korak naprej. Krivda in sram sta veliko teh deklet zadrževala v ujetništvu prav tako, kot so jih zadrževali njihovi zvodniki.

V tako skrajnem obupu ni dovolj samo sanjati in vedeti, kaj si želiš. Največkrat se nekdo tako ujet, tako poražen, raje skrije v ograjenem prostoru, tudi ko se vrata odprejo na stežaj. Tako smo, poleg tega, da smo dekletom ponudili pomoč ob iskanju izhoda iz prostitucije, prinesli v njihovo ogrado dobroto. Predstavili smo jim Jezusa. Povedali smo jim, da je on na njihovi strani in da je samo on največje in poslednje upanje za brezupne.

Odločitev, ali ga bodo povabile v svoje srce in življenje, pa je njihova odgovornost. Medve lahko z ramo ob rami hodiva ob drugih in jih spodbujava, da naredijo korak naprej, toda končna odločitev je neizogibno njihova.

LEVINJINA RESNICA

Za trenutek se vrnimo k levinjama iz dokumentarnega filma, ki sem ga omenila na začetku tega poglavja. Zakaj sta zvlekli truplo nazaj, da bi lev jedel? Zagotovo sta imeli še druge možnosti. Težko je bilo tistega antilopjega samca odvleči nazaj v ogrado, da bi se lev lahko pridružil pojedini. Ugodnejša možnost bi bila, da bi se levinji do sitega najedli, potem pa pustili ostanke za leva, ko bi se odločil, da pride sam ven iz ograde. Ali pa bi se najedli do sitega in mu potem prinesli ostanke. Veliko lažje bi bilo privleči le del antilope kot celo truplo. Njuno vedênje se zdi ravno nasprotno od tega, kar bi, upoštevajoč zakon džungle, pričakovali. Če je živalsko kraljestvo osnovano na preživetju, zakaj sta bili levinji tako velikodušni? Če deliš hrano z lačnim levom, to konec koncev pomeni manj hrane zanj.

Mogoče sta levinji vedeli nekaj, kar smo mi pozabili. Čeprav sta bili mladi in nedozoreli, sta nagonsko razumeli, da sta tako njuna prihodnost kot tudi preživetje njunih mladičev globoko povezana in odvisna od tega, kako sta povezani z levom. Odločili sta se, da se bosta obnašali tako, da si bo lev to zapomnil v njegovem prihodnjem obdobju moči. Počastili sta mogočnega leva, kakršen bo nekoč postal, in namerno spregledali njegovo trenutno držo, prihuljeno v grmu. Prišel bo dan, ko bo popolnoma odrasel in se ne bo bal. Zapomnil si bo, da sta mu levinji prinesli hrano, ko je bil mlad in preveč prestrašen, da bi si prilastil, kar je bilo njegovo. Tisti dan je vedel, da jima lahko zaupa in

Levinja vstaja

zgradi življenje z njima. Nagon obeh levinj je ohranil njegov ponos, onidve pa sta si pridobili njegovo naklonjenost.

Koliko izmed nas ima tako naravnost?

Še bolje, ali imam sama tako naravnost kot onidve?

Ali smo prevzele precej manj plemenito držo golega preživetja? Ali je naša naravnost takšna: »O, škoda zate tam zadaj. Meni pa se dobro godi. Bog pripravlja pojedino za svoje hčere. Če se nam nisi pripravljena pridružiti, ostani v svoji ogradi in se dobro imej!«?

Dobro bi bilo, da se naučimo resnice: *Če vzamemo manj zdaj, še ne pomeni, da bomo imele manj v prihodnosti*. Častna dejanja niso nikoli napačno izražena.

Moč nam je dana za služenje, ne za izražanje statusa (gl. Rimljanom 15,2). Sprašujem se, koliko je na svetu na splošno težav, ki bi se jim izognile, če bi poznale in upoštevale to načelo. Kaj če bi vedele, da je naša moč namenjena šibkim, prestrašenim ali omahljivim? Vse bi bilo dobro! Verjamem, da si vsi ob koncu tega življenja želimo slišati, kako Jezus reče: »Dobro si opravil, dobri in zvesti služabnik.«

PREDANE ODLIČNEMU SLUŽENJU

Beseda *služenje* ima veliko pomenov. Uporabljamo jo kot glagol in kot samostalnik. Kot glagol pomeni 'pomagati, podpreti, narediti uslugo, delati za koga, biti koristen'. Jezus nam je s svojim žrtvovanjem naredil veliko 'uslugo', saj nas je pripravil in usposobil, da stojimo pred svetim Bogom. Živimo tako, da odražamo to življenje darujoče

Moč je namenjena služenju

služenje. Bil je strt, da bi bili mi lahko obnovljeni. Samostalniška oblika besede *služiti* pa je *služba, služenje*, kar lahko pomeni 'slovesnost, obred ali zakrament' (svet, zunanji znak notranje duhovne resničnosti, op. prev.). Včasih se bojim, da smo pozabili, kaj je namen bogoslužja. Je v tem, da se naučimo, kako služiti Bogu in tudi drug drugemu na zdrav, lep in dober način. Veliko preveč kristjanov se zbira z napačnim pričakovanjem. Prihajajo, da bi slišali, kako bo Bog služil njim. Namesto tega raje prihajajmo skupaj zato, da podpiramo omahujoče v naših stavbah in zunaj svetišč. Z obljubo svobode, naklonjenosti in novih priložnosti, ki se odpirajo pred nami, se premaknimo naprej v Božjih stvareh tako, da ne bo nihče zaostajal. Všeč mi je tole naročilo:

Nikar si ne predstavljajte nas voditeljev, da smo nekaj, kar nismo. Smo Kristusovi služabniki, ne pa njegovi gospodarji. Smo vodniki v najbolj vzvišene Božje skrivnosti, ne pa varnostniki, ki so postavljeni, da jih varujejo. Za dobrega vodnika je treba izpolniti dva pogoja, in sicer zanesljivost in pravilno (spo)znanje. (1 Korinčanom 4,1–2, prosti prevod)

Morali bi biti vodniki, ne varnostniki. Druge bi morali vabiti v kraljestvo, namesto da jih puščamo zunaj Božje skrivnosti. Odgovorni smo, da smo zanesljivi vodniki s pravilnim (spo)znanjem. Poskrbimo, da se ob priložnostih, ki jih Bog odpira za nas, zagotovo zaustavimo in po potrebi ponudimo roko, da nihče ne bi zaostajal.

Levinja vstaja

Ker si hči Najvišjega, bi morala biti tvoja pomoč velikodušna in plemenita obenem. Božje življenje osvobaja, medtem ko pravilo obremenjuje. Izpuščena si od starozaveznega pristopa h krščanstvu »oko za oko in zob za zob«. Kljub temu pa je v Kristusovem telesu še vedno veliko preveč delno slepih in brezzobih.

Nikoli ne pozabi, kdo si – močna, veličastna, neustrašna, silovita, zaščitniška, umirjena in brezskrbna. Bog je večkrat primerjal moč svojih kraljevih otrok z levi in levinjami.

Kakor lev se Izrael sklone in uleže,
kakor levinja, kdo si jo drzne buditi?
(4. Mojzesova knjiga 24,9a, prosti prevod)

Če pozabiš na svojo silovito in neustrašno naravo, potem bodo v nevarnosti vsi, ki iščejo pri tebi zaščito in vodstvo. Kristusovo telo je sestavljeno iz plemenitih, mogočnih varuhov, ki se zavedajo globine resnice, da je Bog pred nas razprostrl široko prostranstvo.

Drage sestre, levinje in prijateljice ...

Ne morem vam povedati, kako globoko hrepenim po tem, da vstopite v široko odprto, prostrano življenje. Nismo vas ogradili. Majhnost, ki jo čutite, izvira iz vas. Vaše življenje ni majhno, ampak ga živite na majhno. Govorim vam čim bolj preprosto, jasno in z veliko naklonjenostjo. Odprite svoje življenje. Živite odprto in razsežno!

(2 Korinčanom 6,11–13, prosti prevod)

Moč je namenjena služenju

Si slišala? Povabljene smo bile, da vstopimo v divje, široko odprte Božje prostore. To je poziv k razsežnemu življenju, tukaj in zdaj. Ni ti treba koprneče čakati, da bi videla, kako se nebeška moč sprošča na zemlji. Bog ni tisti, ki te omejuje.

Ampak levinji nista prestopili meje ograde, dokler ni lakota presegla želje po varnosti. Na enak način nas lahko pomanjkanje vizije ali lakote po nečem omejuje in zadržuje, da bi stopile v prostost. Kako gledamo nase, na svet in na Boga, nas ali opogumi ali pa zadrži v ujetništvu. Svet »tam zunaj« se ti lahko zdi zastrašujoč, če si ga predstavljaš kot temen, srhljiv kraj.

Odpri oči in se spomni, kdo si – zlata nosilka luči, ki ima moč, da razprši temo, kamorkoli gre. »*Duh, ki je v vas, je veliko močnejši od česarkoli na svetu*« (1. Janezovo pismo 4,4). Niti blizu ni, veliko boljši je. Duh v tebi *zdaleč presega* moč kateregakoli nasprotovanja, s katerim se morda spopadaš na tem svetu! Bog Najvišji je tisti, ki te kliče. Poslal je svojega Sina, da je umrl na križu, zato da lahko prestopiš iz življenja v smrt in iz zaporniških celic tega sveta v večno prostranstvo. Še preden si prvič vdihnila, je pripravil pot, da te izpusti iz ujetništva. Odločil se je, da bo omejil samega sebe in izkusil naše malo, ograjeno življenje, zato da se mu ti lahko pridružiš v prostrani svobodi kraljestva. Še zdaj kliče vsaki izmed nas: »Prestopi in vstopi!«

Skupno poslanstvo

Vsakokrat, ko osvobodimo žensko,
osvobodimo moškega.
MARGARET MEAD

V svetu levov ni nobene zmede glede spolov. Levi ne poskušajo biti levinje in levinje ne poskušajo biti levi. Nobeden od obeh spolov ne oponaša niti se ne poteguje za vlogo drugega. Oba se prijetno počutita v svoji koži in vsak proslavlja značilne vrline svojega spola. V krdelu sta poleg samca in samice še alfa ali vodilni lev in alfa ali vodilna levinja, toda ta status se običajno uveljavlja ob obrokih.

Levi so iz družine mačk edini, ki kažejo omembe vredno in takoj opazno razliko med spoloma. Za opis te raznolikosti se uporablja izraz spolni dimorfizem. Preprosto povedano, obstaja več kot en kazalnik spola.

Levom ogromna griva obdaja vrat in obkroža obraz. Griva poudarja različno in specifično vlogo vodilnega leva v krdelu in levu ustvarja zastrašujoč videz na afriški planjavi. Ker levinja nima grive, ima enakomerno, brežhibno barvo, tako da lahko skoraj neopazno

Levinja vstaja

zalezuje plen. Brez dodatne teže grive je zmožna držati korak in vzdrževati napadalno moč tudi na daljših razdaljah.

Zdravi levi in levinje vedo, da potrebujejo drug drugega. Nikoli niti ne pomislijo, da bi živeli drug brez drugega. V njihovem svetu je vsaka moč dragocena, nobena ni manj pomembna od druge. Lev varuje, levinja priskrbi. To odločilno ravnovesje pomeni, da zdravi, močni alfa samci ne bi niti poskusili živeti brez pomoči družbe močnih levinj. Pri levih se samci bojujejo, da bi si pridobili krdelo levinj in tako dostop do lastnega kraljestva. Zakaj je tako? Levinje, ki so v sorodstvu, so tiste, ki nadzorujejo ozemlje, ne levi. Koalicija levov, ki vodijo krdelo, se zamenja vsaki dve do tri leta, medtem ko levinje ostajajo.

Če alfa lev želi uspevati (ne le obstajati), ve, da se mora v očeh levinj dokazati z močjo. Da bi njegovi potomci potem ohranili območje, mora imeti podporo močnih, sposobnih levinj. Alfa lev se ne obda s šibkimi in nezainteresiranimi v upanju, da jih bo prisilil v podrejenost. On išče visoko kvalificirano enoto sodelujočih levinj.

Pozdravlja in sprejema njihovo moč in namenoma izbira tiste, ki so dokazale spretnost in vzdržljivost, da lovijo, oskrbujejo mladiče in tako ohranjajo in širijo svoje ozemlje. Išče tiste, ki predstavljajo krepkost in učinkovitost, ker ve, da so na koncu boljše skrbnice celotnega tropa in sposobne matere, ki urijo njegove mladiče. (Ne da bi bili levji samci posebej skrbni; ne, niso.) Dodatna prednost zdravih, močnih levinj je, da so se pogosteje pripravljene razmnoževati; to mu daje možnost parjenja in vzpostavljanja močnejšega rodu.

Skupno poslanstvo

Levinja se ne bo razmnoževala, če se boji, da ne bo mogla poskrbeti za mladiče ali da ne bodo dobro zaščiteni. Zaradi tega levinjo bolj pritegnejo močni alfa levi kot šibkejši. Vodilni lev ali levi (pogosto je to skupina bratov) si morajo zaslužiti pravico do uživanja preskrbe, moči in spodbud, ki jih levinje prispevajo v krdelu. Ta posebna pravica se pridobi z odprtim prikazovanjem moči med levjimi skupinami.

Tekmovanje se konča, ko šibkejši levi zbežijo pred močnejšimi. Včasih alfa samec ubije svojega izzivalca. Če šibkejši lev preživi, ga izženejo in prisilijo, da zapusti ozemlje krdela, kar pomeni tudi izgubo najboljšega lovišča. Tako se bo odpravil naprej in poiskal krdelo levinj drugod ali pa se bo moral hraniti z mrhovino.

Levinje opazujejo dogajanje s strani. Želijo si, da bi imele mladiče z najmočnejšim levom in da bi ščitil njihovo krdelo pred napadi in nadlegovanjem. Znale so po tem, da naščuvajo leve drugega proti drugemu, da se spopadejo; tako si zagotovijo zmago najmočnejšega, potem pa zmagovalca sprejmejo. Ko lev tako osvoji ozemlje, dokaže, da je njegova genska zasnova častivredna in da bo z večjo verjetnostjo preživel surovo nepopustljivost divjine.

Ko je lev dokazal prevlado, si je zagotovil zvestobo levinj. Vse druge samce v krdelu lahko prežene. Alfa lev se je pripravljen odpovedati njihovi družbi, nikakor pa se ne bo odrekel svojim levinjam. In to ne samo zato, ker jih želi imeti v bližini za razmnoževanje. One so tiste, ki poskrbijo za hrano in skupnost. Močnejša in osupljivejša ko je njegova skupina levinj, močnejši in varnejši je lev, veličasten kralj zveri.

Levinja vstaja

Nobene potrebe po prevladi ni, kadar tisti v tvoji bližini vedo, da bi naredil vse, kar je v tvoji moči, da bi jih zaščitil. Levova moč pomeni varnost za oboje, tako za levinje kot za njihove mladiče. Samo tisti, ki dvomijo o svoji moči, poskušajo prevladovati.

Ko se veličastni lev enkrat uveljavi, ne čuti potrebe po zatiranju levinj, zato da bi promoviral svojo moč. Kaj pa mora dokazati? On je zmagal. Kdo ga prekaša? Prav tako tudi naš Kralj – naš Lev iz Juda – ne prevladuje; On povzdiguje.

SKUPNO POSLANSTVO

Lev povabi levinjo, naj počiva v senci njegove zaščite, ona pa povabi njega, naj se gosti z dobroto in obljubo, ki ju prinaša. On varuje njeno življenje, ona pa mu v zameno podari dediščino.

Za trenutek razmišljaj o besedi *podreditev*. Kaj ti pride na misel? Najbrž Pismo Efežanom 5,22, ki pravi, naj se žena podredi svojemu možu. Res je zanimivo, kako so mnogi kristjani vzeli to vrstico in naredili pretirano in hkrati omejeno razlago besede. Prepričana sem, da so popačili oziroma izkrivili pomen besede podreditev onkraj Božjega namena. Veliko kristjank je verjelo, da se njihova temeljna vrednost izraža v sposobnosti služenja moškim. Niso se zavedale, da je *služenje* že nagovor ljudi v cerkvi, spoštljivo izražanje mnenja ali sprejemanje odgovornosti vodstvene vloge.

Slišala sem za razlago besede *podrediti*, ki je uokvirjena in usklajena z Božjim načrtom za vse kristjane, ne samo za pare. Pomisli:

Skupno poslanstvo

imamo predpono *pod-*, ki med drugim izraža usmerjenost na spodnjo stran nečesa, in koren *-red-*, ki med drugim določa, kakšno ravnanje je pravilno, koristno, v skladu z zahtevami, nalogami, poslanstvom. Ko združimo prva dva dela besede, lahko sklepamo, da *podrediti* pomeni 'pod isto nalogo ali poslanstvom'. Midva z Johnom imava skupno poslanstvo. Zavezala sva se, da bova vzgajala otroke v strahospoštovanju do Boga in gradila zdrav, živahen zakon. Najino poslanstvo na področju Cerkve je podpirati pastarje in krepiti posameznike.

Zdaj pa pomisli. Ali nismo vsi služabniki sprave – Božji predstavniki izgubljenim? Naslednji dve vrstici zajemata naše poslanstvo, saj smo Božji predstavniki, tako moški kot ženske:

Bog je po Mesiju uskladi svet s samim seboj; dal mu je nov začetek, tako da mu je ponudil odpuščanje grehov. Bog nam je dal nalogo, da povemo vsem, kaj On dela. Smo Kristusovi predstavniki. *Bog nas uporablja, da prepričamo moške in ženske, naj odvržejo razlike in nesoglasja in se vključijo v Božje delo reševanja nesporazumov in obnove odnosov med njimi.* (2. Korinčanom 5,19–20, prosti prevod)

Skratka, vedeli bodo, da je naš Jezus resničen, ko bomo ljubili in sodelovali drug z drugim. To bi moral biti skupni cilj vseh moških in žensk, ne glede na to, ali so samski ali poročeni, voditelji ali laiki. Moč Padca je končana. Božje odpuščanje je vsem ponujeno brezplačno. Na

Levinja vstaja

nikogar ni treba zvrčati krivde, ker nam je njegova žrtev povrnila neomadeževanost. Bog želi, da vsi – moški in ženske – povemo vsem, kaj *On dela*! Mi pa smo bili namesto s tem prezaposleni s pogovori, kaj smemo in česa ne smemo delati.

On želi, da sodelujemo kot prepričljivi vplivneži, ki spodbujajo in pregovarjajo moške in ženske, da odvržejo nesoglasja (kakršnakoli že so) in vstopijo v njegovo delo. Vprašanje reševanja nesoglasij bi se moralo nanašati na vsa področja človeških odnosov in medsebojnih vplivov. To opozorilo se ne nanaša le na vprašanje spola; prav tako zadeva rasno, družbenoekonomsko, družinsko, cerkveno in tržno razgibanost. Želi si sprave za nas vse!

Ko zdaj pogledamo navznoter, vidimo, da vsak, ki je združen z Mesijem, dobi nov začetek, ustvarjen je na novo. Starega življenja ni več, minilo je; novo življenje hitro brsti! Poglejte ga! Vse to prihaja od Boga, ki je plačal ceno, da je uredil odnos med nami in seboj; potem pa nas je poklical, da uredimo še svoje medsebojne odnose. (2. Korinčanom 5,17–18, prosti prevod)

‘Kdorkoli’ pomeni, no, *katerakoli* oseba, brez izjeme. Vsak moški, vsaka ženska, vsak otrok, združen s Kristusom, je na novo ustvarjen, obnovljen. Staro življenje izgine. Beseda ‘brsti’ v zgornjem odlomku je glagol, ki pomeni ‘rasti kot gobe po dežju’. To je zanimiva izbira besed, saj gobe kar eksplodirajo v rasti – množijo se, uspevajo,

Skupno poslanstvo

skokovito rastejo in se razraščajo na krajih, kjer prej ni bilo nič drugega razen propadanja. Naše novo življenje v Kristusu presega koncept nadomeščanja. Je življenje, pomnoženo v sebi, in je na razpolago vsakomur.

Levi in levinje so že uredili medsebojne odnose. Levinje razumejo, da imajo z levom skupno poslanstvo. Kaj je njihovo poslanstvo? Da vzpostavijo generacijo levov z zapuščino in močjo. Da bi to dosegle, vzgajajo, ščitijo in dobro skrbijo za svoje mladiče. Oba, tako lev kot levinja, morata odigrati svojo vlogo v tem poslanstvu in nobena mačka ne prevzema vloge druge.

Videla sem, kako to, kar bi moralo biti naravni red, prodira v dve nasprotujoči si skrajnosti. Na enem koncu te lestvice so bile ženske zatirane v imenu podrejenosti. Na drugem koncu pa so nekatere ženske svojo ženstvenost povzdignile na raven božanskosti. Več o tem malce kasneje. Najprej bi rada opisala primer izkrivljanja oz. potvarjanja podrejenosti.

SPREVRAČANJE NA TWITTERJU

Najbrž ste že slišale ali pa uporabljale okrajšano obliko elektronske komunikacije, imenovane Twitter. Dober je za drobce podatkov in v najboljšem primeru ponuja nič drugega kot vpogled v življenjske teme in zamisli.

Nekega dne sem objavila misel, ki sem jo podrobno obravnavala v knjigi *Fight Like a Girl (Bôri se kot dekle, op. prev.)*. To je bil citat o

Levinja vstaja

vodenju: »Spol sam po sebi ne kvalificira moškega, da vodi, in prav tako spol sam po sebi ne bi smel diskvalificirati ženske.¹ Vrlina kvalificira oba, tako moškega kot žensko.« Prosim, ne pozabite, nisem je omejila na cerkveno vodstvo ali na zakonsko zvezo. Preprosto sem izrazila, da je vrlina nujna lastnost za voditelje, ne glede na to, ali so moški ali ženske.

To sem objavila na Twitterju, ki je sporočilo posredoval na mojo Facebookovo stran. Potem sem se posvetila drugim opravilom. Sploh nisem pomislila, da je bilo to, kar sem v citatu zapisala, sporno. Meni se je zdelo jasno in samoumevno. Niti sanjalo se mi ni, kako hude bodo posledice objavljene izjave.

Ko sem prejela več kot sto odzivov, sem vedela, da sem zadela žebljico na glavico. Medtem ko sem bila zaposlena z vsakodnevnimi opravili, se je na Facebooku razvnela razprava. Nekaj kristjank je bilo ogorčenih.

»Le kako si drzneš reči, da bi žena lahko vodila svojega moža, če bi veljala za bolj krepostno?!« je napisala neka ženska.

V redu ... Sem res to rekla?

Drugi so me obtožili, da sem zavrgla svetopisemske odlomke, ki pravijo, da je lahko samo moški cerkveni starešina. Sem res omenila cerkveno starešinstvo? Potem je sledila razprava o vodenju na splošno. Nekatere ženske so občinstvu na Facebooku razlagale, da naj ženska *nikoli* ne bi bila voditeljica.

Skupno poslanstvo

Iskrena mladenka je hotela razčistiti stvari, zato je vprašala: »Ali pravite, da žena višjega pastora ni voditeljica?« Sledil je bučen odziv: »Ne, ona ni voditeljica! Ima čast, da podpira svojega moža.«

V tistem trenutku sem bila pa jaz zmedena! Med izmenjavo mnenj se je dialog obrnil v razpravo o podrejenosti. Nekatere so zagovarjale, da sem voditeljica, druge so oporekale, da nisem, in to samo zato, ker sem ženska. Potem so mi pogledale skozi prste, saj sem se podrejala svojemu možu in potemtakem sem bila voditeljica, odgovorna njemu.

Ustavimo se in skupaj razmislimo. Kadarkoli se razvname razprava o spolih, zakaj se očitno zapletemo v sporno vprašanje o podrejanju žensk moškim? Če sem voditeljica, sem zato, ker me je Bog ustvaril takšno. Čisto preprosto, ljudje sledijo voditeljem. Nekateri med nami smo voditelji, ne glede na to, ali smo se kdaj vpisali za to ali ne. Torej naj nam vsem Bog pomaga, da bi vodili z zgledom. Da razčistimo zmedo, preberimo Pavlov poziv Timoteju o odgovornem vodstvu.

Voditelj mora torej biti brez graje, predan svoji ženi (mož ene žene), trezen, miren, dostopen in gostoljuben. Vedeti mora, o čem govori, ne sme se preveč navduševati nad vinom, ne sme biti vsiljiv, ampak nežen, ne prepirljiv in ne lačen denarja. Svoj dom mora dobro voditi, skrbeti za otroke, oni pa ga morajo spoštovati. Kajti če kdo ne more skrbeti zase, kako bo potem skrbel za Božjo Cerkev? Ne sme biti nov vernik, sicer se zaradi položaja prevzame in ga hudič spotakne. Ljudje

Levinja vstaja

izven Cerkve morajo imeti dobro mnenje o njem, drugače se bo hudič domislil, kako ga lahko zvabi v svojo past.

Enako velja za tiste, ki želijo biti služabniki v Cerkvi: naj bodo resni, ne dvolični, ne preveč domači s steklenico in naj v tem ne iščejo osebne koristi. Biti morajo spoštljivi do skrivnosti vere in ne smejo izkoriščati položaja, da bi skušali prevzeti nadzor. Naj se najprej dokažejo. Če se pokaže, da to zmorejo, naj prevzamejo to službo. (1. Timoteju 3,2–10, prosti prevod)

Pavel je v zgornjih vrsticah naštel pogoje za moške voditelje. Potem nadaljuje in pravi:

Za ženske ni nobenih izjem – zanje veljajo enaki pogoji: naj bodo resne, zanesljive, ne smejo imeti dolgega jezika in ne smejo biti preveč naklonjene vinu. Vsak služabnik v Cerkvi mora biti predan sozakoncu, pozoren do svojih otrok in marljiv v skrbi za svoj dom. Tisti, ki služijo, bodo zelo spoštovani in bodo počastili vero v Jezusa. (1. Timoteju 3,11–13, prosti prevod)

Zakaj bi Pavel navedel vodstvene pogoje za ženske, če jih že sam spol izključuje? Kadar z Johnom razpiševa prosto delovno mesto v pisarni, navedeva spisek pogojev. Če kandidati niso usposobljeni, jih ne zaposliva. Pri tem ne igra nobene vloge, ali so moški ali ženske. Pavel

Skupno poslanstvo

ni rekel, da ne zaupajte, če vodja ni moški. Rekel je, naj jih ne imenujejo, če ne izpolnjujejo pogojev, in to velja tako za moške kot za ženske. Pavlov poudarek je bil na seznamu pogojev. Pavel je rekel, da za ženske ne sme biti izjem; morale bi predstavljati ista načela. Se morda sprašuješ o zahtevi, naj bo starešina mož ene žene? No, ženske se niso poročile z več možmi, zato je bila ta smernica namenjena samo moškim.

V Prvem pismu Timoteju 3,11–13 je Pavel poučil Timoteja o pogojih, ki jih morajo izpolniti ženske za vodstvo, nato pa jih je razdelil na ženske služabnice ali diakonise v Cerkvi. Kako to vem? Preberimo vrstici 1–2 in pogledjmo, kaj je rekel, preden je določil podrobnosti za moške.

Če si *kdo* želi voditi Cerkev, prav, to je dobro! Ampak mora izpolniti temeljne zahteve. (1. Timoteju 3,1–2)

Si opazila besedo »kdo«? Slovenski prevodi uporabljajo zaimsek »kdo«, nekateri angleški pa »kdorkoli« ali »nekdo«.

Zakaj so ženske lahko voditeljice povsod, razen v Cerkvi? Če Bog ni imel težav pooblastiti žensk pred in po Padcu, zakaj smo mi, po odrešenju, zadržani, da bi jih pooblastili?

V določenem trenutku se je razprava med ženskami na Facebooku tako zaostрила, da je posredoval moški in vprašal: »Zakaj se ve, ženske, prepirate same s seboj? Mi potrebujemo vaš doprinos, ve pa si mečete polena pod noge!« Veliko resnice je v tem, kar je rekel.

Levinja vstaja

Pogosto druga drugo ustavljamo ali podcenjujemo. Namesto da bi se za Kristusovo poslanstvo medsebojno podpirale in spodbujale, same ohranjamo zatiranje, zaradi katerega nismo sposobne biti vse, kar naj bi kot ženske in kot kristjanke bile.

Omenjeni dogodek na družbenem omrežju me je spomnil na potrebo, da obravnavamo sporna vprašanja spolov ne le v družini, ampak tudi v Cerkvi. Svet, v katerem živimo, mora videti pravo Božje srce in njegov prvotni namen, izražen v vseh vidikih življenja in vodenja Božjih sinov in hčera.

SEKSISTIČNI POGLEDI

Rada bi verjela, da v ameriških cerkvah ni več treba obravnavati seksističnih pogledov. Ja, namerno izpostavljam svoj narod. Ko potujem in imam priložnost razširjati svoje obzorje, vidim, da naše tradicionalno pomanjkanje vključevanja žensk ne učinkuje dobro v drugih delih sveta. V nekaterih narodih sploh ne bi bilo Cerkve, če ne bi bilo doprinosa žensk.

Vse, kar je ustvaril Bog, je dobro in je treba sprejeti z zahvalo.

Nič se ne sme zasmehovati in zavreči. Božja Beseda in naše molitve posvečujejo vsak košček stvarstva.

(1 Timoteju 4,4–5, prosti prevod)

Skupno poslanstvo

Če je vse, kar je Bog ustvaril, dobro in je treba sprejeti, priznati in pozdraviti s hvaležnostjo, koliko bolj bi morali biti sprejeti *ljudje* v enakem slogu? Moški in ženske so *dobri*.

Če je Bog nekaj ustvaril, potem smo odgovorni, da tega ne zasmehujemo ali zavračamo. *Zasmehovati* pomeni zaničevati, prezirati, se norčevati, vihati nos nad čim ali se posmehljivo smejati. Vsako tako dejanje razvrednoti stvar, osebo ali njeno vlogo in doprinos.

Beseda *vreči* se zdi sama po sebi razumljiva, ampak si vseeno oglejmo eno izmed njenih podrobnosti. Skupaj z besedami 'metati', 'zagnati' in 'odvreči' lahko 'vreči' pomeni zмести, zbegati, zaplesti ali otežiti zadevo. Če dodamo besedo 'stran', kar lahko pomeni povzročiti odsotnost ali neobstoj, ali pa če dodamo predpono za-, dobimo jasen pojem *zavreči*. Bojim se, da se to vse prepogosto dogaja ženskam v Cerkvi. Odvržene so stran kot nezaželeno breme, zato manjkajo njihovi glasovi, vrednote in doprinos. Žal *oba* spola to dopuščata v imenu podrejenosti.

Posledično tako moški kot ženske trpijo hudo izgubo vrednosti. Očitno so moški pogosteje sprejeti na višje vodstvene položaje v Cerkvi kot ženske, toda pomanjkanje ženskega vpogleda jih včasih hromi. Ali smo kljub temu hvaležne za moške? Jih vidimo tako, kot jih vidi Bog – kot dobre?

Ali zasmehujemo njihovo obnašanje? Ne govorim o tem, da se skupaj smejimo. Nemogoče se je ne smejati človeški zabavnosti. Že sam naš obstoj razodeva bogat Božji smisel za humor. Tu opozarjam na norčevanje in razvrednotenje spolov. Stavim, da se to dogaja pogosteje,

Levinja vstaja

kot mislite. Zabavna industrija stalno sramoti moške, ženske pa seksualizira.

Seksističnim pogledom smo dovolili, da privedejo ženske, ki se čutijo razvrednotene, do tega, da zamerijo moškim. Kam torej gremo od tu? Na žalost so se nekatere ženske odzvale tako, da gredo proti grozljivi skrajnosti.

ŽENSKA BOŽANSKOST

Medtem ko sem pisala to knjigo, sem na Amazonu slučajno opazila dva naslova, ki sta obdajala eno od mojih prejšnjih knjig. Avtorici obeh knjig sta bili zagovornici »teologije ženske božanskosti« – vere v ženska božanstva ali samouresničene boginje. Slišala sem, kako mi je Bog zašepetal: *Kupi knjigi, ki sta levo in desno od tvoje, in ugotovi, kako smo izgubili njihove glasove.*

Ko sem obračala strani in prebrala celotno knjigo in vprašanja, sem začutila hudo trpljenje in srčno bolečino. To sta bili dve močni in vplivni ženski, ki ju je Cerkev globoko prizadela in razočarala. Na jok mi je šlo, ker sta izgubili sijaj.

Zakaj se jima je zdelo, da nimata druge izbire, kot da postavita čaščenje boginje izven Božje hiše?

So bila njuna vprašanja tako ostra ali prodorna, da so postavljala pod vprašaj obstoječe stanje? Je bila njuna inteligenca tako bleščeča, da je ustrahovala cerkvene voditelje? Je bil njun glas v Cerkvi zatrt zaradi

Skupno poslanstvo

prenapihnjenega pojmovanja podrejenosti ali zaradi oslabelega prikaza odrešenja?

Nedvomno sta ti ženski s svojimi vprašanji prestrašili tako moške kot ženske.

Morda niste nikoli doživele takega preiskovanja in razočaranja kot onidve, jaz pa sem ga zagotovo. Vem, da nisem sama v tem. Prejemam pisma, elektronska sporočila in vprašanja, ki vedno znova odpirajo témo: »Še enkrat mi povej, zakaj sem kot hči Najvišjega dragocena.«

Sledi pomenljiv odlomek iz knjige Sue Monk Kidd *The Dance of the Dissident Daughter* (*Ples odpadniške hčere*; op. prev.). Z lastnimi besedami odpira okno pogosti izkušnji hčere Evangeličanske cerkve.

»Ženska je bila prva, ki je grešila, ustvarjena pa je bila kot druga,« je rekel. Nato je nadaljeval govor o Evi, kako je bila ustvarjena, da podpira moža, in kako je bila nevredna, ker ni bila poslušna Bogu in je Adamu ponudila prepovedani sad ...

Srce se mi je trgalo. Če bi ta občutek lahko ubesedila, bi rekla: »Bog, le kako si *lahko*?«²

Avtorica nadaljuje pripoved, kako težko je uskladila svoje dojemanje Boga s pogledom Cerkve. Strinjam se. Bog ne bi nikoli tako površno, brezupno posploševal o komerkoli od nas – pa naj bo to moški ali ženska.

Levinja vstaja

Če trdimo, da ženske ne bi smele imeti priložnosti za vodenje, ker so Eva in njene hčere zlahka pretentane, potem moramo Adamu in njegovim sinovom zaloputniti vrata pred nosom. *Zavestno, namerno* je grešil in izdal Božje zaupanje.

Razliko med Adamovo in Evino kršitvijo bi lahko primerjali z razliko med zločinom iz strasti in naklepnim umorom. Eva je bila ujeta nepripravljena, medtem ko je Adam prav dobro vedel, kaj visi na nitki.

Če grešiš, ne da bi se zavedal, kaj delaš, Bog to upošteva. Če pa grešiš, čeprav se dobro zavedaš, kaj delaš, je to popolnoma druga zgodba. (Rimljanom 2,12; prosti prevod)

Kakšen religiozni svet smo si ustvarili, če inteligentne iskalke resnice ne morejo najti odgovorov znotraj naših vrat? Če ne bomo same ukrepale in poiskale nekaj odgovorov, kaj se bo zgodilo z našimi hčerami, če si bodo drznile postavljati takšna vprašanja?

In Bog pomaga moškim, če bodo nadaljevali na tak način! Moški se ne razvijejo v zdrave in močne zaradi molka žensk. Moški postajajo močnejši, ko jim dodamo svoje glasove. Izziv hčerinih vprašanj je namreč namenjen temu, da se moški dvignejo više, in zato so svobodnejši. Ženski vidik moške prekali in prečiščuje, hkrati pa ustvarja okolje, kjer ženske zacvetijo.

Ko sem prebirala eseje avtoric filozofije ženske božanskosti, me niti eno vprašanje ni presenetilo. Prazni odgovori, ki so jih prejele, so mi strli srce.

Skupno poslanstvo

Čutim, kot da nas ločuje morje ženskih solza. Vidim jih na oddaljenem bregu in to me žalosti. Te ženske sebe imenujejo upornice, odpadnice in boginje, jaz pa bi jih raje imenovala prijateljice in hčere Najvišjega. Njihove obtožbe mi še zdaj odzvanjajo v ušesih, kajti v njihovih pritožbah sem odkrila več resnice kot v odgovorih, ki so jih dobile.

Na ganljivih straneh sem prebrala veliko žalostnih zgodb. O eni izmed njih je poročal ginekolog porodničar, ki je bil večkrat priča, kako so se ameriške matere opravičevale svojim možem, ker so pri porodu rodile hčerko. Za mater štirih sinov je tak pogled skoraj nedoumljiv. Globoko cenim moža, ki je navdušen nad ženskami. Čeprav je praznoval rojstvo vsakega od najinih sinov, je upal, da bova dobila hčerko. Ko sem mu povedala te zgodbe, je bil pretresen. Če bi kdaj sprejela hčerko v najin svet, bi jo razglasila za čudovito in zaželeno!

Te hčere znotraj zidov religije niso našle odgovorov, vrednosti ali prostora za doprinos, zato so uveljavile področje čaščenja izven tega, kar so dojemale kot patriarhalno tiranijo. Premaknile so se v gozdove in na plaže, saj so to dojemale kot prijaznejše in nežnejše kraljestvo božanske kraljice.

Dihaj! Ne zagovarjam, da gremo po njihovi poti. Ne izbiram niti njihove kraljice niti jeznega kralja religije. Izberem našega Stvarnika, Boga Najvišjega.

Levinja vstaja

ISKANJE BOŽANSKEGA NAMENA

Prisluhnite temu obupanemu povabilu voditeljice ženske božanskosti Marianne Williamson v njeni knjigi *A Woman's Worth* (*Ženska vrednost*, op. prev.).

Ko rečem: »Pojdi se pogovoriti z Marijo,« *mislim*: »Pojdi se pogovoriti z Marijo« – torej pojdi v cerkev, prižgi svečo, sédi na cerkveno klop in začni to jemati bolj resno. Reci ji: »Marija, želim vedeti, kdo sem kot žena, dekle, mati ali hči. Želim biti ženska, kakršna sem zmožna biti. Želim si tvoje čistosti, jasnosti in nivoja razsvetljenja. Naj bistvo moje ženskosti sije močneje od moje zunanje podobe.«³

Ni narobe moliti in prositi, da bi bila ženska, kakršna si zmožna biti. Sporno vprašanje je, na koga po njenem predlogu usmerimo molitev. Williamson je potem upoštevala tudi tiste, ki niso domače v katolicizmu.

Če se ob Mariji ne počutiš dobro, je tudi to v redu. Poišči si grško boginjo ali utelešeno indijsko žensko božanstvo, s katerim se lahko povežeš, ali pa katerikoli drug simbol ženskega božanstva in začni odnos z njo.⁴

Skupno poslanstvo

Odnos z njo? Takoj po tem predlogu je razkrila razlog za svojo jezo.

Svet, kakršen je, skoraj ne potrebuje tvoje ženstvenosti. Veljaš za šibkejši spol in obravnavajo te kot spolni objekt. Povsem nepotrebna si, razen za rojevanje otrok. Tvoja mladost je merilo tvoje vrednosti, tvoja starost pa merilo tvoje nevrednosti. Ne išči v svetu opore ali svoje identitete kot ženske, ker ju tam ne boš dobila. Svet te prezira. Bog te obožuje.⁵

Zelo hvaležna sem, da konča z resnico, da te Bog obožuje. Vendar je nemogoče zgrešiti njeno bolečino. Na vso moč želi uresničiti žensko božansko povezavo. Tu gre celo tako daleč, da predlaga grško boginjo v upanju, da bo s sklicevanjem na podobo božanske, dolgotrajne ženske lepote in moči ponovno ujela, kar tako obupno primanjkuje našim odnosom. Molim, da najde resnico, ki jo išče.

Kot nekdanja katoličanka razumem njen predlog. Nikakor ne zagovarjam čaščenja Marije; toda ko so protestanti odstranili Marijo kot božanstvo (kar seveda ni!), so jo pravzaprav odstranili kot zgled za ženske.

Marija ni bog, bila pa je bogaboječa. Ni kip, ki bi mu prižigali zaobljubljene sveče, bila pa je ženska, katere zgled nam osvetljuje pot. Nakazala je, kaj se bo zgodilo – hčere bodo sodelovale z Bogom in razodevale Jezusa.

Sem rekla Jezusa? Zanimiva poanta. Pregledala sem knjigo *A Woman's Worth* in skoraj ne omenja Jezusa, Marijinega sina. Kako je

Levinja vstaja

lahko Marija brez Jezusa sprejemljiva? Kaj je torej tu resnično povabilo?

Ne gre dobesedno za Marijo, Ateno ali Afrodito. Gre za neimenovanega duha, ki smo ga proizvedli sami!

Avtorice ženske božanskosti so govorile o Bogu in boginjah, religiji in moških, zelo redko pa o čudovitem Odrešeniku, Božjem Sinu, Jezusu Kristusu. Pripovedovale so o kraljicah, zapeljivih čarovnicah in materinskih želvah, a nikoli o Sinu, ki je vstal od mrtvih. Zakaj bi se matere izogibale razodetju Sina? Njihove besede so poplesavale okrog Jezusa, si celo izposojale njegove besede, a so se namerno izogibale omembi njegovega imena.

Ampak to ni presenetljivo. Če se lahko sama povzdignem v božanstvo, zakaj bi potemtakem potrebovala odrešenika?

Položaj boginje ni samo položaj moči; kliče po čaščenju. Vendar ne smemo častiti moškega, ženske ali stvarstva. Častiti moramo le Boga. Nobene potrebe po ustvarjanju ženskega božanstva ne bi bilo, če bi se Cerkev zavzemala za resnico in izvirni namen.

Bog nebes in zemlje, Gospod Najvišji, je v svojem načrtu odkupitve odkrito razodel vrednost žensk. Bog je prinesel svojega Sina na svet brez moškega semena. Jožefu je bila dana odgovornost, da zaščiti Marijo in svetega otroka, ki ga je nosila. Božji Duh je vzbudil življenje v deviški maternici mladega, malce prestrašenega hebrejskega dekleta. Ni si monotono prepevala niti ni sebe imenovala boginja. Marija je bila voljna – in celo dvomila je –, ali je zmožna! Naj njene besede odmevajo v nas in jih sprejmimo za svoje. *Nebeški Oče, glede*

Skupno poslanstvo

na obljube, ki si jih izrekel, bodi z nami; verjamemo, da boš storil, kar si rekel, da boš storil. Dvigni obtežene na zemlji in po nas razodevaj svojega Sina.

Božanskega namena ne bomo našle tako, da se povzdigujemo nad moške s prizadevnim uresničevanjem boginje v sebi. Moški ne dobijo prave moči ali svobode s prevlado nad ženskami. Ženske pa niso učinkovite, ko dopustijo, da se čezmerni nazori polastijo njihove moči. Oba spola sta zaveznika in varuha, ne pa sovražnika in bogova.

Želja, da bi nas čistili, je preizkus za vsakogar od nas. Prav na tem preizkusu je Lucifer padel. Želja po moči ni brezbožna; vsak od nas (moški in ženske) je oskrbnik določene mere vere, moči in vpliva.

Ljudje nikoli niso bili ustvarjeni, da bi imeli absolutno oblast. To je osnutek načrta ali vloge, ki je bila pretežka za angele; niti Jezus, sam Božji Sin, si ni drznil zgrabiti enakosti z Bogom. Pavel nas v Pismu Filipljanom opozarja, naj ne posnemamo takega poganškega umeščanja moči.

O sebi razmišljajte tako, kot je o sebi razmišljal Kristus Jezus. Bil je enakovreden Bogu, vendar ni bil tako domišljav, da bi se za vsako ceno oklepal prednosti tega položaja. Niti najmanj. Ko je prišel čas, se je odrekel božanskim privilegijem in prevzel položaj sužnja; postal je človek! Ko je postal človek, je ostal človek. To je bil razvoj izredne ponižnosti. Ni zahteval posebnih pravic, ampak je

Levinja vstaja

živel nesebično in v poslušnosti, nato pa je umrl nesebično in v poslušnosti – in sicer na najhujši način: bil je križan. Zaradi poslušnosti ga je Bog povzdignil in mu izkazal čast, ki visoko presega kogarkoli ali karkoli, kar je kadarkoli obstajalo, tako da se bodo vsa ustvarjena bitja v nebesih in na zemlji – celo tista, ki so že davno umrla in bila pokopana – v čaščenju poklonila pred tem Jezusom Kristusom in v hvalo vzklikala, da je Gospodar vsega, v slavo in čast Boga Očeta. (Filipljanom 2,5–11, prosti prevod)

Naš svet potrebuje služabnike. Ne znam si predstavljati, da bi bil moj Jezus – ki se je ponižal, da bi vsakogar povišal – tako zahteven kot nekateri od nas. Bojim se, da smo našega Kralja na žalost napačno predstavili. Zakaj bi sicer svetovni voditelj za mir tako upravičeno izrekel: »Če ne bi bilo kristjanov, bi bil kristjan.« In: »Rad imam vašega Kristusa. Ne maram vaših kristjanov. Tako drugačni so od Kristusa,« je rekel Mahatma Gandhi.⁶

Ali slišiš jok in obupno potrebo, da se dvigneš kot neustrašna iskalka resnice? Poklicani smo, da ljubimo hote, da sežemo izven jalove praznine k izgubljenim in trpečim.

Če ti Cerkev tega ne omogoči, ponesi njegovo ljubezen na glavne ceste in stranske poti. Izven naših sten je več kot dovolj strtih in ranjenih ljudi, ki bi prijazno sprejeli tvojo zavzetost. Priskoči na pomoč svoji skupnosti, brezdomcem, svoji stroki, šolskemu sistemu ... Naredi si življenje tako veliko in svetlo, da bo privlačno in prepričljivo.

Skupno poslanstvo

Čas je, da se dvignemo više, da postanemo zgled.

Kaj naj zdaj storimo? Naj se še naprej pripravamo o stvareh, ki jih je Bog uredil? Ali lahko uravnovesimo svoje mišljenje, da se izognemo obema skrajnostma, tako podrejenosti kot ženski božanskosti? Ali lahko spoštujemo moške? Zgledujmo se po levu in levinji in se dvignimo skupaj – z moškimi – niti kot podložne pomočnice niti kot jezne boginje.

VREDNOST MOČNIH ŽENSK

Ko pišem, tvitam, objavljam na Facebooku in stojim pred ženskami, pa naj bo to na sestankih ali v oddajah, nenehno izkoriščam vsako priložnost, da poudarjam vrednost žensk. Namerno jih opominjam, da potrebujemo njihov glas in prispevek v Cerkvi, izven nje ter na lokalni in svetovni ravni. Molim, da ne bodo le verjele in praznovale tega, ampak da bodo to tudi živele.

Po predavanju vedno znova slišim to vprašanje: »Bi lahko, prosim, to povedali moškim?« Svoje predloge mi šepetajo, kot da bi bilo nevarno, če bi jih kdo slišal in ugotovil, da so si drznile predlagati, naj to odkrito povem.

Prej sem mislila, da je dovolj, če spodbujam samo ženske. Pogovori z ženskami v zaupnem in varnem okolju imajo neprecenljivo vrednost. Toda ko se je potovanje Božjih hčera nadaljevalo, sem videla, da ni dovolj, če tovrstno spodbudo namenjam samo ženskam. To je

Levinja vstaja

enako kovancu, ki ima samo eno stran neokrnjeno; njegova vrednost je omejena.

V zadnjih nekaj letih se je moj svet razširil; povabili in toplo so me sprejeli v cerkveni svet nedeljskih jutrer. To seveda vključuje moške. Ko spregovorim v skupinah, kjer so tako moški kot ženske, jim dam vedeti, da so ženske čudovite.

Redko vidim, da bi moški temu oporekali. Namerno jim dam vedeti, da se mi zdijo tudi moški čudoviti! Zadnji dve leti sem videla veliko solz pri moških. Opazovala sem može in žene, kako so se objeli in prenehali s prepiranjem. Všeč mi je, kaj se zgodi potem, ko se mož in žena drug drugemu opravičita za neumne boje za prevlado.

Draga sestra levinja, moški niso naša težava. Ta téma sega veliko globlje. Satan je naš sovražnik in prevarant, ki obema spoloma krade dostojanstvo. Četudi moški niso težava, so lahko in bi morali biti del rešitve. Ko moški skupaj z ženskami prevzamejo del bremena pri ponovni vzpostavitvi dostojanstva in moči, se hitro obetajo spremembe.

Včasih je več kot polovica uspeha že to, da si na položaju, kjer te slišijo. Moški v tvojem svetu te morajo slišati; prav tako pa morajo slišati druge, ki spodbujajo moške in ženske, da se skupaj dvignejo. Če res želimo spremembe, moramo vsi izražati isto. Odražajmo Božje stališče.

Da bi to naredili, se želim poglobiti v enajsto poglavje Prvega pisma Korinčanom. Poglavje bom razdelila na posamezne dele, nato pa ga bom obravnavala z vidika celote.

Skupno poslanstvo

Mimogrede, ne pripisujte razlikam med moškimi in ženskami preveč pomena. (10. vrstica)

Pavel je vse, kar sledi, umestil z opozorilom, naj ne pripisujemo prevelikega pomena razlikam med spoloma in naj jih ne poudarjamo preveč. Seveda, razlike obstajajo, a nikoli ni bil njihov namen, da bi nas ločevale. Obstajajo zato, da nas združujejo.

Niti moški niti ženska ne more delovati samostojno, brez pomoči drugega ali zahtevati prednosti. (11. vrstica)

S to izjavo Pavel napoveduje medsebojno odvisnost obeh spolov; če obstaja vzajemna odvisnost, potem prednost ni dana niti moškemu niti ženski.

Moški je bil ustvarjen prvi kot čudovito sijoč odsev Boga – to je res. Vendar glava na ženskem telesu po lepoti jasno prekaša glavo njene »glave«, njenega moža. (11. vrstica)

Moški je bil ustvarjen prvi kot odsev Boga – vse to drži. Potem pa pride tisti »vendar«. Ženska lepota zasenči njenega moža. Bodite pozorni, to se izrecno nanaša na moža in ženo.

Prva ženska je prišla iz moškega, res je – toda od takrat naprej vsak moški prihaja iz ženske! (12. vrstica)

Levinja vstaja

Spet drži, prva ženska, Eva, je prišla iz moškega, iz Adama. Potem Pavel spet uporabi besedo »toda«, da uravnoteži drugo stran tehtnice z besedami »od takrat naprej« so vsi moški prišli iz žensk.

In ker tako ali tako praktično vse prihaja od Boga, se nehajmo ukvarjati s temi neskončnimi razpravami »kdo je bil prvi«.

(12. vrstica)

Zdaj, ko je tehtnica popolnoma uravnotežena, se Pavel dvigne nad neskončne polemike o vlogah spolov in ponudi božansko perspektivo: vse prihaja od Boga, zato se nehajte prepirati o prevladi! To bi moralo razjasniti veliko stvari. Samo Bog je prvi. Samo On je svet, pravičen, On je ljubezen, resnica, pot, življenje, začetek in konec.

Nikoli si ne predstavljajte, da na Boga vpliva zakonodaja naših denominacij. Ni navdušen nad našimi predpisi in nad tem, kaj dovoljujemo in česa ne. Bog ukrepa, in ko vidi, da so ljudje pravilno povezani in pod njegovim vplivom, tam zapoveduje blagoslov.

Kako čudovito, kako lepo,

ko se bratje in sestre dobro razumejo! ...

Da, tam GOSPOD zapoveduje blagoslov,

odreja večno življenje. (Psalm 133,1.3, prosti prevod)

Cerkev je bila v zgodovini glede teh zadev razdeljena, vendar pa sama osebno ne želim, da tako stanje ostane naša zapuščina. Ampak to,

Skupno poslanstvo

kar mislim in čutim, je majhno v primerjavi z Božjo uredbo, kako bo. Stvari se bodo spremenile.

»V poslednjih dneh,« govori Bog,
»bom izlil svojega Duha
na vse ljudi:
Vaši sinovi bodo prerokovali,
prav tako tudi vaše hčere;
vaši mladeniči bodo imeli vizije,
vaši starci bodo sanjali sanje.
Ko pride čas,
bom izlil svojega Duha
na tiste, ki mi služijo, na oboje, na moške in ženske
in bodo prerokovali.
Delal bom čudeže zgoraj na nebu
in znamenja spodaj na zemlji,
kri in ogenj in valeč dim.«
(Apostolska dela 2,17–19, prosti prevod)

V poslednjih dneh bo imel Bog zadnjo besedo. Podoba krvi, ognja in valečega se dima zelo spominja na starodavni oltar hebrejskega žrtvovanja. Tam se je zbralo ljudstvo, da bi prineslo daritve, sprejemljive Bogu Najvišjemu. Njihove daritve so bile izročene in z ognjem prenesene v nebeško kraljestvo.

Levinja vstaja

V tej novozavezni viziji ne omenja ovnov, telic in volov, ki naj bi bili použiti na oltarju. Namesto tega vidimo povzdignjene glasove sinov in hčera, starih in mladih, vseh pronicljivih preroških služabnikov Najvišjega. Naš ogenj ne gori na oltarju čaščenja. Naš ogenj prebiva v nas, ko nas njegov Duh prežema in poganja naprej.

V preteklih letih sem se morda bala govoriti o vprašanjih spola tako neposredno. Na tej točki svojega življenja pa sem, če bo treba, pripravljena prestopiti ustaljene meje. Moj mož se ne boji moje moči – z veseljem jo pozdravlja. Mojih sinov ne privlačijo podobe šibkih, nemih, zatiranih žensk. Ampak ali je prav, da mene podpirajo, medtem ko drugih ne? Naš svet potrebuje ženske, ki bodo povsod zagovarjale korist zatiranih. To pomeni, da smo pomirjene z vsem, za kar smo bile ustvarjene, in to skupaj izpolnjujemo.

Čas je, da odložimo sporna vprašanja spola in se odmaknemo od skrajnosti, zaradi katerih smo neučinkovite. Čas je, da se prebudimo v namen, ki ga je Bog določil za nas – da smo močne v njem, dragocene ljudem in glas odrešenja izgubljenim in trpečim na svetu.

Pozdrav in nega

Za privlačne ustnice izgovarjajte besede
prijaznosti. Za lepe oči iščite dobro v ljudeh.
Za vitko postavo delite svojo hrano z lačnimi.
Za čudovite lase dovolite otroku, da vam
enkrat na dan povleče prstke skozi lase. Za
dostojanstveno držo hodite z zavestjo, da
nikoli ne hodite sami.

SAM LEVENSON

Ko levinje negujejo druga drugo, je to del njihovega pozdrava. Nega se začne, ko je levinja še mladiček. Kadar levinja zagleda mladička, se ta ne more izogniti njenim obveznim poljubom. Noben mladič ne sme ostati neoblizan. Predstavljam si prizor, ki se odvija približno tako: Po vznemirljivem opazovanju odraslih levov, ki lovijo plen za hrano, se mladič vrne v prijetno domačnost krdela. Kar naenkrat mladič okleva, ko si misli: *O, ne! Tu prihaja! Teta me bo oblizala in mi poslinila cel obraz!* Sliši se zelo podobno prizoru, ki se odvije, ko nečak ali nečakinja vstopi v sobo, polno italijanskih tet, ki so prišle na obisk, kajne?

Levinja vstaja

Takšnega intimnega pozdrava iz oči v oči niso deležni le mladiči. Tudi levinje se med seboj gledajo naravnost v oči. Tak pozdravni ritual jim omogoča, da se medsebojno prepoznajo. Tako kot se nam vse levinje zdijo enake, tako tudi druga drugo vidijo enako. Edino po vonju se levinja prepriča, ali je druga levinja članica njenega tropa ali je vsiljivka. Kot vsi vemo, videz vara, vonj pa običajno pove resnico.

Vsaka levinja ima na čelu, tik nad očmi, žlezo, ki izloča vonj krdela. Ko se levinje ponovno združijo, vzpostavijo intimen družbeni stik tako, da si drgnejo lica in se nežno udarijo z glavami. Ta pozdrav je več kot zgolj predstavitev. Predstavitev je prvo srečanje, ki sporoča: »To sem jaz. In kdo si ti?« Levinjin pozdrav pa ima moč, ki okrepi vezi naklonjenosti, zapečati zavezništvo in razkrije sleparje sredi krdela.

Levinje najprej zavohajo in potem prepoznajo. Ljudje pa se najprej prepoznamo in potem zavonjamo. Na primer: Moj mož me je pred kratkim prišel iskat na letališče. Videla sem njegov avto, ki se je približeval, in začela sem mahati; a šele takrat, ko je skočil iz avta in me objel, sem zaznala njegov vonj.

»O, kako omamno dišiš,« sem izrekla, ko sem prepoznala vonj njegove kolonjske vode. Ne morem si predstavljati, da bi ga prepoznala po obratnem postopku: vidim moškega, ki skoči iz avta in hodi proti meni. Približam se mu, da ga povonjam, potrdim, da diši kot moj mož, in ga potem razglasim za svojega. Pozornost, ki jo levinje posvečajo prepoznavanju vonjav, ima več namenov.

Obred pozdrava in nege jim na naraven način omogoča, da odkrijejo, ko se nekaj ali nekdo, ki ni zaželen, pridruži krdelu. In ne

P o z d r a v i n n e g a

samo to; s tem obredom izkazuje sprejemanje in pripadnost. Kot Božje hčere se moramo enako obnašati do ljudi v svojem življenju.

POZDRAVLJANJE IN NEGOVANJE OTROK

Ko levinja pozdravi svojega mladička, mu sporoča: »Spadaš med nas. Dobrodošel si, lahko se sprostiš, odkrivaš svojo moč in vrline in odrasteš med nami. Tu v tropu bomo zate skrbeli in te varovali.« Levinja ob pozdravu tudi ugotovi, kje so njeni mladiči bili. Ko pritisne svoj obraz k mladiču, odkrije, v kaj se je zapletel, in ji omogoči, da ga vpraša: »Zakaj zaznavam sledi hijene na tebi?« Kadar so moji najstniki šli zvečer ven, sem želela, da so me prišli poljubiti za lahko noč, ko so se vrnili domov. Ta poljub je imel več namenov.

Prvič, rada poljubim svoje fante. Drugič, ni mi bilo treba ostati pokonci, da bi videla, kdaj so prišli domov. In tretjič, omogočilo mi je, da sem jih povonjala.

Komunikacija je potekala nekako tako: Ko je dotični sin prišel domov, je odprl vrata spalnice in rekel: »Doma sem! Lahko noč, mama.«

Ker je vedel, da sem že spala, je hitro zaprl vrata.

Jaz pa sem vprašala: »Si se imel lepo? Pridi me poljubiti.«

Če je okleval, sem postala sumničava.

Če se je približal in sem zavonjala premočan vonj po meti, sem vedela, da je počel nekaj manj zelenega. Ko je prišel blizu, sem segla

Levinja vstaja

po njem in ga potegnila bliže, da bi odkrila drugoten vonj, ki bi ga morda hotel prikriti. Mama konec koncev ve, kako njeni otroci dišijo.

Morda bi bilo mojim fantom neprijetno priti tako blizu, da sem jih pozno ponoči lahko preverila, če ne bi že prej v našem domu vzpostavili dnevnega ritma pozdravljanja. V naši družini vsako jutro drug drugega objamemo. Tudi čez dan se objamemo, zvečer za lahko noč pa poljubimo. Pogosto imamo fizični stik drug z drugim, pa naj bo v obliki rokoborbe med brati, prerivanja med čiščenjem kuhinje ali pa objemanja, ko prihajamo ali odhajamo. Tako smo se začeli pozdravljati, ko so bili sinovi še dojenčki, in s tem nikoli nismo prenehali. Stavim, da je pri vas doma enako – da se poljubite za lahko noč, se objamete za pozdrav, se podrgnete z rameni, skustrate drugemu lase, se pocrkljate na kavču ...

Kasneje, ko je najstarejši sin odšel iz hiše in se poročil, sem slišala zgodbe o podvigih, ki sem jih zamudila. Vprašala sem ga: »Kdaj si to naredil? Kako sem to zamudila?«

V zadregi se je nasmehnil in odgovoril: »To se je zgodilo nekega večera, ko te ni bilo doma.« Ali pa: »To se je zgodilo, ko sem prespal pri prijatelju.«

Če bi bila doma, bi zaduhala, kaj je počel! Pozdravi mamam omogočajo, da se dokopljejo do podatka, ali so otroci imeli kak nezaželen stik. To nam pomaga, da se lahko odzivamo z ljubeznijo, vzgojo in disciplino. Če v svojem domu ne pozdravljate redno drug drugega, vas spodbujam, da se začnete. Otroci se bodo sprva mogoče upirali, a ne odnehajte. Vaš objem otroku ne bo le povedal, da ga/jo

Pozdrav in nega

imate radi, ampak vam bo omogočil, da odkrijete na njem vonj, ki ne pripada vašemu domu. Mame, če otrok, ki vas je prej objemal, začne nasprotovati vašim objemom, ugotovite vzrok. Ne dovolite otroku, da se kar navadi na odmikanje od vas.

Tudi ko vaši otroci odraščajo in odrastejo, jih še naprej pozdravljajte z objemi in poljubi. Vaša fizična naklonjenost jim deluje kot opomnik, da bodo vedno pripadali vaši družini. To spoznanje jim daje občutek varnosti, ko prehajajo v odraslo dobo in si gradijo lastno družino.

MEDSEBOJNO POZDRAVLJANJE

Ko se levinje medsebojno pozdravijo, sporočajo: »V sorodu smo. Na tebi zaznavam vonj svojih sester. Tu sem zate in vem, da si ti tu zame.«

Ne razlikujemo se kaj dosti od sester levinj. Ko te druge toplo sprejmejo, ti sporočajo: »Usedi se z nami. Zaupamo ti in si dobrodošla.« Uraden in zadržan sprejem sporoča: »Tvoj položaj pri nas je še pod drobnogledom. Ne bomo ti dodelili nobene titule, dokler te bolje ne spoznamo.« Ob taki izmenjavi občutita nelagodje obe strani, ta, ki pozdravlja, in ta, ki prejme pozdrav. Če pa pozdrava sploh ni, potem bi moral biti obiskovalec pozoren.

Prisluhnimo besedam apostola Pavla, ki naroča Korinčanom, kako naj se pozdravljajo med seboj:

Levinja vstaja

Pozdravite drug drugega s svetim objemom (poljubom). Vsi bratje in sestre tukaj vas pozdravljajo.

Čudovita milost Gospoda(rja) Jezusa Kristusa, neizmerna ljubezen Boga in globoko prijateljstvo Svetega Duha naj bodo z vami vsemi.

(2. Korinčanom 13,12–14, prosti prevod)

Ko pozdraviš sestro, jo objemi kot sestro. Če prideš v stik z voditeljico, jo pozdravi in objemi tako, da ji izkažeš hvaležnost. Ko pozdraviš sestro, ki je ranjena, jo objemi z nežno skrbjo. Včasih sploh ne potrebujete besed. Ščasoma sem se naučila, da je objem zdaleč bolj ozdravljajoč kot pozdrav.

Pavel je mojstrsko vtikal pozdrave v vsa pisma Cerkvam, ki so mu bile zaupane. Če je bilo Pavlu dovolj pomembno, da je zapisal svoj pozdrav, potem je zagotovo dovolj pomembno za nas, da ga udejanjamo.

Poglejmo si njegov pozdrav Cerkvi v Korintu:

Vsega tega vam ne pišem kot sosed, ki vas neprestano graja samo zato, da bi se grozno počutili. *Pišem vam kot oče, moji otroci. Ljubim vas in želim, da odrastete v dobro vzgojene, ne pa v razvajene. Veliko ljudi je naokoli, ki komaj čakajo, da ti povedo, kaj vse si naredil narobe, vendar pa ni veliko očetov, ki bi bili pripravljeni vzeti si čas in vložiti trud, da bi ti pomagali odrasti.* (1. Korinčanom 4,14–15, prosti prevod)

Pozdrav in nega

Pavel je Korinčanom najprej povedal, kaj njegovo pismo je in kaj ni. Ni jih grajal, da bi jih osramotil, ampak je pojasnil, kakšen je njegov odnos do njih in kdo so oni zanj. On je bil oče, oni pa njegovi otroci. Nato je Pavel pojasnil, kako si je kot oče prizadeval in korintskim vernikom pomagal, da bi jim uspelo, čeprav so morda mnogi pričakovali neuspeh. Njegov pozdrav je utrdil, kdo je on za prejemnike pisma, kdo so oni zanj, kaj je govoril, zakaj je to govoril in zakaj bi ga morali poslušati. Vse to jim je napisal, še preden jim je posređoval kakršnokoli sporočilo.

MEDSEBOJNO NEGOVANJE

Če obred levinjinega pozdrava poteka ugodno, se hitro spremeni v spontano negovanje. To medsebojno negovanje ustvarja trdno vez med levinjami in večjimi mladiči, kar posledično pomaga skupini, da ostaja tesno povezana in neokrnjena.

Levinje druga drugi negujejo predvsem glavo in vrat, torej tiste predele, ki bi jih sama težko dosegla. S hrapavimi jeziki levinje očistijo kri in umazanijo, medtem ko prečesavajo kožuh svoje družabnice, da se znebi klopotov in zajedavcev. Ko nekdo črpa kri in hranila iz tvojega telesa, to bitje počasi, a zagotovo krade tvoje življenje. Dobro je s telesa očistiti kri in umazanijo, a hvala Bogu za tete in sestre, ki so pripravljene odstraniti tudi klopotce in zajedavce!

Glagol *negovati* pomeni čistiti, pospraviti, pripraviti, krtačiti ali prečesavati, urejati ali počistiti, polepšati, česati, aktivirati, učiti,

Levinja vstaja

trenirati in inštruirati. Glede na to definicijo bi si pravzaprav lahko in morala negovati zobe, kuhinjo in otroke algebro.

Če postopek negovanja razčlenimo, je najprej definiran kot 'čistiti' ali 'pospraviti'. Jezus se je s Petrom pogovarjal o nekakšni negi. Petru je želel umiti noge. Peter je zavrnil. Zato mu je Jezus dal vedeti, da ne bo udeležen pri njegovem delu, če ne dovoli, da mu umije noge. Peter se je tako trudil popraviti napako, da je Jezusovo ponudbo zapeljal v drugo skrajnost; Jezusa je povabil, naj ga umije od glave do peta. Naš osupljivi Jezus usmeri pogovor nazaj k bistvu:

Jezus mu je dejal: »Kdor se je (zjutraj) skopal, mu ni treba drugega, kakor da si umije noge; ves (od glave do peta) je čist. Tudi vi ste čisti ...« (Janez 13,10)

Ker pripadamo Jezusu, smo čisti. Vendar pa se nam kljub temu lahko čez dan noge umažejo in nam včasih, odvisno od tega, kje smo bili, kaj smo delali ali imeli obuto, celo smrdijo. Ko potujemo skozi življenje, lahko stopimo v zaplate umazanije in gremo skozi umazane kraje – zase vem, da lahko. Ob koncu dneva moramo sprati umazanijo s potovanja tistega dne.

Zato Jezus v nadaljevanju reče:

Če sem torej jaz, Gospod(ar) in Učitelj vam umil noge, ste tudi vi dolžni drug drugemu umivati noge. Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi delali tako, kakor sem jaz vam

Pozdrav in nega

storil. Resnično, resnično, povem vam: Služabnik ni večji (po statusu) kot njegov gospodar in poslanec ne večji kot tisti, ki ga je poslal. Če to veste (razumete), blagor vam, če boste to delali! (Janez 13,14–17)

Jezus je svojim učencem umil noge in nam naročil, naj to delamo drug drugemu. Menim, da ni mislil dobesedno, naj mi mož vsak večer naredi mini pedikuro (čeprav bi bilo to lepo, dragi). Umivanje nog mogoče simbolizira, kako lahko drug drugega osvežimo in obnovimo, še posebej takrat, ko nas poti, po katerih stopamo, umažejo.

Nekajkrat sem sodelovala pri neprijetnem umivanju nog, predvsem v obdobju, ko smo pri služenju morale nositi hlačne nogavice, oziroma so bile tako rekoč predpisane. V Jezusovem času pa je bilo umivanje nog ljudem, ki so vstopili v vaš dom, naraven del pozdrava, tako kot sta danes objemanje in poljubljanje.

Ne predlagam, da v pozdrav spet vključimo umivanje nog. Živimo v dobi zaprtih čevljev in tlakovanih cest, takrat pa so hodili po prašnih cestah v sandalih. Torej predlagam, da si vzamemo trenutek, ko pridemo k prijateljici domov ali pa v Božjo hišo, in otresemo prah dneva ter se umirimo in naravnamo v odnosih, ki jih najdemo tam.

Tako kot levinja tudi me potrebujemo druga drugo, da iz svojega življenja očistimo umazanijo, klope in zajedavce.

Ne domišljaj si, da si kar dostojen,
če se že nekaj tednov nisi okopal.

Levinja vstaja

Ne bodi domišljav
in ne misli, da si boljši od vseh drugih.

Ne bodi pohlepen,
neizprosen in krut kot volkovi,
ki napadajo revne in se z njimi gostijo,
razcefrajo ubogega na koščke, samo da bi jih potem zavrgli.
Pijavka ima hčeri dvojčici,
ki se imenujeta »Daj mi« in »Daj mi več«. (Pregovori 30,12–15)

Daj mi in Daj mi več sta zajedavki, ki črpata in tako zmanjšujeta naša hranila in nas ropata življenja. Pohlep in neobzdržano razvajanje samega sebe sta kot vampirja. Ko smo del skupnosti, kjer se medsebojno 'negujemo', drug drugemu pomagamo ohranjati življenje čisto.

Nedavno sem se morala odločiti, ali imam pravico, da mladeniču ponudim usmeritev. Je voditelj, ki veliko obeta in ga zelo spoštujem. Ker sem nekoliko zaščitniška do Božjega klica nad njim, sem mu želela ponuditi neke vrste izboljšavo. Da bi to lahko naredila, sem najprej morala ugotoviti, kakšen je najin odnos, da bi vedela, ali me sploh lahko sliši. Zato sem ga vprašala: »Kako me vidiš v Cerkvi?«

Brez oklevanja je odgovoril: »Vidim te kot voditeljico.«

Njegov odgovor mi je sporočal, da lahko govorim in da on lahko pravilno sliši, kar mu želim povedati. Če bi odgovoril drugače, bi svoj nasvet zadržala.

Takšno umivanje nog deluje obojestransko. Ne le, da bi morale me drugim ponuditi pomoč, spodbudo, modrost; prav tako moramo druge povabiti, da nam povedo svoj pogled na nas. Imam dragoceno prijateljico, ki mi je kot starejša sestra. Je izjemna pastoresa in izkušena zbiralka Božjih hčera. Tesni prijateljici sva dovolj dolgo, da pozna tako moje prednosti kot moje šibkosti.

Pred kratkim sem čutila, da jo moram načrtno povabiti, da bo del procesa negovanja (mentoriranja) v mojem življenju. Ob skodelici kave sem ji rekla: »Potrebujem te, da mi ponudiš modrost, vodstvo, gradiš moj značaj. Če me vidiš ali slišiš reči ali narediti kaj neumnega ali neprimernega, mi, prosim, povej. Čutim, da v duhovnem pogledu še nikakor nisem dosegla cilja in sem odprta za popravke, ampak potrebujem nekoga, ki je usposobljen, da me usmerja in v moje življenje vnaša modrost.«

Prijazno se je strinjala, da bo negovala (počistila, uredila) neprivlačna področja v mojem življenju. Da bi se to zares zgodilo, moram poglobiti odnos z njo. Načrtno vzdržujem odnos z njo, se podrejam njenim napotkom, prebiram njene knjige in poslušam njene podkaste. (Nobenega razloga ni, da bi morala zame ponavljati stvari, ki jih je že jasno opisala.) Nima nobene želje po nadzorovanju, želi pa se prepričati, da nimam umazanega obraza! Ko smo vse vključene v dinamiko medsebojne nege, se zavedamo, da če smo same popackane z blatom, se to odraža tudi na drugih sestrah.

Če vstopiš v Božjo hišo in te tam nihče ne pozdravi ali vzpostavi odnosa s teboj, te spodbujam, da poiščeš Cerkev, kjer je vzajemna

Levinja vstaja

komunikacija in povezanost. Prijateljstva in cerkve brez povezanosti in vzajemne komunikacije te ne bodo negovale (očistile, pripravile) za Božje namene. Kadar potrebujemo nego, to postane razvidno. Prijateljico pastoreso sem povabila, da me usmerja in vodi, ker sem videla, da potrebujem tovrstno nego. Počutila sem se osamljeno in napačno razumljeno. To ni ravno privlačna oprema; vedela sem, da potrebujem pronicljivo pomoč nekoga drugega, da napačne stvari skrtachi in odstrani iz mojega življenja.

Proces negovanja je lahko za nas bistvena povezovalna točka. Zdi se, da naši veliki mačji prijatelji že prirojeno vedo, kar se ljudje pogosto naučimo za visoko ceno: negovanje samega sebe je lahko nevarno.

SVETOST, NE HIGIENA

Spomnila se boš, kako je Peter nasprotoval umivanju nog, potem pa se je prostovoljno ponudil, naj mu Jezus umije celo telo, dokler mu Jezus ni dal vedeti, da ni treba biti tako dlakocepski. Jezus mu je rekel:

Moja skrb je svetost, ne higiena, razumeš? (Janez 13,10)

Jezusova skrb bi morala biti naša – svetost, ne higiena. Za to smo navsezadnje odgovorni mi. Kadar se osredotočamo nase, se razbohotita pohlep in razvajenost. Nekateri kristjani zavzeto ohranjajo zunanjo

Pozdrav in nega

podobo svetosti, medtem ko druge obtožujejo, da so nečisti. Jezus je govoril prav o tem, ko je rekel:

Tako skrbno čistite zunanost skodelice in sklede, v notranjosti pa ste ogabni – polni pohlepa in razvajenosti!
(Matej 23,25, prosti prevod)

Tu ne smemo prezreti širše slike: svetost ni toliko funkcija higiene, ampak srca. Potek vsakdanjega življenja nam lahko umaže roke in noge, vendar pa ne more umazati tistega, kar očisti samo Bog. Samo On je Gospod Bog, ki nas posvečuje!

Kadar se osredotočamo na to, da se izogibamo slabega, namesto da bi delali dobro, nastane zmeda. Takrat naše prazno življenje tvega, da ga napadejo neželeni vsiljivci in plenilci. Jezus se je odločil, da bo delal dobro, ne pa se samo izogibal slabega. Nasprotje greha je vrlina.

Zlo se premaga z dobrim. Zla ne izpodrinejo pravila ali skrivanje pred njim. Seveda, morali bi imeti meje in uporabljati modrost. In seveda ne bi smeli sodelovati v zlu ali z zlom. Toda ali drgnemo nekaj, česar ni treba odstraniti? Ne poskušajmo sebe in drugih očistiti nečesa, kar ni treba.

Tu je Jezusov nasvet, kako naj očistimo telo pohlepa in razvajenosti.

Očistite torej svojo notranjost tako, da obdarujete revne, in povesod boste čisti. (Luka 11,41, prosti prevod)

Levinja vstaja

Božja skrb je, da smo čisti od znotraj. On sam me je hrabil, naj pozivam njegovo telo, Cerkev, da je čas, da si nabereмо malo umazanije pod nohti in na svoja oblačila, ko stopimo ven iz naših preveč čistih stavb in pomagamo drugim.

To je bila lekcija, ki se je je moral naučiti farizej Simon.

NAJVIŠJE DEJANJE NEGE

Farizej Simon je Jezusa povabil na večerjo. Zbrali so se 'čisti', dokler ni planila mednje mestna vlačuga. Slišala je, da bo Jezus tam, in se je pojavila. Kot da to še ni bilo dovolj hudo, je vzela stekleničko dragega dišečega olja, pokleknila pred Jezusa in v solzah izlila dišeče olje po njegovih nogah! Ubogi Simon. Vse, kar je želel, je bila prijetna večerja za Jezusa in njegove prijatelje, zdaj pa se je zgodilo to. Ko je to videl farizej Simon, je rekel sam pri sebi: »Če bi bil ta človek prerok, za kakršnega sem ga imel, bi vedel, kakšna je ženska, ki se ga tako dotika« (Luka 7,39, prosti prevod).

Nato je Jezus postavil Simonu vprašanje. Želel je vedeti, kdo bi bil bolj hvaležen, če mu odpišejo dolg: tisti, ki je bil malo zadolžen, ali tisti, ki je bil veliko zadolžen. Simon je pravilno odgovoril, da bi bil bolj hvaležen tisti, ki mu je bilo več odpuščeno.

Jezus nenadoma zagradi bika za roge:

Nato se je obrnil k ženski, govoril pa je Simonu: »Vidiš to žensko? Prišel sem k tebi domov; nisi mi ponudil vode za

Pozdrav in nega

noge, ona pa mi je s solzami močila noge in jih brisala s svojimi lasmi. Nisi me poljubil v pozdrav, ona pa mi ni nehala poljubljati nog, odkar sem prišel. Ničesar mi nisi ponudil za osvežitev, ona pa mi je z dišečim oljem maznila noge. *Občudovanja vredno, kajne?* Odkuščeni so ji mnogi, mnogi grehi in zato je zelo, zelo hvaležna. Če se odpusti malo, je tudi hvaležnost majhna.«

(Luka 7,43–47, prosti prevod)

V teh vrsticah je zapisano, kaj je Jezus povedal o tej ženski v navzočnosti religioznih strokovnjakov, vendar so besede, ki jih je izrekel njej, še pomembnejše.

Potem ji je rekel: »*Odpuščam ti grehe.*«

Zaradi tega so gostje, ki so bili z njim pri večerji, začeli za njegovim hrbtom govoriti: »Kdo pa misli, da je, ko odpušča grehe?«

Ni se oziral nanje, ženski pa je rekel: »Tvoja vera te je rešila.

Pojdi v miru!« (Luka 7,48–50, prosti prevod)

Omembe vredno je, da je Jezus odpustil osebi, ki ni bila povabljen na večerjo. Zakaj? Ker ga je za razliko od Simona pozdravila in mu umila noge. Simon se je namestil previsoko, da bi se ponižal pred Jezusom – ta ženska pa ne.

Levinja vstaja

Je bilo odpuščanje grehov Simonu dostopno? Seveda. Dostopno je bilo vsem prisotnim. Jezus je to jasno izrazil v priliki, ki jo je povedal, toda v tistem trenutku se Simon ni niti zavedal niti prepoznal potrebe po negi srca, kakršno lahko ponudi samo Jezus.

Kadar si domišljamo, da ne potrebujemo nege srca, začnemo soditi druge. Ko sodimo, drugim odrekamo tisto, kar sami potrebujemo. To se je zgodilo Simonu. Potreboval je umivanje nog. Potreboval je pozdrav miru. Potreboval je ozdravljajoče mazilno olje. Ker pa je bil preveč vzvišen za te stvari, ni ponudil nobenega od teh obredov pozdrava in nege niti svojim gostom.

ČASTNO MESTO

Ko to pišem, si ne morem pomagati, da se ne bi spraševala, ali je Jezus obrnil obraz k ženskam, ko legalističnim voditeljem tega časa nastavi ogledalo: »Vi mislite, da je greh te ženske prevelik, da bi si zaslužila priznanje, zato jo ignorirate. Domišljate si, da ji ne morem zaupati odgovornosti oznanjanja evangelija, jaz pa sem poudaril primer te ženske – in tako ženske osvobodil. Še vedno mislite, da je bil Evin greh večji od Adamovega, in zato njenim hčeram kratite dostop do moje mize, ampak ne pozabite, da so tisti, ki jim je bilo veliko odpuščeno, še bolj hvaležni. Za te hčere se bo našlo častno mesto, četudi z umivanjem in maziljenjem mojih nog.«

Čudovite levinje, čas je, da našemu slavnemu Gospodu spet damo nekaj, s čimer se lahko pohvalimo. Da bi to videla, sem pripravljena umiti nekaj nog in pustiti, da umijejo moje. Bodimo

Pozdrav in nega

pripravljene, da naredimo karkoli ali gremo kamorkoli, če to pomeni, da se bo Jezus z razlogom čutil, ko bo pogledal v našo smer. Simon je mislil, da se je ta razuzdana ženska kar obešala na Jezusa, toda Jezus je njeno nerodno prizadevanje označil za lepo. Ne skrbi, če so tvoja prizadevanja sprva nerodna. Samo zaveži se, da boš začela. Želim, da bi vse me na Jezusa naredile tak vtis, da bi o nas rekel: »Navdušen sem, ker so mi izkazale toliko ljubezni.«

Naredimo za našega Gospoda nekaj čudovito pomembnega. Ko druge zasipamo s prijaznostjo, negovanjem in dobrodošlico, izlivamo svoje čaščenje njemu. Pomazilimo druga drugo za njegov drugi prihod in naše vstajenje. Druga drugi umivajmo noge, četudi s solzami. Naj nezadržno tečejo, dokler ne bo dovolj vlage, da spere prah in umazanijo z nog Cerkve. Jokajmo nad lastnimi grehi, jokajmo nad krivico, ki stiska naše sestre in otroke širom sveta. Če usmiljenje, ki je bilo izlito nate, ni dovolj, da te spravi v jok, potem naj te gane krutost bede ujetih hčera. Tvoje solze umivajo noge drugim in poveličujejo našega Gospoda.

Levinjin pozdrav in nega ponazarjata, kako naj druga drugi izražamo sprejemanje in pripadnost. Način, kako pozdravljamo, nakazuje, kako druga drugo vidimo (kot voditeljice, vrstnice ali učenke). Kako druge vidijo tebe, določa, kakšne nege boš deležna. Levinjin zgled nam pokaže, da dodajamo vrednost, ko druge negujemo. S tem priznanjem izkazujemo čast, ponižnost in spoštovanje. Naš pozdrav bi moral sporočati: »Poznam te. Cenim te. Tu sem zate. Kar pa se tiče blata s tistega neizprosne kraja, naj ti ga pomagam sprati.«

Levinja vstaja

Pravkar sem se vrnila z rednega dvodnevnega srečanja levinj. Ko se srečamo, se objamemo. Prijetno nam je, hkrati pa nas medsebojna prisotnost tolaži. Šest nas je zasedlo dve hotelski sobi. Skupaj smo zaspale in skupaj smo se zbudile. Čez dan smo skupaj pile kavo in jedle obroke. Zvečer smo se zbrale v pižamah in se pozno v noč pozdravljale in negovale. Naučile smo se biti odprte med seboj in svobodno izraziti to, kar smo. Sredi tega sladkega jedra prijateljic so strte matere, nemirna popotnica, utrujena bojevnica in navdušena vizionarka.

Prvi večer smo se pozdravljale. (Rada te imam. Pogrešala sem te.) In ko smo se naslednji dan zbudile, smo začele postopek negovanja. (Kako si?) Poznamo prednosti in slabosti druga druge. Razumemo, da je to včasih eno in isto. Druga drugi postavljamo težka vprašanja. Skupaj se smejimo, jočemo, molimo, priznavamo strahove, grehe in šibkosti. Zaključimo tako, da molimo druga za drugo, za otroke in prihodnost. Odhajam izčrpana, vendar imam klope odstranjene, prah očiščen in noge umite.

Naučila sem se sprejeti postopek negovanja, ker vem, da me imajo te sestre levinje rade in so mi na razpolago. Vem, kdo so in kaj mi pomenijo, in one vedo, kdo sem jaz zanje. Včasih se ne strinjamo, kar pa ne pomeni, da se razhajamo.

Katere ženske v tvojem življenju potrebujejo pozdrav? Komu v tvojem svetu bi koristila ljubeča nega? Katero bi lahko povabila, da bi bila soudeležena pri vašem postopku negovanja?

MessengerX

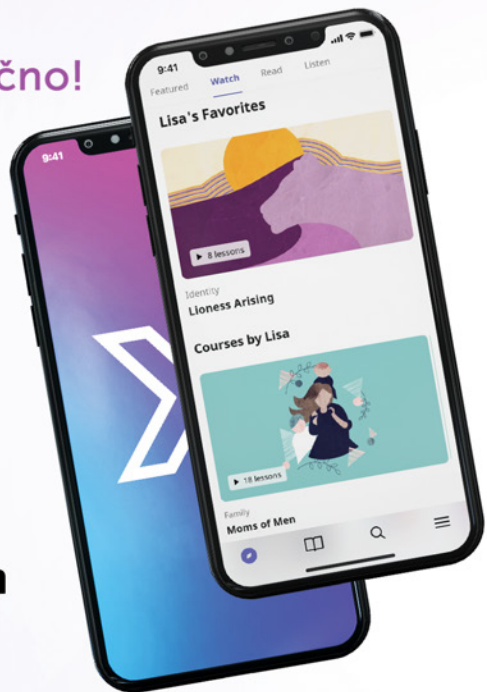
Vaša aplikacija za učenje

Popolnoma brezplačno!

Samo prenesite na svojo
napravo in začnite!
Ali obiščite spletno
stran na:

MessengerX.com

130+ jezikov in številka raste

Ogled in prenos vsebin v več kot 130
različnih jezikih

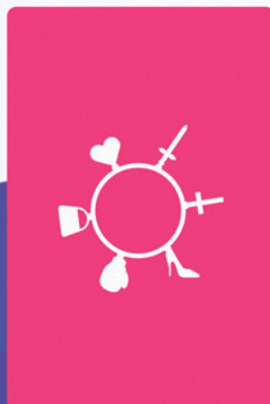
Delite gradiva s prijatelji ali jih
preučujte v skupini.

Ves čas dodajamo nove vsebine.

Ogled. Branje. Poslušanje.

Oglejte si bogato knjižnico vsebin, vključno s tečaji, e-knjigami, zvočnimi knjigami, kratkimi videoposnetki in številnimi drugimi gradivi za ogled, branje in poslušanje.

Rast na najpomembnejših področjih

Raziščite teme, kot so družina, zdravi odnosi, iskanje namena, svoboda od pornografije, izgrajevanje vere, poslušanje Božjega glasu, poslovno vodenje in številne druge!

Vaše popotovanje rasti

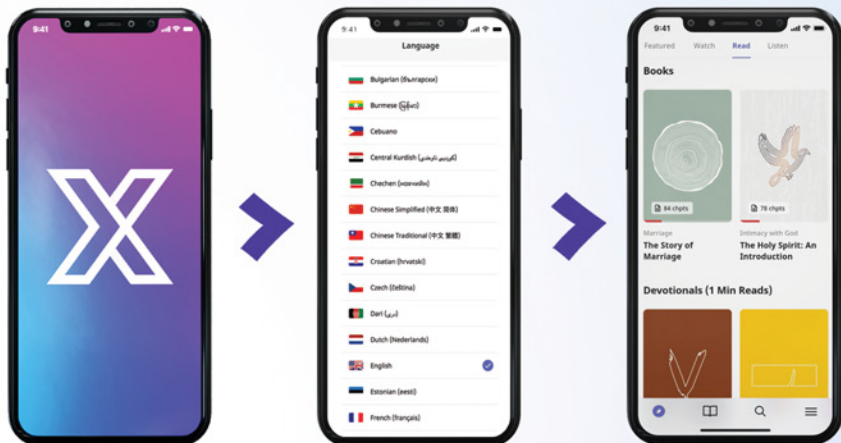
MessengerX vam želi pomagati, da naredite korak naprej. Zato smo zasnovali popotovanje učenja, ki vključuje učinkovita orodja, s katerimi boste lažje ostali na pravi poti.

Še več enostavnih funkcij, ki jih boste vzljubili!

- Enostavna orodja za delitev, ki vam pomagajo deliti besedo in omogočajo skupinsko preučevanje.
- Uporabite Chromecast ali AirPlay za predvajanje na televizorju.
- Spremljajte svoj napredek na vseh napravah. Shranite si priljubljene vsebine v svoji knjižnici za hiter dostop.
- Prenesite vsebine v napravo za dostop brez povezave.
- Učinkovito iskanje in filtri, da dobite točno to, kar iščete.
- Samodejno predvajanje zaporednih poglavij zvočnih knjig, Svetega pisma in celo slavlne glasbe v vašem jeziku!

MessengerX - V treh preprostih korakih

1 Prenesite aplikacijo **MessengerX** iz trgovine App Store ali Google Play.

2 Ustvarite račun in izberite svoj jezik.

3 Sedaj lahko brskate, berete knjige, si ogledujete videoposnetke, poslušate in prenašate svoja najljubša gradiva.

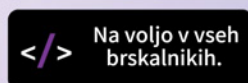
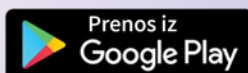
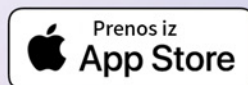
Učite se in delajte učence

Z aplikacijo **MessengerX** lahko pomagате zagotoviti prevedena gradiva ljudem po vsem svetu.

Ker si vsak zasluži vedeti!

MessengerX.com

Levinje so strateške

Energijo in razumevanje pravičnosti (vpogled, modrost) tistim, ki vodijo in odločajo, moč (vpliv) in pogum tistim, ki varujejo in ščitijo.

IZAIJA 28,6, prosti prevod

Levinje niso najmočnejša bitja v savanah, ampak primanjkljaj moči nadomestijo s strategijo in srcem. Naše sestre levinje delujejo skupaj kot strateška ekipa sorodnic.

V krdelu so sestre, tete, matere, hčere in sestrične. Vse so vsaj v daljnem sorodstvu in zato so dobro seznanjene s prednostmi in slabostmi druga druge. Ko gre za lov za hrano, iskanje izgubljenega mladička ali usposabljanje in zaščito mladičev, ima vsaka levinja v krdelu svojo vlogo in prispevek. Najprej si pogledjmo dinamiko lova. Tu igrajo pomembno vlogo trije dejavniki: izbira pravega trenutka, prikrivanje in bližina. Izbira pravega trenutka za levinjo ni samo odločilna – je vse. Naučila se je veščine, ki bi jo bilo dobro prevzeti: Dovôli, da čas deluje v tvojo korist. Levinja pri lovu upošteva prvini časa in svetlobe. Lovi, ko je njeno okolje najugodnejše – ko se mrači in pred zoro. Nihče ne more pospešiti sončnega zahoda ali zadržati

Levinja vstaja

sončnega vzhoda, zato so levinje potrpežljive in načrtne. Ob slabši svetlobi se levinjino prikrivanje optimizira, kar ji zagotavlja, da se čim bolj približa plenu. Večina živali afriških planjav zvečer vidi slabše, medtem ko levinjin vid ostane enako oster (več o tem kasneje).

Ko je osvetlitev zanj najboljša, mora izbrati še pravi trenutek in namestitev.

Levinje se večinoma skrivajo na odprtem. Na dnevni svetlobi so videti nekoliko sproščene, ko se namestijo v smeri vetra na obrobju svojega plena. Ko levinja najde najboljši položaj, pokrči noge, da se zniža.

Njen vpliv na čredo (plen) je zelo načrten. Njena prisotnost odmeva po planjavi in tisti najbližji se v paniki razbežijo. Prestrašene živali se obrnejo, da bi videle, ali jih levinja zasleduje. Toda levinja se ni niti premaknila. Ni še pravi čas. Mirna je in v zlati travi skoraj neopazna. Ko čaka, morda zadrema, a ta spanec ni globok. Samo moči si nabira, ko čaka na pravi trenutek, da se premakne.

Prestrašena čreda se umiri in pozabi na levinjo. Živali sklonijo glave in se vrnejo k paši. Levinja se s pridobljeno potrpežljivostjo zlije s pokrajino, njen plen pa se sprosti in se v njeni prisotnosti sploh ne zaveda nevarnosti. Dosegla je, kar je upala – vzdušje brezskrbnosti. Zdaj pa levinja začne načrtovati.

Ko se približa mrak, se levinja prikrade bliže, počasi in nizko ob tleh. Njene ogromne šape so tako rekoč neslišne. Glavo skloni in v odmerjenih premorih oceni razdaljo do plena. Presenečenje in bližina sta odločilna za uspešen napad. Ne more se kosati z impalino hitrostjo.

Levinje so strateške

Nenadoma levinja plane iz podrastja. Prestrašena impala odskoči; njen zadnji del je samo za las ušel ostrim levinjinim krempljem, ki bi jo raztrgali. Lov se začne. Impala, ujeta v grozo trenutka, sploh ne ve, da beži naravnost proti zasedi. Napadla jo je še ena levinja. Impala se obrne, da bi se ji izognila, in steče naravnost proti drugi levinji. Uboj je hiter in skoraj human.

Je naša prva levinja impalo zgrešila? Mogoče da, mogoče ne, a eno je gotovo – bila je del skrbno izvedenega strateškega načrta. Levinje so edine velike mačke, ki lovijo popolnoma usklajeno. Tigri, leopardi, panterji in gepardi lovijo sami, toda levinje lovijo skupaj. Pri tem so izredno spretni. Vsaka levinja se postavi na svoje mesto in izpopolnjuje lovske sposobnosti v družbi sester iz krdela. Levji samci so znani po tem, da se zakadijo v čredo in poskusijo pokončati vse, kar lahko. Lev je konec koncev mogočen morilec. Levinje pa ne hitijo, one plešejo. Njihov usklajeni lov je dih jemajoč. Prav to je tudi razlog, da veljajo za *vrhunec lovskega mojstrstva*.

MOJSTRSTVO

O, kako mi je všeč beseda 'mojstrstvo'. Všeč mi je občutek ob tem, ko jo izgovorim. No, poskusi ... mojjjstrrrrrssstvooo.

Že nekaj časa poskušam v pogovore namerno uvajati besedo mojstrstvo. Vedno znova pritegne pozornost, ljudje privzdignejo obrvi. *Mojstrstvo* ni bilo izrabljeno in izpraznjeno prvotnega pomena kot

druge besede. Tako kot levinja tudi mojstrstvo vsebuje mero čudenja, njene črke pa izžarevajo skrivnost.

Mlade ženske, ki potujejo z menoj, so znane po tem, da uporabljajo to besedo v različnih povezavah, da bi videle, ali se prilega. Govorijo o potovalnem *mojstrstvu*, *mojstrstvu*, ki se tiče prtljage, *mojstrstvu* pakiranja, o *mojstrstvu* molitve in pridiganja. Želimo, da bi mojstrstvo postala nova izredna beseda.

Poglejmo z resne strani: želim, da ženske raziščejo in izrazijo pomen besede *mojstrstvo*. Poleg tega, da izraz lov povezujemo z izrazom mojstrstvo (kot je levinja vrhunec lovskega mojstrstva), bi ga rada videla v paru z besedami, kot so *silovit*, *strateški*, *inovativen*, *starševstvo*, *slog* in *komunikacija*.

Morebiti so možnosti neskončne. Ampak levinja ne govori o mojstrstvu – ona je mojstrstvo.

Če bi mojstrstvo imelo obliko, bi bila to zagotovo mačja. Čeprav sem ljubiteljica psov, si ne morem predstavljati, da bi izraz mojstrstvo pripisala svojemu jorkširskemu terierju. Če bi mojstrstvo imelo barvo, bi si predstavljala zlato. Struktura? Vzvalovan kožuh. Mojstrstvo bi hodilo z namenom in po potrebi sijoče zvito ali prikrito. Mojstrstvo ne more biti vsiljeno ali ponarejeno, vendar pa se ga lahko in bi ga bilo treba razvijati. Če ga imaš, je tvoje. Mojstrstvo je tisto, ki naredi levinjo mo(go)čno. Lastna moč je ne prestraši. Prav nasprotno, tolaži jo.

Glede na slovar sopomenk Encarta na mojem prenosniku beseda mojstrstvo zajema izraze *spodobnost*, *spretnost*, *strokovno znanje*, *pristojnost*, *domiselnost*, *bistrost* in *poznavanje*. Poleg tega mi je všeč

Levinje so strateške

dvorezna definicija: 1. 'izjemna sposobnost, veščina ali moč'; 2. 'izjemna hrabrost ali pogum'.¹

Tako kot levinja imaš tudi ti mojstrstvo. Izjemna sposobnost, moč ali hrabrost čaka, da se uresniči v tvojem življenju. Morda se še skriva, čaka na spodbudo, da se razvije, a nikoli ne dvomi, da je tam. Bog skriva talente in sposobnosti globoko v vsakem izmed nas. Naša naloga je, da jih odkrijemo in izpilimo. Mojstrstvo bi lahko reklo: *Ne vem in ne naredim vsega, ampak to, kar vem, se trudim narediti dobro*. Področja mojstrstva se pogosto prebudijo s pomočjo igre, kot so igrice, različni športi ali domišljijske igre. Je v tebi nekaj, kar hoče prodreti na plano in se igrati? Morda se tvoje področje mojstrstva vzbudi, ko vidite levinje, ki se ne bojijo in so v polnem pogonu. Ne glede na to, ali lovijo, varujejo ali usposablajo, delajo to, kar dobro znajo.

In zakaj levinje veljajo za vrhunec lovskega mojstrstva? One lovijo *skupaj*, brez tekmovanja in v popolni usklajenosti. Delež ali prispevek ene levinje ni pomembnejši od deleža druge. Potrebujemo te tako, kakršna si! Podvajanje talentov druge ne koristi nikomur, še najmanj tebi. Individualnost ne pride s primerjanjem, posnemanjem ali tekmovanjem. Vsaka levinja pili svoj komplet spretnosti. Dobro bi bilo slediti temu zgledu.

Ker smo spoznali, da smo preoblikovani v vse te odlično oblikovane in čudovito delujoče dele Kristusovega telesa, *samo pojdimo naprej in bodimo to, za kar smo bili ustvarjeni*,

Levinja vstaja

brez zavistnega ali ponosnega medsebojnega primerjanja ali poskušanja, da bi bili nekaj, kar nismo. (Rimljanom 12,5–6)

Pogosto sodelujem na konferencah, kjer so zbrane izredno nadarjene govornice. Lahko je zastrašujoče spremljati katero od njihovih predstavitev. Z metodo poskusov in napak sem se naučila, da je najbolje preprosto biti najboljša različica same sebe. Zapomni si, nihče te ne povabi v svoj svet zato, da bi se pretvarjala, da si nekdo drug. Želijo prav tebe.

Ko v zgornjem svetopisemskem odlomku preberem »odlično oblikovan« in »čudovito delujoč«, se spomnim našega izraza *mojstrstvo* in dejstva, da prav ti kot stvaritev ponazarjaš oboje, tako strah kot občudovanje. Bog ni dahnil vate duha strahu, ampak duha ljubezni, moči in jasnost misli (gl. 2. Timoteju 1,7). Ustvarjena si bila čudovita, ne pa prestrašena in boječa. Ti, draga moja, si bila postavljena na svet v obdobju svetovnega terorja, da bi izražala občudovanje našega Boga. Poklicana si, da si čudovito delujoč del, kar je po mojem mnenju drug izraz za mojstrstvo.

Bog vabi vse, da se premaknejo na svoj položaj kot levinja, vsaka na svojem mestu, vsaka v svoji moči.

V mnogih afriških kulturah slavijo lovsko nadvlado levinj. Ugledni bojevniki ali lovci si zaslužijo oznako »sin levinje«. Si videla, da levinja uči mladičke, tako samčke kot samičke, loviti. Sveto pismo celo poudari to dinamiko:

Levinje so strateške

Kakšna levinja je bila tvoja mati med levi!
Ležala je sredi (v krdelu) levičev
in redila svoje mladiče.
Vzredila je enega svojih mladičev (do zrelosti),
postal je (krepak) levič.
Naučil se je loviti. (Ezekiel 19,2–3)

Toda levinje ne skrbijo samo za mladiče; to dela veliko živali. Levinje so znane po tem, da prav tako skrbijo za starejše ali ranjene levinje v krdelu. So lepilo, ki povezuje in ohranja krdelo, da deluje kot zdrava enota.

Levji samec je ugleden, pomemben lik, ki se ne boji pokazati svoje prisotnosti. Prav nasprotno pa je levinjina moč v njeni sposobnosti, da skoraj izgine. Njen namen ni, da med lovom razkrije svojo prisotnost; tudi ko skrbi za mladiče, je prikrivanje nedvomno prednost. Če pa so njeni mladiči ogroženi, seveda nastopi popolnoma druga zgodba.

Ali lahko naučiš levinjo, da zasleduje svoj plen
in poteši lakoto svojim mladičem,
ko ležijo v brlogih? (Job 38,39–40a, prosti prevod)

Ta svetopisemski odlomek je prisluškovanje pogovoru med Bogom in Jobom. Izmenjava razkriva, da je Bog tisti, ki uči levinjo loviti, zalezovati in skrbeti za njene čakajoče mladičke. Sprašujem se,

Levinja vstaja

kako mu to uspe. Ali naš veličastni Bog postavlja v levinjino okolje sledi in namige, ki neprestano pilijo njene veščine? Ali od Boga navdahnjene prvine stvarstva učijo levinjo loviti in vzrejati mladiče, tako kot čudež stvarstva v nas prebuja željo, da iščemo Boga in se ljubimo med seboj?

DIVJE ZASLEDOVANJE

Rada bi razširila vaše pojmovanje lova. Lov ni omejen samo na »ubij, potem pa pojej«. Lov prav tako opisuje zasledovanje, iskanje ali celo reševanje. Glagolska oblika loviti pomeni 'zasledovati, preganjati, zalezovati, goniti, slediti ali prežati v zasedi'. Zanimivo je, da prav te glagole uporabljamo, ko opisujemo iskanje Boga.

GOSPOD! Bog! Bežim k tebi, da bi rešil golo življenje;
zasledovanje je divje (Psalm 7,2, prosti prevod)

Ta lov je razburljiv. Všeč mi je zamisel o »divjem zasledovanju Boga«. Opis je pravo nasprotje napol zaspanega jutranjega tihega časa z Bogom. Zgornje besede nakazujejo nujnost, hitrost in osredotočeno zasledovanje. Omenjeni citat si lahko ogledamo tudi z drugega zornega kota. Lahko bi bila pripoved o begu pred nečim divjim in nevarnim – ali pa zasledovanje skozi divjino k Bogu. Oboje učinkuje. Oboje je razburljivo, čeprav mi je ljubša zamisel o divjem, nevarnem zasledovanju Boga. Prav tako mi je všeč zamisel, da bi me morda on

Levinje so strateške

divje zasledoval. Včasih, ko pogledam gorovje, uokvirjeno z našim sprednjim oknom, zašepetam: »Bog, kdo si? Želim spoznati samo sebe v luči tvoje neomajne moči!«

Zagotovo si nihče ne domišlja, da lahko zasleduje Boga. Že sama misel, da bi Boga spravili iz ravnotežja, je absurдна. Vendar pa nam uspe ujeti bežen pogled. V njem je skrito vse, kar bi lahko iskala. Ljubljena moja, nikoli še nisem čutila tako nujnega klica k lovu. Čas je za divje iskanje Boga.

Tako kot levinja potrpežljivo čaka, je tudi namerno čakanje na točno določen čas del našega iskanja Boga. Psalmist je napisal:

GOSPOD, zjutraj poslušaj moj glas,
zjutraj (vsako jutro) polagam predte molitev in čakam
(pričakujem). (Psalm 5,4)

Loviti pomeni tudi 'gledati, paziti, iskati, preiskovati ali prizadevati se za'. To povzema vse, kar smo povedali. In navsezadnje *lov* označuje preverjanje, iskanje, težnjo po ali odpravo.

Kot hčere Najvišjega Boga iščemo odgovore, si prizadevamo za modrost in moč. Zasledujemo Boga, da bi nas on zasledoval; ko nas bo ujel, bomo drugim odsevale njegovo luč in življenje.

Zgolj dobrota in milost me bosta spremljali (zasledovali)
vse dni življenja mojega
in prebival bom v hiši GOSPODOVI
na večne čase. (Psalm 23,6, CHR)

Levinja vstaja

Modrost in nasvet najdemo v družbi žensk, ki niso samo zasledovale Boga, ampak je Bog zasledoval njih. Vsaka od teh povsem prebujenih žensk ima delež Božje ljubezni in sočutja, ki ga izraža drugim. Zemlja čaka, da vidi, kaj se zgodi, ko bosta Božja dobrot in milost ne le ujeli, ampak mobilizirali skupino žensk. Ti, ljubljena, si del odprave, ki išče resnico in razodetje rešitev. Naše iskanje čudovitih povezav z Bogom nazadnje pride skozi razodetje našega leva, Jezusa. So vprašanja, ki jih znajo zastaviti samo ženske. So odgovori, ki jih je Bog zaupal nam, da jih razodenemo. Zbiramo se, da bi to dosegle.

Preden se naše sestre levinje odpravijo na lov, se zberejo skupaj. Skupaj počivajo, hlepijo po nečem, se pretegujejo in skupaj vstanejo. Skupaj se postavijo v prežo, in ko se lov konča, se skupaj gostijo. Potem se cikel ponavlja. Položaji se lahko spremenijo, a levinje so na koncu skupaj!

Briljantna kulturna antropologinja Margaret Mead je po dolgoletnem poglobljanju v različne kulture ugotovila: »Sestrski odnos je najbolj tekmovalen odnos znotraj družine, a ko sestra odrasteta, postane to najmočnejši odnos.«²

Ko sem to prebrala, sem pomislila: *Prav to se dogaja! Odraščamo!*

Med pisanjem in raziskovanjem za knjigo *Nurture (Vzgoja, op. prev.)* sem videla pomanjkanje biblijskih primerov sester, ki bi strateško živele skupaj. V bistvu mi je vzelo voljo in pogum, spraševala sem se, kje bi lahko našla vzor za ženske, ki so prijateljice in zaupnice. Obupno

Levinje so strateške

sem si želela vedeti. Kot vidiš, se ne bomo dvignile kot levinje, dokler nas skozi ta proces ne vodi Božji Duh.

Medtem ko sem proučevala Sveto pismo, da bi našla primer, sem začutila šepet Božjega Duha: *Poglavje o hčerah se piše prav zdaj. Povej mojim hčeram, naj dobro pišejo svoje življenje!*³

Nočem tvegati, da ti ne bi vedela, kako odločilen in nepogrešljiv je tvoj prispevek. Razumeš, kaj to pomeni? Posamezno in skupno pišemo zgodbo Božjih hčera, povezane skupine sester, ki se zbirajo, da bi svoje življenje pisale dobro, in ki so povzročile, da vsaka beseda, dejanje in odločitev šteje. Ob takem zbiranju vidim, kako se njegove levinje dvigajo v siloviti moči, milosti in spretnosti.

PRIZADEVAJ SI ZA PRAVIČNOST

Ne dvigamo se skupaj samo v iskanju Boga in njegovih odgovorov; napočil je čas, da se dvignemo tudi v iskanju pravice. Pravičnost ne zahteva diplome iz prava, morala bi biti življenjski slog. Amerika je bila ustanovljena kot zatočišče pred uničujočo krivico. Ameriški pravni sistem je vzpostavil sodišča kot pribežališča resnice. Nedavne razsodbe bi nas upravičeno vodile k vprašanju, ali so dramatična igrišča za pretkane odvetnike.

Energijo in razumevanje pravičnosti (vpogled, modrost) tistim, ki vodijo in odločajo, moč (vpliv) in pogum tistim, ki varujejo in ščitijo. (Izaija 28,6, prosti prevod)

Levinja vstaja

Zgornji citat ponuja izjemen vpogled. Pravičnost je več kot golo izvrševanje seznama pravil. Zahteva razmislek in energijo. Potrebujemo moder vpogled, da se bosta oba, tako sodnik kot porota, odločila za razsodbe, ki bodo nazadnje vodile narod in dejanja njenih državljanov od krivice k pravičnosti. Skrb za ohranjanje resnične pravičnosti zahteva močne in odlične zaščitnike.

Bil je čas, ko je pravičnost opisovala ameriški narod. Ko sem odraščala, se je eden izmed sloganov našega superjunaka glasil: »Resnica, pravica in ameriški način.«

Sodba bo spet utemeljena na pravičnosti
in tisti, ki so krepostnega srca, si bodo prizadevali zanjo.
(Psalm 94,15, prosti prevod)

Pravičnost mora ponovno zaživeti. Bojim se, da je naš pravosodni sistem izgubil občutek za pravično sodbo. Krepostna srca si prizadevajo za pravico. Ko je tvoje srce pravično, se ti krivica gnusi. To ne velja samo za pravosodni sistem; obsegati bi moralo vsa življenjska področja. Medtem ko čakamo na vlado, Cerkev ali koga drugega, da bi popravil krivice v našem svetu, ženske in otroci umirajo. Mislim, da se vsi lahko strinjamo, da pravičnost vključuje vsaj reševanje otrok pred nevarnostjo, zanemarjanjem, zlorabami ali izkoriščanjem.

Levinje s svojim mojstrstvom sodelujejo pri zaščiti vseh mladičev v krdelu. Če so mladiči ogroženi, levinja postane strateška bojevnica. Gledala sem dokumentarni film, kjer se je kobra pritihotapila

Levinje so strateške

v levje krdelo. Levinje so ostale mirne, čeprav je bila v njihovi sredi smrtonosna kobra. Njihov odgovor je bila mirna, urejena in takojšnja evakuacija mladičev na drugo varno mesto. Vsaka je zgrabila najbližjega mladiča za tilnik in se z njim hitro oddaljila od smrtonosne kače. Ena od levinj je ostala z mladiči, medtem ko se njene sestre vrnile, da bi se pridružile tistim, ki so ostale, da bi spremljale kačino gibanje.

Levinje so name naredile globok vtis, saj so bile dovolj modre in so se zavedale, da se ne smejo spopasti s kobro, dokler so njihovi mladiči v bližini. Mladiči ne bi bili samo ogroženi, ampak bi jim bili v napoto. Ko pa so bili mladiči na varnem, je bil pravi čas za soočenje s kobro. Nagonski pristop levinj je bil izredno taktičen in strateški. Levinje so borbeno zaščitniške do vseh mladičev v krdelu. Nobena levinja ne bo ogrozila mladiča druge levinje nič bolj, kot bi ogrozila svojega.

Ne le, da levinje skupaj lovijo; skupaj skrbijo za mladiče, delijo si materinstvo. Prav tako kot one bi se morale tudi me posvetiti vsem otrokom na zemlji, da bi jih oddaljile od nevarnosti, ki ogroža njihovo življenje. Ni dovolj, da se ukvarjamo samo s svojimi. To pomeni, da se bojujemo tako doma kot v tujini. Vstanimo za sosede, bližnje in daljne.

Zaščitniški nagon je pri levinjah tako močan, da mislijo na zaščito mladičev že pred spočetjem. Po Božjem navdihu naravne oskrbe so levinje sposobne uskladiti med seboj hormonski ali reprodukativni cikel, zaradi česar lahko skupaj zanosijo in skotijo.

Tako v bistvu celo krdelo zanosí. Levinje se zavedajo, da imajo mladiči podobne starosti večjo možnost za preživetje zaradi

Levinja vstaja

enakovrednega dostopa do hrane in vzgoje. To pomeni, da vsem tem zlatim mladičem, ki se prekopicavajo naokoli, ne primanjkuje doječih mater. Ker so v krdelu samice, ki so v sorodstvu, levinje dojijo in urijo mladiče druga druge. Velika prednost je odraščati v krdelu skupaj z brati in sestrami, ki imajo podobne izkušnje in velikost. Posledično imajo podoben ritem pri vzorcih treniranja dvobojev, hranjenja, počitka in igre, ki se na koncu prenesejo na dopolnilne ravni spretnosti, kar pripomore k preživetju ne le mladičev, ampak njihovega prihodnjega krdela.

Levinje urijo svoje mladiče z vzorom; dajo jim zgled, kaj je prav. V divjini je le malo prostora za napake. Če se določene veščine ne prenesejo, je ogroženo tako preživetje mladičev kot zapaščina krdela.

Levinje se lova naučijo skozi igro. Določenih prvin se učijo že mladiči. Matere levinje ležijo, medtem ko mladi skačejo, napadajo, grabijo in se igrajo. Tudi matere se jim pridružijo. Levinje se ne ruvajo samo z mladiči; lepo se igrajo tudi druga z drugo. Mladičem omogočijo, da se počutijo močne, ko se prekopicavajo, spopadajo in poskakujejo naokoli. Če gredo predaleč, je vedno nekje v bližini mama levinja, ki zarenči ali prisoli zaušnico tistemu, ki je ušel izpod nadzora.

Vse to brezskrbno norenje ima namen, saj neizbežno poudarja prednosti vsakega člana krdela. Bogu je všeč, ko se smejimo in se zabavamo. Lahko bi rekli, da se vključimo v »po-ustvarjanje«, ko se igramo.

Ker si me vedno podpiral in ščitil,
svobodno tečem in se igram. (Psalm 63,8, prosti prevod)

Levinje so strateške

Ko sem prvič slišala, da levinje ob približno istem času zanosijo in skotijo, da bi skupaj hranile in urile mladiče, sem slišala šepet Božjega Duha: *Lisa, vsak otrok si zasluži enake možnosti za preživetje. Vsak otrok potrebuje zaščito, nego, izobrazbo in preskrbo.* Naša naloga je poskrbeti za blaginjo otrok na zemlji. Pri iskanju pravice zanje moramo biti strateške.

SILOVIT ODZIV

Koliko bolj bi morala človeška mati reševati otroke, ki niso njeni?

Ali lahko mati pozabi svojega dojenčka?

Je možno, da ne čuti ljubezni do otroka, ki ga je rodila?

A tudi če bi bilo to mogoče,

jaz te ne pozabim! (Izaija 49,15, prosti prevod)

Tako nepredstavljivo je, da bi mati lahko pozabila svojega otroka, da je živi Bog rekel: »Tudi če bi bilo to mogoče.« Ta vrstica poudarja, kako nenaravno je za žensko, da ne vzgaja ali pa zavestno prizadene otroka. Na žalost živimo v takem času, ko se nepredstavljivo uresničuje. Vedno pogostejše so novice z zgodbami o materah, ki v zameno za droge, alkohol ali denar ogrožajo varnost in blaginjo svojih otrok.

Mediji so pred kratkim osvetlili hudo stisko dveh mladih deklet, ki sta ju ugrabila dva različna para. Ena od teh pogumnih deklet je bila

Levinja vstaja

v ujetništvu osemnajst let in v tem grozljivem času je rodila in vzgojila dve hčeri. Drugo mlado dekle so ugrabili iz družinskega doma in jo zadrževali devet mesecev. Obe dekleti so nasilni grabežljivci posiljevali in z njima kruto ravnali. Pri obeh parih storilcev je bila žena, ki ni imela svojih otrok, obtožena kot sosterilka pri zločinih svojega moža.

Moj sin Alec je bil povsem pretresen, ko je ugotovil, da sta bili v obe ugrabitvi vpleteni ženski. »Zakaj nista ženi rešili mladih deklet?« je vprašal in nikakor ni mogel doumeti sveta, kjer ženske ne rešujejo otrok.

Vse, kar sem lahko odgovorila, je bilo, da nobena od teh dveh žena ni bila zdrava oziroma dobra. Imeli sta izbiro, a sta se odločili, da bosta molčali. V nobeni od njiju se iz nekega razloga ni prebudilo materinsko srce.

Nagnjeni smo k mišljenju, da moški zatirajo ženske, vendar to ne drži vedno. Ti dve ženski sta vedeli, kaj se dogaja, a nista naredili nič. Še huje, oni dve sta pravzaprav omogočili zlorabo teh dveh deklet.

Zanimivo je omeniti, da sta oba perverznejša sprevračala Sveto pismo in izkrivljala poglede na podrejenost, da bi preračunljivo zavajala vsak svojo ženo in mlado dekle. Ženi sta želeli zadovoljiti moža in njuna sokrivda je pretresla narod.

Prav nasprotno pa se levinja postavi med mladiče in nevarnost. Brala sem opise, v katerih so levinje sodelovale in se zoperstavile levom lastnega krdela, če so njihova dejanja ogrozila mladiče.

Še nikoli ni bilo tako pomembno, da smo kot ženske zdrave in da pravilno razlagamo in živimo Božjo Besedo. Vzpostaviti moramo

Levinje so strateške

moder in premišljen pogled na vprašanja, kot so spol, podrejanje in brezpogojna zakonska poslušnost. Bog z nobenim od teh načel ni nameraval ogroziti drugih. Namenjena so bila za zdravje in v dobro ljudem.

Naša odgovornost je, da zaščitimo mlade in ranljive. Tako kot levinja bi si morale tudi me vedno prizadevati, da umaknemo otroke iz nevarnosti. Levinje razumejo z od Boga danim nagonom, kar so nekatere ženske pozabile: matere rešujejo otroka, tudi če ni njihov.

Očitno samo to, da rodiš otroka, še ne pomeni, da si mama. Pred nekaj meseci je bil naš narod zgrožen nad zgodbo o lepi, nasmejani petletni deklici, ki jo je mati prodala v spolno suženjstvo. Dekličino truplo so našli na gozdnatem območju ob podeželski cesti v Severni Karolini. Zmrazi me ob misli, kaj vse bodo še prinesle novice do dne, ko bo ta knjiga natisnjena.

Hvaležna sem Bogu, da je za večino od nas takšna materinska odtujenost še vedno nepredstavljiva. Sveto pismo napoveduje, da bo prišel krut čas, ko bodo ljudje, ki so zašli s prave poti, pozabili, kaj pomeni biti človek (gl. Rimljanom 1,26). Biti človek pomeni biti podoben Bogu in imeti v sebi vest in neko mero njegovega srca. Bog je ogorčen nad razvrednotenjem življenja in seksualizacijo otrok, ustvarjenih po njegovi podobi. Ker poznamo njegov odziv, bi se morale tudi me odzvati silovito in ljubeče. Nekatere od nas moramo odpreti svoj dom, posvojiti in sprejeti ogrožene ali nezaželene otroke. Moramo biti radodarne in se ne zanašati na vlado, da bo popravila, kar se nam zdi narobe. Resnično ljubimo svoje bližnje.

Levinja vstaja

Če bomo ob zatiranju in krivici molčale, tvegamo, da nas bosta nekega dne dohitela. Močno si želim, da Cerkev vstane in popravi krivice trgovine z ljudmi in trgovine s spolnim suženjstvom. Nikoli niso oddaljeni od mojih misli in pogosto so prisotni v mojih nagovorih. Pred kratkim sem mladi ženski, ki je sedela poleg mene na letalu, povedala o svoji globoki želji, da bi videla, kako se ženske z vsega sveta zberejo in stopijo v akcijo, da bi se spopadle s temi vprašanji. Obrnila se je k meni in zahtevala odgovor na vprašanje: »S kakšnim pooblastilom govoriš o tej zadevi?«

Intenzivnost njenega vprašanja me je ujela popolnoma nepripravljeno. Osupla sem za trenutek utihnila, potem pa nasprotovala: »S kakšnim pooblastilom bi si drznila *molčati*?« Stišala je glas in poskusila razložiti, da je želela vedeti, ali imam za to kakšno izobrazbo ali poklicno kvalifikacijo. Zdržala sem njen pogled in ji razložila, da če se prav spomnim, ni nobenega zakona, ki bi prepovedal zavzeto spregovoriti o krivicah, in da na podlagi opažanj sklepam, da ni enoznačnega »strokovnega« odgovora. Razsežnost teh zločinov bo zahtevala odziv mnogih.

Huda krivica je, da otroke oropamo nedolžnosti in jih zaslužnimo pohoti in razuzdanosti odraslih. Le kako lahko *kdorkoli od nas* ostane tiho, ko so vendar utišali glasove toliko otrok?

Kako naj ob tem ne bi klicali od žalosti? Kolikokrat moramo slišati »Za zmago zla je dovolj, da dobri ljudje ne storijo ničesar«, preden bomo temu ne zgolj verjeli, ampak nekaj naredili? Ko sem v tujini in hodim skozi kraje strahotne revščine, pogledam materam v oči

Levinje so strateške

in se vprašam, kaj neki si mislijo. Ali se sprašujejo: *Je moj otrok kaj manj dragocen kot tvoj?*

Bog obvaruj, da bi jim dovolili to verjeti. Ko sem bila v jugovzhodni Aziji, mi je neka mati dvakrat ponudila svojega otroka. Druga je šla tako daleč, da mi ga je dala v naročje. Medtem ko sem ga držala, me je pogledala in z gibi nekaj izražala, hkrati pa izgovarjala meni nerazumljive besede. Potem ko sem pohvalila lepoto dojenčka druge matere, me je po tolmaču vprašala, ali želim njeno hčer. Vidiš njihov brezup? Poskušale so dati svoje otroke meni, popolni neznanki, ki sploh ne govorim njihovega jezika. Morda so upale na denar, toda verjamem, da so si bolj od tega želele upanja za svoje otroke. Prodati otroka je za našo kulturo nekaj nepredstavljivega, ampak kaj pa bi ti storila, če ne bi imela ničesar več, kar bi lahko ponudila otroku?

Ali bomo svoje otroke vzgajali tako, da se bodo zavedali, da si svet in njegove vire delijo z otroki teh žensk? Prepričana sem, da Bog želi, da medve storiva prav to – odpreva oči in dava misliti.

REŠEVANJE OTROK

Res je, neizmerno gorje vlada v državah, kjer revščina izprazni človeško dušo, toda tudi na lokalni ravni se bijejo bitke, ki zahtevajo našo pozornost. Medtem ko sem pisala to knjigo, se je zgodilo nekaj zanimivega. Ujela sem bežen vpogled v strateško mojstrovino – kako bi bila videti, če bi jo prenesli v lokalni izobraževalni sistem. Rekla sem bežen vpogled, saj sem bila vpletena le kot obiskovalka; s spoštovanjem

se zavedam, da so mnogi budni in dejavno vključeni v izobraževalne sisteme in procese. Hvaležna sem Bogu za učitelje in vse pedagoške vodje, ki neutrudno delajo, da bi zagotovili kakovostno izobraževanje ob skopem proračunu. Zato včasih potrebujejo našo pomoč.

Nekega večera med tednom se je najmlajši sin Arden spopadel z nalogo iz branja. Bil je izredno utrujen od košarkarskih izločilnih bojov, zato me je prosil, če bi mu lahko jaz brala. Bal se je, da bo zaspal, če bo delal sam. Drugi del družine je bil v dnevni sobi, kjer so glasno spremljali nogometno tekmo, zato sva se midva umaknila v spalnico.

Med branjem knjige sem postajala vse bolj vznemirjena zaradi vsebine. Ponujala je izbor misli o samomoru najstnikov, vandalizmu, zlorabi zakonca in otrok, nasilju, popivanju mladoletnikov, alkoholizmu, o tem, kako starši zapustijo otroke, in o kraji po trgovinah. Ravno ko sem mislila, da huje sploh ne more biti, sva prišla do zelo spornega odlomka o spolnosti.

Sin se je obrnil in mi rekel: »Mami, te knjige nočem več brati.« Potem mi je povedal, da so tudi drugi odlomki prav tako nesramno žaljivi. Težavno je bilo, da je bila ta knjiga obvezno branje za dijake prvega letnika pri pouku književnosti. Odločila sem se, da bom zjutraj poklicala v šolo in prosila, naj Ardnu za branje izberejo drugo knjigo. Naslednje jutro sem se pogovarjala s profesorico; strinjala se je, da Arden za to nalogo lahko prebere drugo knjigo. Odložila sem telefon v prepričanju, da je vse v redu, a kasneje se je tisti dan zgodilo nekaj, kar me je nagovorilo, da moram storiti več. V skladu s šolskim programom je ta knjiga zaradi sporne vsebine potrebovala starševsko dovoljenje.

Videla sem, da drugi starši sploh niso vedeli, kaj je v tej knjigi. No, roko na srce, sama sem to ugotovila samo zato, ker sem brala sinu. V običajnih okoliščinah tudi jaz ne bi vedela.

Je bilo prav, da pred tako vsebino zaščitim le svojega sina? Kako bi ta knjiga drugim fantom v razredu podtaknila poglede na pornografijo, spolnost, starše, alkohol, krajo, nasilje in samomor? Bi lahko molčala glede na to, kar sem vedela? Kaj ni bila moja odgovornost, da zaščitim tudi druge otroke in starše?

Napisala sem blog, da bi osveščala o vsebini in zbrala podporo; šolo je treba opozoriti, da nisem samo jaz zaskrbljena. V manj kot štiriindvajsetih urah se je odzvalo več kot petsto ljudi (med njimi tudi mnogi pedagogi), ki so povedali, da se tudi njim knjiga zdi neprimerna. Nekaj je bilo mater, ki so otroke šolale doma in so povedale, da je prav to razlog, zakaj so otroke izpisale iz javne šole. Nisem podvomila o avtorjevi pravici, da napiše zgodbo. Skrbelo me je, da je taka knjiga obvezno branje za štirinajstletnike. Ta knjiga je zagovarjala pornografijo. Trgovina z belim blagom za spolne namene izvira prav iz pornografije. Škodljive podobe lahko mladim moškim na nepredstavljive načine dobesedno izkrivijo dožemanje žensk. Omenjena knjiga je prikazovala pornografijo v kombinaciji z masturbiranjem kot normalno vedenje za štirinajstletne fante. Pornografija ima moč ustvariti miselnost, ki žrtve (moške in ženske) podjarmi in ujame v zanko. Taka oskrnitev lahko omadežuje prihodnje spolne odnose z zasidranim sovraštvom in predsodki do žensk in deklet, čustveno in

spolno odtujenostjo ter spolno odvisnostjo – vse to pa tlakuje pot spolni trgovini.

Vedela sem, da se naš lokalni izobraževalni sistem nadeja, da pri mladih moških in ženskah vzbudi krepost. Imeli so učinkovite programe za doseganje tega cilja, a ta knjiga se je nekako izmuznila mimo. S šolskim ravnateljem sem se dogovorila za sestanek, da bi ga opozorila, kako so nekateri programi propadli. Razložila sem mu, da sem zaskrbljena, saj sem na lastne oči videla posledice trgovine z belim blagom v spolne namene in da me je predstavljanje žensk kot spolnih objektov vznemirilo.

V enem tednu so knjigo umaknili. Veseli so bili, da so odkrili napako v postopku izbiranja in nekaj spremenili, da prihodnja izbira knjig ne bo naletela na take ovire.

Javne šole zaposlujejo ljudi, predane izobraževanju otrok. Ampak prav tako kot nam se tudi njim lahko pripeti napaka ali slaba presoja. Namesto da jih napademo, se jim raje postavimo ob bok kot zaveznik v izobraževalnem sistemu in si prizadevamo za najboljše za vse otroke. Kaj ni to bolje, kot ščititi le svojih?

Potem ko sem izrazila skrb, je šola ugotovila, da je ta knjiga predvidena za vse prve letnike in da je bil ravno sinov razred določen prvi za branje. Ker je bil sprožen preplah in je šola to podprla, je bilo veliko otrokom prihranjeno branje žaljive in sporne vsebine.

Ob vsem tem procesu nisem zaigrala na note krščanstva. Nisem zmerjala in nisem besnela nad učitelji in upravo šole. Pozvala sem jih v skladu z njihovimi pravili. Poleg tega, da sem opozorila na težavo, sem

Levinje so strateške

tudi predlagala razumno rešitev. Dala sem jim vedeti, kako sem odločna, da zadevo pripeljem do konca. Vsaka od vas bi lahko naredila enako.

ČAS ZA LOV

Bog naju je povabil, naj se pridruživa lovu. Ko ga iščeva in mu slediva, bova našli modrost in odgovore, ki jih potrebujeva. V svetu, razcefranem zaradi ločitev in čustvene odtujenosti, potrebujemo nebeško navdihnjena prijateljstva in strateške odnose, da lahko vzgajamo in varujemo otroke drug drugega. Da bi rešili izgubljene in ogrožene otroke, moramo uvesti nebeško navdihnjene strategije in odgovore. Nihče ni samozadosten. Skupaj smo v tem. Zaradi te dinamike vse to, kar počneš, vpliva name, in to, kar počnem jaz, vpliva nate. Z usklajenim prizadevanjem imamo možnost obrniti tok v naših domovih, cerkvah in skupnostih. Živimo v času, ki ponuja veliko priložnosti za družbena omrežja. Od nas je odvisno, ali bomo te povezave izkoristili za dobro.

Ko sem začela raziskovati levinjo, se nisem zavedala, da so levi edini člani mačje družine, ki živijo v skupnosti. Kjer je ena levinja šibka, je druga močna. Kjer bi se ena morda opotekala, drugi uspe, in vsa ta moč se dogaja v zavetju mogočnega leva.

To pa ne velja za samotarske mačke. Mogočni panter, leopard ali gepard, nihče od njih nima takšnega podpornega sistema. Vsakič, ko mame pustijo svoje leglo, da gredo loviti in iskat hrano, tvegajo, da se bodo vrnile v opustošen brlog. V nekem dokumentarnem filmu sem

Levinja vstaja

slišala srce parajoče klice mama gepardke, ki se je vrnila v brlog in videla, da njenih mladičev ni več. Celo noč jih je z žalostnim glasom klicala v upanju, da se je kateri od njih nekako izognil pokolu.

Midve nisva bili ustvarjeni za samotnost. Sploh ne morem izraziti, kakšen neverjeten vir tolažbe so bili ljudje izven moje družine, ki so pazili na moje otroke, kot bi bili njihovi. Blagoslovljena sva bila z ljudmi, ki so dvigali najino družino pred Božji prestol in nas vse varovali v molitvi. Celo tisti, ki jih še nikoli nisem srečala, so molili za nas in šele kasneje smo slišali za to. Mnogi so velikodušno darovali za širjenje evangelija in za rešitev ujetih, ki jih nikoli ne bodo srečali. Naj nebesa obilno nagradijo vsakogar od vas, ki bdite nad družinami drugih.

VZEMI MU ZRAK

Ko levinja ubija, plena najpogosteje ne raztrga ali razcefra, ampak ga zaduši tako, da mu zapre dihalne poti. Prepričana sem, da je čas, da prav tako tudi me sovražniku zapremo dovod zraka. Eden izmed načinov, kako lahko to naredimo, je, da mu nehamo prispevati svoj dih. Prepogosto mu dajemo preveč manevrskega prostora. Morale bi prekiniti njegovo moč, tako da ne govorimo druga proti drugi. Namesto tega spretno uporabljajmo svoje besede za izgradnjo, opominjanje, popravo in spodbudo.

Pri tem lovu *potrebujem* druge ženske, ki razumejo moje prednosti in podpirajo moje šibkosti – in prav tako tudi ti. Da bi to dosegla, sem se odločila, da se načrtno obdam z ljudmi, ki so močni,

Levinje so strateške

kjer sem jaz šibka. Iskreno molim, da bi tem prijateljem lahko posodila svojo moč na njihovih področjih šibkosti. Zdravi, uravnoteženi odnosi so tisti, kjer vsak član prispeva svoj del.

Naj ne bo nobena izmed nas zadovoljna samo z varnostjo svojih otrok, ampak raje rastimo v razumevanju in zavedanju, da so vsi otroci na svetu naša odgovornost. Bodimo pozorne in vse otroke umaknimo iz nevarnosti. Naj nobena od nas ne misli, da lokalni vpliv ne zmore daljnosežnih posledic. Naj nobena od nas ne verjame, da je naša vloga nepomembna. In naj si nobena od nas ne domišlja, da lahko sama premaga svet.

Stojte složno, v enotni viziji, borite se za zaupanje ljudi v Sporočilo, dobro novico, pri čemer se niti za hip ne umaknemo ali izognemo nasprotnikom. Vaš pogum in enotnost jim bosta pokazala, s čim se spopadajo: poraz zanje, zmaga za vas – in oboje zaradi Boga. (Filipljanom 1,27–28, prosti prevod)

Skupaj smo lahko strateške.

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Hudobni so nervozni zaradi krivde,
pripravljene na beg, čeprav jih nihče ne
preganja; pravični ljudje pa so mirni in
samozavestni, pogumni kakor levi.

PREGOVORI 28,1, prosti prevod

Ne le, da levinje naravno vedo, česa so sposobne in kako naj naredijo, kar jim tako dobro gre (mojstrstvo!), ampak je tudi njihovo življenje razmeroma nezapleteno. Počivajo, ko so utrujene, in lovijo ter jedo, ko so lačne. Sicer pa se večinoma igrajo!

Morda si že videla levinje poležavati naokrog, kot da bi na pol spale. Včasih se celo obrnejo na hrbet, medtem ko počivajo v zlati sončni svetlobi – kot sončni paneli, ki shranjujejo energijo za kasneje. Še živahni mladiči komajda izvabijo kakšen odziv počivajočih levinj. Sem ter tja kak mladič prepleza oviro in najbližja levinja ga le medlo udari. Vendar ni videti, da bi bila katera od njih pod pritiskom, ko dremajo povprečno dvajset ur dnevno.

Levinja vstaja

Po počitku se levinje lahko pretegujejo in pridružijo skupinski igri, ko prehajajo v svoj drugotni položaj – visoko pripravljenost. Vseeno so tudi v stanju visoke pripravljenosti osredotočene, a nikoli pod pritiskom.

Takšna osredotočena, a kljub temu sproščena drža je še en izredno pomemben element levinjinega mojstrstva, ki ga moramo me hčere sprejeti. Naslednji svetopisemski odlomek nam ponuja nekaj vpogleda.

Hudobni so nervozni zaradi krivde,
pripravljeni na beg, čeprav jih nihče ne preganja;
pravični ljudje pa so mirni in samozavestni,
pogumni kakor levi. (Pregovori 28,1, prosti prevod)

Takšni so – mirni, samozavestni in pogumni. Ljudje običajno ne povezujejo mirnosti in samozavesti s pogumom, Bog pa. To lahko vidim v levinji. Njena drža neprenehoma sporoča: »Sem to, kar sem. Sem močna in izredno spretna, igriva in smrtonosna, mirna, osredotočena in skrbna.«

Tako kot vsaka ženska je tudi levinja skupek nasprotij. Čeprav se ta vrstica nanaša na leve, vključuje oba spola. Vsi levi – samci in samice – imajo tako naravnost. Morda bi morala postati tudi naša.

Kadar naša levinja ne lovi, nima nobenega razloga za gibanje v senci. Živi v svetlobi. Druži se s sestrami in živi na odprtih, sončnih širjavah afriških planjav. Tam, v kraljestvu brez senc, počivajo, se

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

igrajo, negujejo, hranijo, urijo in celo pariyo se na odprtem. Le zakaj bi levinja čutila sram ali potrebo po skrivanju?

V njihovem svetu ni dovolj pogumnega niti dovolj močnega sovražnika, ki bi jih odkrito izzval v spopad. Pred nikomer se ne umaknejo (razen slonom, kadar se z veliko hitrostjo zapodijo mimo). In kadar se levinja ne pripravlja na lov, ima le malo ali nobene potrebe po prikrievanju. Levi so nesporni kralji in kraljice svojega področja in na vrhu prehranjevalne verige v skupnosti.

V posebej vročih dneh se levinja lahko odloči za počitek v senci, ampak ne išče kritja zato, da bi se skrila. Za razliko od leoparda in geparda, ki živita in lovita sama, levinji ni treba plezati po drevesih ali čepeti v podrastju, čeprav je sposobna obojega. Ne, naša levinja brez strahu počiva v polni dnevni svetlobi, obdana s sestrami, tetami, materjo in sestričnami, skupaj s svojimi mladiči in svojim levom.

Celo zdaj, ko to pišem, si želim tega. Želim si brez strahu počivati na soncu med sestrami, hčerami, sestričnami in materami, medtem ko se vse smehljamo mladim, zadovoljne s popolnim razumevanjem, da v našem trenutnem okolju ni ničesar, kar bi nas lahko porazilo.

Tako dinamiko sem spremljala, ko sva bila z Johnom na safariju in sva sledila materi levinji, njenemu mladiču in dvema levinjinima hčerama. Zdelo se je, kot da skupina brezciljno tava po visoki jesenski travi. Njihovi želodci so bili polni; nisem mogla spregledati krvi po njihovih obrazih. Ravno kar so se nahranili z nedavno ujetim plenom in so bili videti malce zaspani. V daljavi sem zagledala drevje in si predstavljala, da se bodo napotili v tisto smer – ampak ne! No, pa so se

Levinja vstaja

vsi zleknili po tleh ob cesti, kake tri metre od našega vozila, se malo počistili, zaprli svoje zlate oči pred svetlim soncem in vsi skupaj v manj kot petih minutah zaspali.

Tu smo bili mi, skupina ljudi s puškami (no ja, samo čuvaji so jih imeli) v ogromnem terenskem vozilu, a na leve ni to naredilo niti najmanjšega vtisa niti jih ni vznemirilo. Bil je čas njihovega dopoldanskega počitka in to je bilo vse.

ŽIVLJENJE V SVETLOBI

Takoj me prevzame toliko idej in podob, kakšno bi lahko bilo za nas življenje v luči. Prvič, to zajema koncept odprtega življenja. Tvoja okna in vrata so odprta, da sprejmete svetlobo, družino in prijatelje. Pri nas doma je kuhinja vedno odprta, ker so v hiši, polni moških, usta nekoga vedno odrta. A nič ni pomembnejše za naše zdravje in preživetje kot odprto, s svetlobo napolnjeno srce.

Odprite svoje življenje. Živite odprto in prosto, neomejeno!
(2. Korinčanom 6,13, prosti prevod)

To naročilo je tako preprosto, tako osvobajajoče, a kljub temu včasih tako grozljivo. Samo mi imamo pravico, da odpremo svoje življenje. Najprej se odpremo, potem živimo odprto in nato se naše življenje razširi. Odpreti svoje življenje in odprto živeti je dvojni proces. Lahko *odpreš svoje življenje*, a kljub temu še ne *živiš odprto*.

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Poznam ljudi, ki veliko razkrijejo o sebi na določenih področjih življenja in odnosov; a če bi živeli odprto, bi se odkrilo še več, kar je bilo prej prikrita. Nekateri razkrijejo eno področje, da bi prikrili drugo.

Pa vendar, ko moje misli premlevajo Pavlove besede, se mi zdi, da se skoraj ne morem upreti njegovemu pozivu. Zaradi njega razmišljam, da je naše življenje kot nezavito darilo za našega živega Boga. Pavlove besede opisujejo podobe življenja, odprtega za sprejemanje vsega, kar je razodeto in izročeno od zgoraj; življenja, ki je odprto in na vedno širših ravneh.

Želim, da si predstavljate, kakšno je vaše življenje v gibanju – kako raste, se utrjuje in širi, ko vzpostavite stik z vsakim vidikom svojega bližjega sveta.

Zdaj ste zunaj na odprtem. Svetla Kristusova luč vam osvetljuje pot. Zato se ne opotekajte in ne oklevajte več. Kar pogumno! Dobro, pravično, resnično – to so dejanja, primerna za dnevne ure. Razmisli, kaj bo razveselilo Kristusa (kaj mu bo ugajalo), in potem to stôri. (Efežanom 5,8–10, prosti prevod)

Ali slišiš to? Tako kot levinja si zunaj na odprtem. Zate ni kraljestva sence in strahu. Ni sramotnega, zasenčenega mesta, ki bi lahko vplivalo na tvoje življenje. Všeč mi je poziv k dejanju. Pot je jasna in preprosta – pohiti, pojdi naprej!

Levinja vstaja

Toliko ljudi želi vedeti, v kaj so poklicani. No, nehamo zapletati, kar je Bog naredil preprosto. Kliče nas, da delamo dobro, pravično in resnično. To je spisek dejanj, ki nas ne bi osramotila, če bi prišla na dnevno luč. Smo otroci luči, poklicani k dejanjem dnevnice luči. Izogibamo se številnim dejanjem, ki jih usmerja kraljestvo senc. Razmislimo, kaj je vseč Bogu, in potem to preprosto storimo.

Naše življenje v Kristusu lahko primerjamo z žarki, ki se nenehno širijo in raztezajo od tistega osupljivega trenutka, ko je njegova veličastna luč prevzela našo temo. Vsako puščico bi lahko primerjali z žarkom sončne svetlobe in toplote, ki izhaja iz tistega prelomnega trenutka.

Ko je vreme dovolj sveže in toplo, rada odprem okna na stežaj, da prezračim hišo. Nekaj vznemirljivega je v vetriču, ki zapiha skozi in odstrani zatohel zrak, medtem ko se tokovi svežine vrtinčijo skozi moj domači svet. V notranjost prinese okusno divjino in zdi se, kot da se zrak v našem domu širi, ko ujame življenje in gibanje, primešano zunanjemu vonju. Sveže pokošena trava, cvetoči španski bezeg, borova smola in čudovita dišava sveta, očiščenega z dežjem, vse te vonjave se stekajo v notranjost človeških bivališč.

Dinamika vnašanja divjine od zunaj v notranjost je vzrok, zakaj namenjamo toliko pozornosti levinji, ki nekako graciozno pooseblja nenavadno ravnesje med lahkotno sproščenostjo in močjo, počitkom in zmožnostjo, med divjostjo in varnostjo, kot to počne naslednji svetopisemski odlomek.

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Ali si utrujen? Izčrpan? Izgorel zaradi religije? Pridi k meni. *Pojdi z menoj in spet boš našel smisel življenja. Pokazal ti bom, kako se zares spočiješ. Hodi z menoj in delaj z menoj – opazuj, kako to počnem jaz. Nauči se nevsiljivih ritmov milosti.* Ničesar težkega ali neprimernega ti ne bom naložil. Druži se z menoj in naučil se boš živeti svobodno in mirno. (Matej 11,28–30, prosti prevod)

Me, ki smo bile vzgojene kot hčere religije, se moramo znova naučiti plesati z Bogom. Videti je, da sva midva z Johnom izgubila naravni ritem, ki ga najini otroci imajo. Oni se svobodneje odzivajo na glasbo kot midva, ker so naju učili, da zatremo vse odzive na glasbo, ki so jo skomponirali izven cerkve. To povzroča, da smo bolj togi namesto odzivni. Neprisiljeni ritmi milosti so naravni izliv in odziv na nadnaravno delovanje Boga znotraj našega duha.

Moje ljubljene, ali si prizadevate in se izčrpavate, ko delate zanj? Se ne spomnite več, kako je živeti z njim? Včasih vse me potrebujemo ta opomnik. Zase vem, da ga potrebujem. Ni še eno leto tega, ko sem bila na robu prizadevanj. Ste že kdaj doživele tako nevarno situacijo, kjer bi se lahko vsak trenutek prevrnile in popolnoma podlegle stresu? No, morda je ve niste, sama pa sem jo. Tako me je skrbelo zaradi srečanja, načrtovanega čez tri mesece.

To svojo notranjo bitko sem zaupala prijateljici, ki je z modrim nasvetom pomirila mojo tesnobo. Spodbudila me je, ko je rekla, da moram samo prinesiti svoj delež; naš veličastni Gospod žetve pa ga bo

Levinja vstaja

razdelil in poskrbel, da se pomnoži. Oddahnila sem se in se spomnila, da je on znan po tem, da razdeli, kar se mnogim zdi neznatno.

Znova se naučimo živeti svobodno in mirno. Posledica Padca je naša drža del in prizadevanja, a posledica odrešenja bi morala biti naša drža počitka.

In to še ni vse: Bogu na stežaj odpremo svoja vrata in tisti hip vidimo, da nam je on že na stežaj odprl svoja vrata. Znajdemo se tam, kjer smo vedno upali, da bomo – sredi razsežnih prostranstev Božje milosti in slave, kjer pokončno stojimo in glasno vzklikamo hvalo. (Rimljanom 5,2, prosti prevod)

Rada imam to odprto vabilo. Predolgo je zaprtih preveč vrat in oken, nekaj smo jih zaprle same, nekaj je bilo zaprtih pred nami. Ti in samo ti, draga moja, imaš pravico (oblast), da odpreš ali zapreš vhode in okna svojega življenja. Ti si vratarka s pooblastilom, da izbereš, katera vrata boš odprla, katera pa zaprla. Meje so pomembne, ampak Boga je varno povabiti noter. Ko mu odpreš vrata svojega življenja, vidiš, da si prispela v prostor upanja ... osvobojen in odprt za Božjo milost in slavo. V naslednjem svetopisemskem odlomku se razodetje nadaljuje.

Skrivnosti ne prikrivamo, ampak jih pripovedujemo; stvari ne skrivamo, ampak jih razkrivamo. (Marko 4,22, prosti prevod)

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Vpletena si v to. Nobene skrivnosti o Božji dobroti ni, ki bi ti bila prikrita. Z večno ljubeznijo te je ljubil in te povabil ven s svojo prijazno naklonjenostjo. Tako kot Bog razodeva svoje skrivnosti, ti lahko zdaj varno razkriješ svoje. Tako osvobajajoče je zavedanje, da noben skriti greh, sram ali predpis nima moči nad teboj. Zelo te okrepi, ko spoznaš, da Bog pozna tvoje najtemnejše skrivnosti in celo prekršena pravila, pa kljub temu odkrito izraža svojo ljubezen do tebe.

V zameno nas prosi, da bi mi storili enako. Sporočilo, ki nam ga je zaupal Bog – Bog Oče je ljubezen in njegov edinorojeni Sin, Jezus, je umrl, da bi nas spravil z Očetom –, je preveč pomembno in velikodušno za nas, da bi ga zamolčali. Evangelij ni skrivnost. Skrivnost, ki nas navdaja s strahospoštovanjem, je tisti zakaj, ki je za sporočilom ljubezni.

Kdo smo mi, da bi bil naš nebeški Oče tako pozoren do nas in nam dal tako veličastno darilo? Razkril je svoj ljubeči načrt in nas prosil, naj ga povemo drugim prav tako svobodno, kot smo bili sami sprejeti vanj. Vsakdo si zasluži, da bi slišal o Božji ljubezni.

Ko berete Božje vabilo, da stopite na prosto, ste mogoče zaznali neko področje v življenju, ki ostaja zaprto. Morda je to skrit kotiček strahu ali temne sramote. Morda so to vrata ali okno, ki se ga bojite odpreti. Razumem.

Kadar z družino potujemo, pogosto prosimo za sosednji sobi. Ti sobi sta druga ob drugi, toda med njima so dvojna vrata. Čeprav je dostop možen, med sobama ni prehoda, dokler niso odprta oboja vrata. Midva z Johnom običajno takoj odpreva vrata, malo kasneje pa jih odprejo

Levinja vstaja

fantje, ko razpakirajo in se preoblečejo. Ko so oboja vrata odprta, imava midva dostop do njih in oni do naju. Tako lahko vsi prosto vstopamo v obe sobi in izstopamo iz njiju.

Ljubljena moja, odpri vrata. Na drugi strani je svetla soba, polna družinskih članov. Ne boj se. Bog ni zaprl svojih vrat pred teboj. Niti že prej odprta vrata se ne bodo zaprla pred tvojim nosom – njegova vrata so odprta. Preprosto odpri svojo stran.

Vabim te, da pred njim odpreš vsako boleče področje. Dovolj, da njegovo življenje in svetloba preženeta vsako sled sence.

Sovražnik tvoje duše želi, da ostaneš v senci. Temà zaplete in zmede, kar je na svetlobi preprosto in jasno. Naš Bog ne želi le, da živimo v luči; on želi, da živimo luč. Lahko hodiš razbremenjena in to se lahko zgodi prav zdaj. V tem sta lepota in moč molitve.

Napisala sem nekaj besed, ki ti bodo pomagale odkleniti in odpreti vrata; toda brez zadržkov se prepusti svojemu srcu, naj te vodi.

Dragi nebeški Oče,
prihajam k tebi v Jezusovem imenu. Oprosti mi, ker se skrivam. Želim priti v luč. Na stežaj odpiram vsa zaprta vrata in stopam v luč in dobroto tvoje ljubezni. Sprejemam, da mi je lahko odpuščeno in izbiram hojo v resnici, ker me samo ta utrjuje v svobodi. Tvoja sem. Predajam se tvoji ljubezni in sledila bom tvojim potem. Osvetli pot, ki je pred menoj.
Amen.

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

NOČNI VID

Zdaj, sestra luči, komaj čakam, da ti povem za še eno značilnost, ki sem se je naučila o levinji. Kot veš, levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi. Ampak kako jim sploh uspe loviti v temi? Je to zaradi njihovega izostrenega voha ali sposobnosti ostrega sluha? Ne!

Naše levinje *pravzaprav vidijo v temi*. Kako?

Vse tako kaže, da imajo levinja in drugi člani mačje družine edinstveno sposobnost, da zajemajo, lomijo in potem odbijajo svetlobo. Katerokoli svetlobo v svojem okolju so sposobne pretvoriti v vid. V popolni temi levinja, prav tako kot mi, nič ne vidi. Če pa le kanček svetlobe zabrli v temo, ga ujame in spremeni v vid. Celo lunin sij ali oddaljene iskrice zvezdne svetlobe omogočajo levinji nočni vid.

Njihove zenice, ki omogočajo svetlobi vstop v oči, so drugačne od naših. Sposobne so izostriti vid, ko drugi ne morejo videti. V nekem smislu svetloba, ki jo vidijo, izhaja iz njihovih oči in ne iz okolja. Zaradi tega se mačje oči včasih svetijo v temi. Zbirajo in odbijajo vso svetlobo, ki jim je na voljo.

Kako lahko me storimo manj? Ko temà našega sveta narašča, bo na voljo vedno manj svetlobe iz okolja. Čas je, da razvijemo in usmerimo notranji vir svetlobe.

Lahko bi prosil, naj me skrije,
in svetlobo okrog mene, naj postane noč – toda niti v temi se
ne morem skriti pred teboj.

Levinja vstaja

Noč ti sije tako svetlo kot dan.

Temà in svetloba sta zate eno in isto.

(Psalm 139,11–12, prosti prevod)

Če je bil kdajkoli pravi čas za učenje levinjine spretnosti nočnega vida, je to zdaj. Večina od nas lahko vidi podnevi, ampak predlagam, da razvijemo sposobnost, kako videti v temi. Svetloba, s katero levinje vidijo, je svetloba, ki je v njihovih očeh. Če smo osvetljene od znotraj, ne

Bog ni hipoteza, izpeljana iz logičnih predpostavk, temveč neposreden vpogled, samoumeven kot luč. Ni nekaj, kar bi bilo treba iskati v temi z lučjo razuma. On je luč.

ABRAHAM JOSHUA HESCHEL

bomo podvržene temi v okolju. Tako nam bo podarjen izboljššan vid s širšim dosegom in večjo Božjo prednostjo.

Bog je luč. V njem ni nobene temè. Sprašujem se, ali imamo v svojem umu sploh prostor za to izjavo. Kjer je luč, tam je vizija. Kjer je vizija, tam je upanje in okrevanje vida. Kjer je vid, tam je razodetje.

Spomnim se prvega svetopisemskega citata, ki sem ga dobila kot dar v pismu. Izhaja iz Pisma Efežanom 1:

[...] da bi vam Bog našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče veličastva, dal duha modrosti in razodetja, v spoznanju njega, *in razsvetljene oči srca (razumevanja)*, da bi vedeli, v kakšno upanje vas je poklical ... (v. 17–18a)

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Ta citat je postal moja vsakodnevna molitev. Šepetam ga vsak večer, ko zaprem oči in povabim Boga v svoje sanje. V jutranji svetlobi vdihnem njegovo obljubo, še preden berem Sveto pismo. Vpletena sem v čudenje in obljubo razsvetljenih oči, zmožnih videti nebesa, ki se uresničujejo na zemlji.

Kar gledaš, to postaneš. Kar vidiš, to izraziš. Bojim se, da smo izgubili občutek za to, kako neizmeren je čudež, ki ga ima za nas. *Bog, daj nam oči, da vidimo.*

Ta prošnja razkriva, kar naj bi bila čista, otroška preprostost preroštva. Slišimo njen odmev v Élijevem navodilu Samuelu:

»Pojdi nazaj in zaspi! Če te glas spet pokliče, reci: »Govori, GOSPOD. Tvoj služabnik sem, pripravljen poslušati«.

(1. Samuelova knjiga 3,9, prosti prevod)

Ko mladi Samuel spi, ga Božji glas pokliče in ga zbudi. Naš odziv bi moral odsevati njegovega: »Govori, GOSPOD. Tvoj služabnik sem, pripravljen poslušati.«

Dokler Samuel ni odgovoril in povabil Boga, naj mu govori, je le doživel Boga, ki ga je poklical po imenu, vendar mu glas še ni spregovoril v Božjem imenu.

Koliko nas je doživelo Boga, ki nas samo kliče po imenu? Verjemite mi, ne podcenjujem te izkušnje, ampak to je šele začetek. Pojdimo naprej k nečemu večjemu, po čemer hrepeni vsaka od nas.

Levinja vstaja

Hrepenimo po tem, da bi poznale njegov nasvet in sodelovale z njim; s tem pa mu dovolimo, da govori skozi nas.

GOSPOD je rekel Samuelu: »Pozorno poslušaj. Pripravljam se, da v Izraelu naredim nekaj, kar bo vse pretreslo in pritegnilo njihovo pozornost.« (1. Samuelova knjiga 3,11, prosti prevod)

Ne dvomim, da nam Bog že zdaj govori: »Hčere, pozorno poslušajte. Na zemlji bom naredil nekaj, kar bo pretreslo stvari in pritegnilo pozornost vsega sveta.« Bog hrepeni po ljudstvu, ki bo pozornost sveta obrnilo k njemu.

V Samuelovem času je bilo redko slišati Gospodov glas; daritve Božjega ljudstva in spoštovanje njegovega čaščenja so prezirali. Spolni greh se je nebrzdano širil ... v templju! Voditelj (Éli, op. prev.) ni hotel ali ni mogel obvladati svojih sinov, ker je imel od njihovih kršitev tudi sam nepogrešljivo korist.

Bog se je zaradi vsega tega odvrnil od Élijeve hiše in prebudil posvečenega, zaupanja vrednega mladeniča. Prestopki našega časa niso tako drugačni in Bog ima otroke, ki se prebujajo in so polni življenja.

Toda deček Samuel je bil poln življenja, odrasčal je, blagoslovljen od GOSPODA in priljubljen pri ljudeh.
(1. Samuelova knjiga 2,26, prosti prevod)

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Videla sem mlade, ki so videti prav taki – *polni življenja*, blagoslovljeni od Boga in priljubljeni pri ljudeh. Na njih je dotik nebes; Bog jih želi postaviti ob bok nam, da bomo delali vsi skupaj.

Da se bo to zgodilo, se morajo preroško prebuditi oči, da vidijo, kaj Bog dela, ušesa, da slišijo, kaj govori, in sposobnost, da razodeva njegovo Besedo tako živahno in živo, da odstrani ovire človeškega srca.

Glede na to želim te strani obravnavati s preroškega vidika. Od tebe si želim dvoje, da pričakuješ in dovoliš, da te strani nagovorijo tisto mesto v tebi, kjer je od Boga navdihnjen čudež. Ko bereš določene svetopisemske citate, prispodobе ali odlomke, se zavedaj, da lahko v tebi vzbudijo, oživijo ali pospešijo Božji dar.

To je Sveti Duh, ki širi maternico tvojega življenja in povečuje tvojo sposobnost, da slišiš, vidiš in razumeš.

Nekoč, ko sem končala nagovor, je pristopila k meni čudovita mlada ženska, ki jo je Bog mogočno mazilil; rekla mi je: »Vsakič, ko te slišim govoriti, se otrok v meni zgane.«

Ni pričakovala otroka, vsaj takega ne, kot ga poznamo. Mislila je na poživitev nečesa Božjega znotraj nje in ni vedela, kako naj to drugače opiše.

Morda si tudi ti začutila v sebi enak vzgib. Morda pa se prav nasprotno celo zdaj v sebi prepiraš: »*Nobena prerokinja nisem!* Sem mama, ki je pustila službo, da je ostala doma; sem le najstnica; sem zaposlena poslovna ženska; sem že babica.« Ko slišiš besedo *prerok*, ti morda pride na misel Jeremija, zaprt v ječi, v njegovem srcu in kosteh pa tli ogenj, ali pa Jona v kitovem trebuhu.

Levinja vstaja

No, strinjam se, da se tvoje življenje precej razlikuje od njunega. Mogoče nisi prerokinja, zatrdila pa bi, da to ne pomeni, da nisi preroška.

Biti preroška pomeni, da si tako vizionarska kot daljnosežna, kar ti daje strateško zmožnost predvidevanja. Tudi naše molitve imajo obliko predvidevanja. Vemo, da sliši, zato vemo, da odgovarja in nam bo pokazal velike in mogočne stvari, ki jih prej nismo poznali. Molimo in z upanjem pričakujemo.

V času, ko je Jezus hodil po zemlji, so farizeji že izgubili vid. Jezusovo življenje in besede so bili neprestan spopad z njihovo slepoto, kar jih je razjarilo. V Evangeliju po Janezu 5 jih je znova razjezil, a tokrat zato, ker je ozdravil na šabat. S tem je Jezus prekršil njihove zakone o šabatu. A tu je treba poudariti, da je Jezus s svojim dejanjem izpolnil Božjo zapoved, ki Božjemu ljudstvu naroča, naj spoštujejo, se spominjajo in ohranjajo šabat svet.

Kaj bi lahko bilo bolj sveto kot ozdraviti hromega človeka? V njihovih očeh je bilo bolj sveto ne storiti ničesar; če pa je Jezus že moral ozdravljati, naj to dela na kakšen drug dan v tednu. Spotikali so se, zaslepljeni od pravil in predpisov.

Jezus pa jim je rekel: »Moj Oče deluje ves čas (celo na šabat) in tudi jaz delam enako.«

Zaradi tega so se judovski voditelji še bolj trudili, da bi ga umorili. A ne samo zato, ker je po njihovem mnenju kršil predpise o šabatu, ampak tudi zato, ker je Boga imenoval za svojega Očeta in sebe enačil z Bogom.

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Jezus jim je razložil: »Zelo pozorno poslušajte. Sin sam od sebe ne more delati ničesar; *dela lahko samo to, kar vidi, da dela njegov Oče. Kajti kar dela Oče, dela tudi Sin. Ker Oče Sina ljubi, mu pokaže (ga vključi v) vse, kar dela sam.*

(Janez 5,17–20, SPSJ)

Pri šabatu ne gre za naše delo; gre za počitek v Božjem delu. Jezusov neposredni govor nam pušča nekaj vprašanj, na katera moramo odgovoriti.

Najprej, ali si Božja hči?

Bi rada videla, kaj dela tvoj Oče?

Si želiš biti vključena?

Ali si želiš biti prinašalka luči ali tista, ki opozarja na temò?

Si zadovoljna, da krščanstvo živiš neodvisno?

Želiš prinesti njegov čudež v izčrpan, razočaran, umirajoč in ranjen svet?

Jezus ni bil nikoli čuden, ampak je povsod, kamor je šel, prinašal Božji čudež.

Če Jezus, Božji Sin, ni mogel sam od sebe storiti ničesar, potem tudi me ne moremo same iz sebe in po sebi narediti ničesar brez razsvetljujočega vpogleda Svetega Duha. Kakor je hodil on, bi morale hoditi tudi me. Obljubil je, da nam bo pomagal. Da to poudarimo, bomo ponovno proučili Apostolska dela 2.

Levinja vstaja

»In zgodilo se bo v poslednjih dneh,« govori Bog:
»razlil bom od svojega Duha čez vse meso (človeštvo),
in prerokovali bodo vaši sinovi in vaše hčere
in vaši mladeniči bodo gledali videnja
in vaši starci bodo sanjali v sanjah.
Tudi čez svoje služabnike in čez svoje dekle
bom v tistih dneh izlil od svojega Duha
in (oboji) bodo prerokovali.
In dal bom čudeže zgoraj na nebu
in znamenja spodaj na zemlji,
kri in ogenj in dimne oblake.
Sonce se bo spremenilo v temo in mesec v kri,
preden pride veliki in sijajni Gospodov dan,
(neverjetno veličasten in čudovit dan).
In zgodilo se bo: vsak, kdor bo klical (za pomoč)
Gospodovo ime, bo rešen.« (Apostolska dela 2,17–21)

V teh zadnjih dneh še vedno ostaja obljuba Besed Vetra. Verjemite mi, na prvi pogled se sprašujem, zakaj bi Bog izbral nas. Ko potujem po svetu in se oziram naokrog, mislim, da to niso niti ljudje niti obdobje, ki bi ga izbrala, da bi izlila svojega Duha. Jaz bi izbrala veliko lepši, čistejši, varnejši čas, ko stvari ne bi bile tako zmedene in nejasne.

Kot optimalno možnost bi izbrala leto 50 n. št., tik preden so začeli pobijati kristjane. Ampak kam bi nas to pripeljalo? Mogoče pa

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

misliš, da si ne želiš ali ne potrebuješ izlitja Duha. Morebiti tvoja cerkvena kultura ne verjame v to. V resnici sploh ni pomembno, kaj rečem jaz ali kaj si želiš ti. »V poslednjih dneh,« govori Bog: »razlil bom od svojega Duha čez vse meso (človeštvo).«

Zdi se mi, da bo na koncu imel oboje, ljudstvo in besedo. Glede na to, kaj natanko to pomeni? Kako bo videti izlitje njegovega Duha? No, pa malo podrobneje raziščimo in opredelimo dinamiko izlitja Duha.

Pred približno dva tisoč leti je bil Sveti Duh sproščen na zemljo, da bi razodel Jezusa in vsepovsod prenovil srce vsakega vernika. Tako imamo Svetega Duha, ki deluje v in med njegovim telesom, Cerkvijo. Vendar bi zelo oklevala, če bi morala to, kar imamo zdaj, poimenovati izlitje.

Kako naj bi bilo torej videti izlitje?

Da bi to raziskali, moramo najprej poznati pomen besede *duh*. *Duh* ima namreč štiri različne pomene. Prvi je *moč*. Ta definicija obsega besede *pogum, značaj, volja, sila, trdnost, moralna trdnost, modrost, odločnost, drznost, srce* in *vnema*. Naslednji svetopisemski citat je primer Duha, izlitega kot pogum in fizična moč.

V tistem trenutku je GOSPODOV duh prišel z močjo nanj
[nad Samsona] in z golimi rokami je levu raztrgal čeljusti.
(Sodniki 14,6, prosti prevod)

Dobro, to je res močan primer – ni ravno podoba Duha, ki se spušča kot golob.

Levinja vstaja

Primer Duha kot modrosti in moralne trdnosti pa bi bil ta:

Na njem bo počival GOSPODOV duh:

duh modrosti in razumnosti,

duh sveta in moči,

duh spoznanja in strahu GOSPODOVEGA. (Izaija 11,2)

In:

Čisto srce, o Bog, mi ustvari,

stanovitnega (trdnega) duha

obnovi v moji notranjosti. (Psalm 51,12)

Potem je tu Duh, izlit kot sposobnost in spretnost:

Napolnil sem ga z Božjim duhom, dal sem mu veliko modrost
(umetelnost), razumnost (zmožnost, nadarjenost) in vednost
(spretnost) za vsakršno delo (obrt).

(2 Mojzes 31,3, prosti prevod)

In končno še svetopisemski citat, ki predstavlja Duha kot srce:

Dal jim bom iskrenost srca (novo, eno srce) in novega duha
bom položil v njihovo notranjost. Odstranil bom njihovo
kamnito, trmasto srce in jim dal nežno, odzivno srce.

(Ezekiel 11,19, prosti prevod)

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Poglejmo si drugo glavno definicijo *duha*, ki jo najdemo pod besedo *duša*. Ta ključna beseda zajema besede *notranjost* (*notranji jaz*), *življenjska sila* in *bistvo*.

Človekov duh prenaša telesno bolečino,
a kdo bo vzdignil potrtega duha? (Pregovori 18,14)

Veselo srce razvedri obraz,
strto srce *zdrobi* (*stiska*) *duha*. (Pregovori 15,13, prosti prevod)

Naslednja definicija duha je *prikazen*, *fantom*, *zli duh* in *privid*.
(Sem kar prepričana, da tega ni treba podrobneje raziskati.)

Na koncu pa je duh opredeljen kot *splošni občutek*, *odnos*, *razpoloženje*, *težnja* in *vzdušje*. Najbrž ste že slišali ljudi reči, da je na tistem mestu dober občutek ali duh. S tem niso mislili na prikazen ali goloba, ampak na vzdušje ali pričakovanje. Ko so bili pred prvim izlitjem ljudje v enotnosti zbrani na enem mestu, je bilo najverjetneje v zgornji sobi vzdušje, razpoloženje ali duh, ki je pozdravljal in častil vse, kar je Bog želel storiti.

[K]jer pa je Gospodov Duh, tam je svoboda.
(2. Korinčanom 3,17b)

Tukaj torej vidimo, kako Duh spodbuja vzdušje svobode, ki omogoča, da prejemamo od Boga.

Levinja vstaja

Najbrž si opazila, da nisem definirala *duha* kot dar jezikov. Dar jezikov je le en od znakov ali potrditev prisotnosti Svetega Duha, *ni* pa poln, celoten izraz Svetega Duha.

Skozi Biblijo smo videli, da se Sveti Duh kaže na mnoge, pravkar omenjene načine. Duh je Samsona okrepil s tako nadčloveško močjo, da je Filistejcem porušil tempelj. Elija je prehitel kraljevo kočijo. Božji pogum je preplaval Gideona in zbral je vojsko brez orožja, da bi premagali zatiralce. Z močjo Duha je Debóra, edina ženska v puščavi, zbrala vojsko, ki je obračunala z Izraelovim sovražnikom. Z močjo Duha je Jezus povsod, kamor je šel, kazal Božji značaj vsem, ki jih je srečal.

In potem smo tu še mi. Biblija pravi, da bodo v našem času srca zaradi strahu omagovala in odpovedovala. Kako bomo premagali tak izčrpavajoči strah? Mogoče najdemo odgovor v izlitju Božjega poguma.

Ker smo v obdobju preroške obnove, včasih ljudje vidiijo, kaj je na obzorju; ponavljanje ali pripovedovanje o tem pa se zdi izmišljeno ali vsiljeno. Nekatere izmed vas ste se v preteklosti morda že srečale s preroškim gibanjem, ki se vam je zdelo nekoliko čudno ali pa napačno.

No, razjasnimo. Bog išče več kot le položaj v cerkveni strukturi ali skupino ljudi z nazivi. On išče ljudi, ki imajo njegovo srce. Mi smo preroški zgolj zaradi časa, v katerem smo se rodili. Ne zato, ker smo se udeležili seminarja, ampak zato, ker smo, tako kot Samuel, prisluhnili Bogu. Nič ni narobe s seminarjem, a gre za precej večje stvari.

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Bog ni nikoli hotel, da bi bilo to izključujoče, namenjeno le eliti, ali omejeno. Mislil je, da nam bodo stvarjenje, preroške podobe in zvoki odprli oči, da bi videli, ušesa, da bi slišali, usta, da bi govorili, in srca, da bi razumeli.

Kljub tveganju, da bi preroštvo preveč poenostavila, vam želim ponuditi nekaj smernic, ki sem jih zbrala pri proučevanju svojega najljubšega preroka Izaija. Že na začetku njegovih navdihnenih in preroških spisov se naučimo:

Pokazal nam bo, kako deluje,
da bomo lahko živeli tako, kot smo ustvarjeni.
(Izaija 2,3b, prosti prevod)

Všeč mi je, da je razodet način njegovega delovanja, da lahko živimo tako, kot smo bili ustvarjeni. Ustvarjeni smo bili, da živimo usklajeno z Bogom. Želi nam razodeti svoje poti in dela. Glede na to sem v Izaiju 49 našla nekaj osnovnih vizionarskih smernic, ki se ponovijo, ko Pavel v devetem poglavju Pisma Rimljanom citira Izaija.

- Poglej gor.
- Poglej naokrog.
- Dobro poglej.
- Glej naprej.
- Povej resnico.

Najprej *poglej gor*. Če se sprašuješ, kako dvigniti pogled v nebesa, ni treba iskati daleč; poglej knjigo Razodetje, da dobiš nebeško

Levinja vstaja

perspektivo. Lepo prosim, ne razmišljaj o tej knjigi kot o zastrašujočem priročniku prerokb o poslednjem času. Je zbirka razodetij o tem, kar je bilo, kar je in kar se bo zgodilo. Bog ni odvisen od časa; je brezčasen, večen in pogosto nam govori s tega stališča. Na fakulteti sem cel semester posvetila proučevanju knjige Razodetje, a me še vedno begajo človeški poskusi, da bi jo stlačili v naše časovnice. Dvomim, da je Janez, pisec Razodetja, sploh razumel vse, kar je napisal. Včasih je dobro, da ne vemo vsega, ampak preprosto verjamemo, da se v zakulisju odvija veliko pomembnejša drama, kakršne si sploh ne moremo zamisliti.

Obupno potrebujemo pogled navzgor. Še vedno oznanjamo Jezusa, ki hodi po obalah Galileje, se druži s prijatelji, je izprazen božanskosti in potuje po svetu kot Sin človekov. Kaj pa Jezus, ki se je razodel Janezu? Predstavlja si to, če si lahko:

... podoben Sinu človekovemu.

Oblečen je bil v haljo do tal in prevezan čez prsi z zlatim pasom.
Njegova glava in lasje so bili beli kakor volna, kakor sneg,
njegove oči so bile kakor ognjen plamen,
noge je imel kakor v pěči razbeljen bron,
glas pa kakor glas mnogih vodá.

V desnici je držal sedem zvezd
in iz ust mu je segal oster dvorezen meč,
njegovo obličje pa je bilo kakor sonce,
kadar žari v vsej svoji môči.

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Ko sem ga zagledal, sem se zgrudil k njegovim nogam
kakor mrtev. On pa je položil name desnico in rekel:
»Ne boj se! Jaz sem Prvi in Zadnji in Živi. Bil sem mrtev, a glej,
živim na veke vekov in imam ključne smrti in podzemlja.
Zapiši torej, kar si videl, kar je in kar se bo zgodilo poslej!«
(Razodetje 1,13–19)

Poglejmo realno. Janez je bil po vsej verjetnosti najbolj trden od dvanajsterih. Videti je, da je bil eden Jezusovih ljubljencev. Konec koncev je bil prav on tisti, komur se je Jezus pri zadnji večerji zaupal. Janez je videl Jezusa, ki se je v nebesih razodel kot Božji Sin, in ob tem se je zgrudil k njegovim nogam kakor mrtev! Tak Jezus je malo več kot tisti Jezus, ki je nosil jagnje ali pekel ribo. To je Sin Najvišjega Boga, razodet kot tisti, ki drži zvezde, oborožen, veličasten bojevniki kralj. Kaj če bi začeli oznanjati to silovito razodetje Jezusa? Resno, poglej uvod v knjigo Razodetja.

Razodetje Jezusa Kristusa (Mesija), ki mu ga je dal Bog, da bi pokazal svojim služabnikom, kar se mora vsak čas zgoditi. Sporočil ga je po svojem angelu svojemu služabniku Janezu. Ta je pričeval za Božjo besedo in za pričevanje Jezusa Kristusa: za vse, kar je videl.

Blagor tistemu, ki bere, in tistim, ki poslušajo besede tega prerokovanja in izpolnjujejo, kar je zapisano v njem! Kajti čas je blizu. (Razodetje 1,1–3)

Levinja vstaja

Ta knjiga je predvsem razkrivanje Jezusa. Nad bralcem, poslušalcem in varuhom tega razodetja je izrečen blagoslov, zato mislim, da si knjiga več kot zasluži našo pozornost. Zakaj bi bilo to razodetje potrebno? Kaj nimamo zapisov, kako je živel in hodil po zemlji?

Prepričana sem, da je to bežen vpogled v to, kdo ta zmagoslavni Jezus, naš Mesija, v resnici je. Odložil je svojo naravo in postal podoben nam, da bi tudi mi lahko odložili svojo in postali podobni njemu. On je mogočen, on je svet, on je veličasten ... zato *poglej gor*.

Naslednja točka je *poglej naokrog*. Ko enkrat uzremo nebeško perspektivo, začnemo gledati sebe, okolico in prebivalce zemlje skozi drugačne oziroma bolj razsvetljene oči. Izaija je to doživel, ko ga je povsem pretreslo razodetje Boga v šestem poglavju te knjige. Najprej je videl omadeževane svoje besede. Potem je pomislil na ljudi, s katerimi je živel – da so omadeževani. Krivdo in greh je očistilo žareče oglje z oltarja in Izaija se je odzval z besedami: »Pošlji mene.« Bil je očiščen, osvobojen in pripravljen iti k ljudstvu, za katero mu je Bog že vnaprej povedal, da ga ne bo poslušalo.

Kontrastne, nasprotujoče si podobe svetega, pravičnega Boga in tega, kar vidimo, ko preverimo svoj utrip in utrip sveta okrog sebe, bi nam moralo streti srce. Ozrite se okrog sebe. Vklomite novice ali kakšno situacijsko komedijo. Kaj vidiš? Jaz vidim greh in krivico, vendar vidim tudi otroke luči, ki začenjajo prihajati iz skrivališč, da se spoprimejo z ogabno temò, ki se je nakopičila, medtem ko so se skrivali v svetlobi.

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Potem moramo *dobro pogledati*. Prepričana sem, da to pomeni, da moramo poiskati možnosti ozdravljenja ali prinesiti zdravje tistemu, kar je v našem svetu slabo ali nezdravo. Osvetliti z lučjo, da razkrinkamo področja temè, prinesiti upanje obupujočim tako blizu kot daleč, se odvrniti od napak in delati dobro. Povrniti zdravje in moč tistemu, kar je nezdravo ali je izgubilo ugled. To lahko obsega vse od gospodarskih in izobraževalnih rešitev pa do vprašanj medosebnih odnosov.

Vse okrog nas so zakoni in družine, ki potrebujejo povrnitev zdravja. Nekateri resnično potrebujejo zdravila, čisto vodo in hrano. Tu so osamljeni, ki jih je treba namestiti v družine, sirote, ki jih je treba posvojiti, in ujetniki, ki jih je treba rešiti. Tu so zatirani in potisnjeni na obrobje, tako moški kot ženske, ki jih je treba dvigniti. *Dobro pogledj*.

Da bi lahko *gledali naprej*, se moramo zavedati, da naše sedanje odločitve vplivajo na prihodnost in zato ne zahtevajo zgolj razumevanja, ko dobro pogledamo, ampak tudi predvidevanje prihodnosti. Ko se približujemo življenjskim razpotjem, se moramo zavestno odločiti za transparentnost.

Imam motor znamke Ninja. Najbrž ni najpametnejši ali najvarnejši predmet, ki ga imam. Da mojega moža ne bi skrbelo, ko vozim nekaj tako nevarnega, sva se vpisala na tečaj varne vožnje z motorjem. (Na tem tečaju sem bila edina ženska.) Na tečaju smo izvedeli, da se večina nesreč zgodi na križiščih, in sicer ne zaradi motoristovega nevarnega obnašanja, temveč preprosto zato, ker ga vozniki avtomobilov ne vidijo. Da bi se izognili nesreči, so nas naučili

Levinja vstaja

izraza, ki nas opominja na proaktivnost: POI, kar pomeni poišči, oceni in izvedi.

Kadar se s svojim motorjem približujem križišču, se veliko bolj zavedam prisotnosti avtomobilov, kot se ti vozniki zavedajo mene. Zaradi združitve mojega povečanega zavedanja in njihovega sorazmernega nezavedanja preklopim v način iskanja. Preletim avtomobile, ki so naokrog, in opazujem, kdo se pogovarja po telefonu, kdo zavija, kdo me je opazil in kdo me ni, hkrati pa opazujem še razmere na cesti. Gramoz in pesek nista moja prijatelja. Na vsakem križišču preiščem, ali so morebitne težave in kje so poti, ki vodijo na drugo stran.

Ko je iskanje končano, ocenim pogoje, da določim najboljši pristop. Včasih, ko se z Johnom voziva skupaj, pelje on prvi, ker je njegov motor precej glasnejši in ga slišijo, ko prihaja. Če pa je ves promet za nama, John želi, da vozim prva, da mi on krije hrbet.

Ko je načrt določen, ga izvedeva. Avtomobilom ne pošiljava mešanih sporočil. Ne vključim levega smerokaza, potem pa peljem naravnost. Poskrbiva, da so najini nameni izraženi čim bolj jasno.

Ko se enkrat začnem premikati, se zavedam še ene lekcije, ki sem se je naučila na Ninji: če gledaš navzdol, tvegaš padec. Na motorju, tako kot v življenju, moraš gledati navzgor in skozi ovinke. Zavoj boš prevozila pravilno, če boš usmerila pogled tja, kamor si namenjena (glej naprej), namesto tja, kjer si bila ali celo tja, kjer si. Glej proti cilju.

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Kjer trenutno smo, ni tam, kamor smo namenjeni. Več je pred nami – več radosti, več nevarnosti, več Boga, več zla, več pravice, več svobode, več moči, več luči, več upanja.

Resnično smo na presečišču med tem, kakšne stvari so, in kakšne bodo oziroma bi morale biti. To pomeni, da bo okrog nas kar precej nepozornih voznikov, ki se prebijajo skozi življenje. Ni njihova naloga, da pazijo na nas, mi pazimo nanje.

In zadnja od točk je *povej resnico*. Pavel je rekel, da je Izaija gledal naprej in govoril resnico. Izaijeve besede v njegovem življenju niso bile vedno sprejete kot resnica. Nekateri zgodovinarji menijo, da so ga prežagali na pol, ker je govoril resnico. Ni bila priljubljena, ni bila niti dobro sprejeta niti primerna, ampak Izaija je ni le govoril; resnico, ki jo je poslal v prihodnost, je živel.

Pri Bogu šteje, kdo si in kako živiš. Tvoje slavljenje mora v iskanje resnice vključiti tvojega duha. Oče išče takšne ljudi, ki so pred njim v čaščenju preprosto in iskreno to, *kar so*.
(Janez 4,23, prosti prevod)

Tole je Jezusova molitev za nas.

Naredi jih svete – posveti jih – z resnico;
tvoja beseda posvečuje resnico.

Tako kot si mi ti zaupal poslanstvo na svetu, jim tudi jaz
zaupam poslanstvo na svetu.

Levinja vstaja

Zanje se posvečujem,
da bodo v svojem poslanstvu posvečeni z resnico. (Janez
17,17–19, prosti prevod)

Če sami ne vemo, kaj je resnica, potem imamo Božjo Besedo, ki razsvetljuje pot do spoznanja Jezusa, ki je resnica.

Nekateri so najprej pogledali navzgor, potem pa se niso ozrli naokrog in so se zato skrili. Nekateri so se ozrli naokrog in to jih je tako prevzelo, da niso nikoli pogledali navzgor, in zato niso storili ničesar. Drugi so gledali naprej, a niso povedali resnice, zato so živeli v laži. Spet drugi so govorili resnico, a se nikoli niso ozrli naokrog, zato resnica drugim ni prinesla ozdravljenja.

V skladu z upanjem, da v naslednjem poglavju dvignem standard oziroma pričakovanja, je torej moj cilj zapisati nekaj divje začudenosti, da bi morda ponovno odkrili vidike izgubljene moči. Ne z obilico besed, marveč z vizijo.

Niti za trenutek si, prosim, ne misli, da je bilo to, kar pišem na teh straneh, kadarkoli nenavadno. Ni bilo. Dano mi je bilo v razodetju čudenja. To je moj zelo človeški poskus, da bi vam opisala razodetje, ki presega, kar lahko oblikujejo moje omejene besede.

Razsvetljeno razumevanje je bistveno v svetu temne neumnosti. Res je – kar vidiš, to postaneš. Notranji viziji in podobi svetlobe moramo dovoliti, da preglasita naše življenjske razmere. Čas je, da pogledamo onkraj izrazito očitnega in uzremo, kaj Bog počne sredi brezupa.

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Čeprav vidimo temò, moramo oznanjati luč.

Z očmi razumevanja bomo ponovno doželi čudež, kako ogromen je naš Bog. Bog, daj nam oči, da vidimo.

Prepričana sem, da bo prišlo do božanskega preroškega prebujenja, ko se bo Božja luč krepila. Bog nam bo dal oči, da bomo videle, kaj dela, ušesa, da bomo slišale, kaj govori, in pogum, da bomo Njegovo Besedo govorile z avtoriteto. Ko se bo to prebujenje zgodilo, se bodo ovire v človeškem srcu zdrobile.

Pričakuj in dovoli, da Bog globoko v tebi izrazi svoj čudež. Preroška zmožnost, ki ujame bežen pogled ali vizijo Boga, pomeni, da uzeš njegov čudež in pridobiš vpogled. Brez tega pogleda je življenje v najboljšem primeru hoja v temi.

Če ljudstvo ne vidi, kaj Bog dela (Če ljudstvo nima vizije),
se spotika in opoteka;
ko pa prisluhnejo (so pozorni na to), kar razodeva,
so zelo blagoslovljeni. (Pregovori 29,18, prosti prevod)

Jezus nikoli ni bil čuden, ampak kamorkoli je šel, je povsod prinašal Božje čudenje. Zakaj? Delal je samo tisto, kar je videl delati svojega Očeta. Obenem pa je videl ranjeno človeštvo in odziv njegovega svetega Očeta nanj. Govoril je luč in resnico, da bi razpršil temò in religiozne laži, ki so prekrile oči Božjim otrokom in jih ločile od živega Boga.

Levinja vstaja

Drug izraz za *preroka* je *videc*. Jezus je videl, kar so drugi prezrli. Opazil je trpeče in izobčene, dotaknil se je nečistih. Ni videl samo množice; videl je ljudi. Videl je več kot le moške in ženske – videl je posameznike in srca. Jezus je videl luč sredi temè in razkrinkal temò, ki se je pretvarjala, da je luč. Bil je luč sveta; zdaj pa si ti prinašalka luči.

Pojdite v svet nepokvarjeni, kot dih svežega zraka v tej umazani in pokvarjeni družbi. Omogočite ljudem vpogled v dobro življenje in v živega Boga. Ponesite sporočilo, ki prinaša svetlobo, v noč. (Filipljanom 2,15, prosti prevod)

Tu, ljubljene moje, je opis našega lova v temi. Njegovo luč prinašamo v temò. Izgubljenemu in trpečemu svetu dovolimo, da vidi v naše preoblikovano življenje. Ne skrivamo se pred temò, ampak jo razpršimo. Temà zbeži pred našo prisotnostjo. Ko se svetloba približa kraljestvu sence, odkrijemo, kaj je temà pustila za seboj. Mnogi se skrivajo v temnih krajih in čakajo na luč osvobojenja.

Čas je, da poiščemo in rešimo vse, ki so še ujeti in obupno potrebujejo sporočilo upanja.

LOV V TEMI

Pred kratkim sem izkoristila priložnost lova v temi, ko sem našla mračna barakarska naselja v Indiji.

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Kar sem našla v temi, me je presenetilo. V Mumbaj sem šla kot gostja organizacije Life Outreach. Oblikovala je zaveznitvo z lokalnimi indijskimi organizacijami, ki so reševale ženske in otroke, ulete v svinjarijo in zanikrnost barakarskih javnih hiš.

Indijci so čudoviti ljudje in njihova kultura je lahko tako dostojanstvena kot prijazna, toda razmere v barakarskih naseljih so nedopustne. Glede na to, kar sem videla, je bilo okolje filma *Revni milijonar (Slumdog Millionaire)* videti čisto. Podgane v velikosti majhnih mačk so se potikale med človeškimi in živalskimi iztrebki vsepovsod vzdolž ulic in cest.

Ko sem izstopila iz klimatiziranega avtomobila, ki me je varno pripeljal skozi norost mumbajskega prometa, sem se znašla v popolnoma tujem svetu. Svet ni bil tuj zaradi eksotične lokacije; tuj je bil, ker je bil to svet zase, svet mikrokulture nečlovečnosti.

Bilo je monsunsko obdobje; kombinacija vlage in vročine je zatohel zrak spreminjala v zadušljivega. Takoj so me napadle vonjave barakarskega naselja – jedek vonj iztrebkov in urina, pomešan z gnijočo hrano, ogabnimi življenjskimi pogoji in umazanimi ljudmi. Zrak je bil že sam po sebi težak in zdelo se je, kot da ga duši temen duh.

Čutila sem, da sta v igri dve prvini – čudovito indijsko ljudstvo in krut duh, ki jih je zadrževal v ujetništvu. V teh naseljih ni bilo možno prikriti njegovih posledic in značilnosti. Moški in ženske so se opotekali pod njihovo težo, medtem ko so revščina, pokvarjenost in izprijenost položili svojo težko roko na vse.

Levinja vstaja

Vsi v naši ekipi smo bili oblečeni v avtohtona indijska oblačila, da bi ostali neopaženi. Toda vsaka iluzija, da bi to lahko delovalo, se je kmalu razblinila, saj so nas opazili vsi, mimo katerih smo šli.

Naš pastor in misijonarji so nas hitro vodili do zdravstvene klinike. Ta klinika si je pridobila zaupanje in si ustvarila sloves ustanove, ki ljubi in služi ljudem. Stopila sem v skromno čakalnico, kjer so bolniki tiho čakali, da jih zdravnik sprejme. Ekipa predanih prostovoljk, ki so nas pričakale, je bila sestavljena iz nekdanjih 'madam' (lastnic javnih hiš). Smuknili smo v stransko sobo, kjer so mi naročili, naj preprosto »blagoslovim« ženske v javnih hišah.

Hipoma sem vedela, da pridiga v mojem nahrbtniku ne bo uporabna. Bila sem popolnoma izgubljena in močno sem se zavedala, da Lisa, pisateljica in govornica, ne bo kos tej nalogi. Ker smo delovali pod krinko, nisem mogla uporabiti Biblije. Angleščina mojega prevajalca je bila omejena, jaz pa ne znam hindijščine. S temi ljudmi sem se lahko povezala edino po Svetem Duhu.

Želeli smo ujeti kar največ njihovih zgodb, zato so mi na notranjo stran tunike z lepilnim trakom prilepili mikrofona, kabel so mi ovili okrog pasu in mikrofona pritrdili na snemalnik, ki so ga z lepilnim trakom prilepili na moje hlače. Skrita kamera je bila prikrita v črnem šalu, ovitem okrog vratu druge ženske. Prijeli smo se za roke, molili in stopili na hrupne ulice.

Nemudoma sem dobila občutek, da me nekdo opazuje. Ampak ta pogled je bil bolj ganljivo grenak kot sovražen. Pogledala sem navzgor in čez cesto proti oknu v drugem nadstropju, ki je uokvirjalo obraz lepe

mlade Azijke. Če bi ugibala, ji ne bi prisodila več kot petnajst let. Njen obraz je odražal mešanico bolečine in brezupa. Šele takrat sem opazila, da je za rešetkami, zaklenjena v javni hiši.

Kako se odzoveš na tak pogled?

Ne moreš se nasmehniti. Nisem mogla prikimati z glavo, saj bi tvegala, da bo moje prikimavanje čutila kot obsojajoče ali da se mi celo gnusi. Zdržala sem njen pogled, dokler ni pogledala stran. Ko sem pogledala dol, sem zagledala stopniščni jašek. Na njegovem dnu je sedela jezna gruča moških. Srečali smo se s pogledi in odkrito so pokazali prezir, kot bi hoteli reči: »Kdo pa misliš, da si? Izgini stran. Ne spadaš sèm!«

Nedvomno nisem. Noben človek, ustvarjen po Božji podobi, ne spada na tako grozen kraj. To ni bil kraj, kamor bi kdo spadal – to je bil kraj, od koder bi pobegnil.

Ena od žensk iz ekipe je začutila mojo tesnobo in me objela okrog pasu: »Pridi! Pomagala ti bom prečkati cesto!« Gnala me je med ljudmi, kolesi in avtomobili, ki so vozili po blatnih cestah brez pravil in brez voznih pasov.

Po dnevu, preživetem v barakarskem naselju, sem se naučila edinega pravila za pešce – ne ustavi se, ko enkrat začneš prečkati cesto. Neustrašno hodiš naprej, ne glede na to, koliko koles, motorjev in avtomobilov se pelje v tvojo smer. Nekoč sem sredi ceste oklevala; obdali sta me dve nekdanji 'madami', me porinili čez cesto in zmajevali z glavo: »Ne ustavljaš se! Varujeva te.« In res sta me.

Levinja vstaja

Prva javna hiša, v katero smo prišli, je imela skupni prostor, nič večji od 1,5 krat 2,4 metra. Tu so stranke čakale na dekleta, da jim postrežejo. Prav tako so se tu zbirale ženske, da bi kuhale, se družile in skrbele za otroke. Iz zatemnjene sobe so lahko opazovale zanikrne ulice pred njihovimi vrati. V tej enklavi se je zbralo veliko strtih žensk, da bi slišale o Božji ljubezni.

Vstopila sem in takoj opazila še ena vrata. Bila so malo zastrta in so vodila na ozek hodnik, obdan z vrstami prostorov, ki so bili videti kot kopalniške kabine. Kasneje sem izvedela, da so tu dekleta spala in stregla strankam. Ko sem pogledala po tem hodniku, sem opazila, da je nekaj vrat zaprtih, kar bi lahko pomenilo, da so dekleta počivala ali pa bila zaposlena.

Pozornost sem usmerila na ženske pred seboj. Posedle so po tleh in po nekakšnih klopih ob obeh straneh sobe. Stisnile so se pod tančicami in dvomljivo strmele v nas, ko smo vstopali.

Prevajalec jih je pozdravil v hindijščini. Pazljivo so poslušale in spoštljivo prikimavale v edinstvenem indijskem slogu guganja.

Kmalu sem v mešanici hindijskih besed zaslišala svoje ime. Glave so se obrnile v mojo smer. Z obupanim pogledom sem ošvrknila pastorka. V odziv je zamahnil z dvignjenimi rokami in ponovil prejšnji opomin: »Blagoslovi jih ... Takole čakajo nate ... že kaki dve uri!«

Predstavila sem se in povedala, od kod sem. Povedala sem jim, da imam štiri sinove in pričakujemo vnuka. Lastne besede so mi zvenele prazno in votlo. Le kaj bi lahko moj referenčni okvir pomenil tem

ženskam? Vse, kar so vedele, je nasprotovalo moji ameriški »normalnosti«. A bile so vljudne in so prijazno prikimavale.

Zaupala sem jim, kako dolgo smo potovali, da bi jim povedali, da niso same. Ženske po vsem svetu so jih imele v srcu in so jokale zaradi njihove hude stiske.

Kaj pa je bilo to? Da niso bile same? Je novica o njihovem obupu prodrla iz barakarskih naselij? Da ženske po vsem svetu jočejo zaradi njihove izgube? Povedala sem, koliko žensk prinaša te skrite indijske hčere v molitvi pred Božji prestol. Njihovi obrazi so se začeli svetlikati od tihih solz.

Včasih se sprašujem, ali res razumemo, kakšno moč ima zavest povezanosti. V svojih bitkah nismo same. V svojih upih nismo same. Jezus je obljubil, da bo vedno z nami.

Priznala sem, kaj osebno obžalujem. Kako sem v mladosti zapravila prav to spolno čistost in dostojanstvo, ki so ju njim na silo ukradli. Izbrala sem promiskuiteto, ampak kasneje odprla vrata Bogu; njegova ljubezen je preplavila moje življenje in me rešila pred propadom. Naslonile so se na to.

Čutila sem Svetega Duha, kako je osvetljeval vsako žensko. Niso bile skupek žensk; bile so posamezne hčere. Dotaknila sem se obraza vsake od njih in zaupala, da bo tudi Bog razprostrl svojo roko in podkrepil moje človeške besede s svojim Duhom. Ko sem vzpostavila stik, sem nežno izjavila: »Bog ima načrt za vsako od vas.«

Solze so jim tekale po odkrito nasmejanih licih, ko sem omenila Boga, ki jih je poiskal in obiskal v njihovi ujetosti v temi. Zelo dobro

Levinja vstaja

so vedele, kaj pomeni živeti, ko te nekdo drug zatira in spletkari proti tebi. Vsako dekle je živelo v nočni mori, ki jo je nekdo drug načrtoval za njeno življenje. Čisto vsaka ženska, s katero sem se pogovarjala, je bila ali ugrabljen ali s prevaro zabljen v spolno suženjstvo. Ujeli so jih, ker so jim obljubili prav to, kar sem jim tedaj ponudila – upanje.

Vsaka od njih si je drznila upati na nekaj več – boljše službo, izobrazbo ali preprosto na to, da bi bile ljubljene. Nekatere so upale, da pobegnejo pred kruto vaško revščino. Nasedle so lažem moških in žensk, ki so jim prej zaupale. Pripovedovale so zgodbe o stricah, možeh, bratih, bratrancih in sestričnih, tetah in celo prijateljih, ki so jih prodali. Sanje deklet o boljšem življenju so izkoristili, da so jih izdali. Prosila sem jih, naj znova upajo, naj zaupajo Jezusu, Božjemu Sinu, ki nikoli ne laže.

Povedala sem jim še druge stvari, ki sem jih zdaj pozabila. Stavke in besede, ki bi lahko v naši zahodni družbi, če bi jih ponovila na teh straneh, zveneli otročje ali pa kot dopolnilni pouk. Ampak v trenutku, ko so bili izrečeni, so bili kot nebeški dih.

Nebeška atmosfera je brez kakršnegakoli pompa prodrila v utesnjen prostor. Vzpostavil se je odnos, ko so se odzvale živemu Bogu, ki je vsaki od njih ponudil upanje.

Začutila sem ta premik in se obrnila k pastorju, ker nisem mogla več govoriti. Molil je z njimi in zanje. Medtem ko je klical k nebesom, so se ženske iz naše ekipe pomešale med te dragocene hčere in vsako objele ter prav tako obdale z molitvijo. V tistem trenutku je bilo čutiti, kot da so se stene pomaknile nazaj.

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Opazila sem stranko, ki je odhajala; moški si je zapenjal hlače in se z gnusom ozrl čez ramo, ko je odšel. Bili smo nenavadni obiskovalci.

OSREDOTOČENE IN SILOVITE

Razmisli o naslednjem svetopisemskem odlomku:

Drznem si verjeti, da bodo nesrečni

nekega dne našli srečo v tebi.

Ne boš jih razočaral:

sirote ne bodo sirote za vedno.

Zlômi desnice krivičnim,

zdrôbi levice hudobnim.

Poišči in uniči vsak znak zločina.

BOŽJA milost in red zmagata;

brezbožnost izgubi.

Žrtvin šibki utrip se okrepi;

srce obupanih črpa rdečo kri,

ko prisloniš uho k njihovim ustnicam.

Sirote dobijo starše, brezdomci dom.

Vladavina terorja je končana,

oblast vodij tolpe je končana. (Psalm 10,14–18, prosti prevod)

Lahko to zares slišiš? Vključuje vse prvine, ki jih potrebujemo za lov v temi: vero, pravico, zmagoslavje, ozdravljenje, upanje,

Levinja vstaja

posinovljenje, obnavljanje, pravičnost in nov začetek! Zdaj je čas, da molimo te besede, in če bomo odposlale Božjo Besedo, bo on pazil nanjo.

To je skrajni ukrep, molitev v mafijskem slogu. Sama sem utrujena in naveličana varnih, prijaznih molitev. »Zlômi jim obe roki in jih onesposobi, Bog« je nevarna molitev. Je silna prošnja. Ne morem si predstavljati, da bi jo kdo molil tiho in mlačno. Psalm 10 je pravzaprav Božja obljuba, ki sem jo vzela s seboj kot meč, ko sem pred kratkim potovala po jugovzhodni Aziji. Vsakič, ko sem opazila krivico, sem v molitvi zavihtela ta meč.

V molitvi bodite osredotočene in goreče. Zaprite oči pred očitnim in poglejte vizijo obnove in pravičnosti. To si želi Bog prinesiti na zemljo. Moraš zapreti oči in v molitvi gledati ljudi, ki to potrebujejo. Mislim na resnične molitve, na vztrajne, nepopustljive molitve, ki dosežejo nebesa in te prestrašijo, ko jih tvoje ustnice izgovorijo.

Apatična, mlačna Cerkev ne bo obstala. Najboljše upanje za Cerkev je, da lovimo v temi, dokler ne pride Knez miru in konča vladavino terorja. Da se bo to zgodilo, moramo kot posamezniki in kot skupnost iskati, preiskovati in odkriti, kar je zdaj skrito.

Verjemi mi, ni ti treba potovati v Indijo, da boš našla obupane ljudi, ujete v temi. Povsod najdeš ujete moške, ženske in otroke. Čakajo na nas, da stopimo ven in se izkažemo. Da odpremo vrata svobodi in se odmaknemo od vseh področij osebne temè, da bomo lahko njih pripeljale na svetlo.

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temi

Ko bomo polne Božje luči, bomo izgubljene resnično izruvale iz temè. Zdaj res ni čas za prepiranje o doktrinah ali tekmovanje za fantastično službo ali cerkveni položaj. Morale bi služiti, ne pa se zavzemati za položaj moči in se primerjati med seboj.

Zbudi se! Sirote čakajo na posvojitev, da bo zanje poskrbljeno na vseh ravneh. Na tisoče osamljenih, odmaknjenih posameznikov moli in upa, da kljub vsemu niso sami.

Zamisel »lova v temi« sem opisala v velikem mednarodnem merilu, ko sem na teh straneh pripovedovala zgodbo o trpljenju in trgovini z ljudmi v Indiji, a naj služi za razmislek. Kljub temu vpogledu nikar ne misli, da je tvoja bolečina ali bolečina teh, ki so ti blizu, nepomembna. Bog je blizu vsem, ki trpijo. Neznosna bolečina ujetništva, osamljenosti, izdaje, nasilja, zlorabe in brezupa obiskuje ljudi vseh narodov. Vsepovsod imamo ljudje enake potrebe, vendar pa nimajo vsi ljudje enakih virov.

Bodimo zveste oskrbnice in lepo pomnožimo svojo blaginjo. Blagoslovljena si, da blagoslavljaš druge. Nešteto krajev potrebuje blagoslov, ki ga lahko prineseš. Ni ti treba iti prav daleč, da lahko daješ. Brezup lahko srečaš na delovnem mestu ali kjer nakupuješ. Zloraba se morda dogaja v prijateljičinem zakonu. Osamljenost se morda bohota med ljudmi, s katerimi slaviš Boga. Tvoje otroke je morda izdal nekdo v šoli.

Ko nekomu vzbudimo upanje, nam to pogosto prinese ozdravljenje. Ljudje po vsem svetu še kako potrebujejo ljubezen in vrednoto, ki jo Jezus Kristus doda človekovi duši. Ne glede na to, ali se

Levinja vstaja

skrivajo v koticčkih skrajne revščine, sedijo v slonokoščenih stolpih ali pa nemirno počivajo v hišici iz kart, so meje začrtane, omejitve postavljene. Obstaja življenje, obstajata pa tudi smrt in uničenje. Obstaja upanje, obstaja pa tudi obup. Obstaja svetloba, obstaja pa tudi temà. Kraljestvi še nikoli nista bili razločnejši in stave še nikoli višje.

Levinje živijo v svetlobi in lovijo v temì. Torej, pogumne ženske, ne morem si zamisliti boljšega zgleda za to, kako bi se morale obnašati. Verjamem, da držiš to knjigo v rokah zato, ker si hči obljube. Vrata si odprla na stežaj. Zdaj se nauči živeti in počivati v njegovi slavni luči. Živimo tudi skupaj brez bremen; ne dovoli, da te skrbi ali težave izolirajo ali premagajo.

Na široko odprimo oči in se naučimo videti v temì – pogledati na drugo stran in videti srca in stvari, ki so skrite. Skupaj iščimo v temì in privedimo druge v Božjo luč. Tako kot levinja poiščimo ravnovesje med sproščenostjo in odprtostjo ter intenzivnostjo in silovitostjo. Počivajmo v njem, sprostimo se druga ob drugi in skupaj se srdito zoperstavimo temì.

Hoja z levom

»Ne jokaj! Glej, zmagal je lev iz Judovega rodu, Davidova korenina (dedič Davidovega prestola).«

RAZODETJE 5,5

Pogosto čutimo, kot da hodimo sami skozi zahtevne izzive. V resnici pa nekaj skritega, a kljub temu močnega hodi pred teboj in ti utira pot. Med branjem si morda že ugotovila, da si hodila z našim Levom, Jezusom Kristusom, ne da bi se tega zavedala.

Ko nekomu sledimo, je lahko včasih kar strah vznemirjajoče. Ni nujno, da je naš izziv razumevanje tega, kar nam Bog govori, naj naredimo – marveč, kako naj to naredimo. Večina ljudi si resnično želi biti na pravi poti z Bogom, ampak nima pojma, kako.

Jezus je dal preprosto navodilo – sprva se je tako zdelo. Pogledaj ta dva različna prevoda Evangelija po Mateju 16,24.

Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove samemu sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj.

Levinja vstaja

Da bo jasneje ...

Vsak, ki hoče iti z menoj, mi mora dovoliti, da ga vodim. Nisi ti za volanom; jaz sem. Ne zbeži pred trpljenjem; sprejmi ga. Sledi mi in pokazal ti bom, kako. (prosti prevod)

Navodilo je jasno – odpovej se sebi, vzemi svoj križ in slêdi.

Izziv pa je način, kako to narediš.

Kako se odpoveš sebi?

Kaj pomeni vzeti, nositi križ?

Kako slediš nekomu, ki ga ne vidiš?

Odgovor je preprost: Jezus vodi ... mi sledimo.

HODI V VERI

Pogosto imam priložnost nagovoriti skupine mladih deklet na forumih za vprašanja in odgovore. Presenečena sem, kolikokrat odgovorim na vprašanje, potem pa slišim: »Ampak kako?«

Kako veš, kdaj Bog govori?

Kako lahko odpustim očetu?

Kako si se znebila motnje hranjenja?

Kako veš, kateri fant je pravi zate?

Kako si premagala strah, sram, krivdo?

Ko sem se sama spopadala z bitkami, o katerih so me dekleta spraševala, sem preprosto verjela, da je Božja Beseda resnična, potem pa sem ji sledila, kamor me je vodila. Jezus je Beseda, ki je postala

H o j a z l e v o m

človek. Ko prebiramo Božjo Besedo, vidimo, kako je on hodil in kam on vodi. Večina ljudi, ki so bili vodeni, da opravijo zahtevne naloge, se sprva ni imela za sposobne. Vendar so zbrali pogum in v veri sledili Jezusu.

Ti so po veri premagovali (Z dejanji vere so strmoglavili) kraljestva, ravnali pravično (izvrševali pravičnost), prejeli (si prisvajali) obljube. (Hebrejcem 11,33)

Ker so ljudje ravnali v veri, so strmoglavili izprijena kraljestva, krivica je bila kaznovana in Božje obljube so postale resnične. Z vero vstopamo v Božji načrt in obljube v svojem življenju in za svoje življenje. Potrebujemo vero, da sledimo Levu, kamor nas vodi.

Vera zavrne dvom. Boga sprašujemo: »Si tu? Ne čutim te.« Po veri slišimo, kako naš Lev odgovori: »Nikakor te ne bom pustil samega, nikakor te ne bom zapustil« (Hebrejcem 13,5b).

Ko molimo, nam vera da upanje. Molitev, izrečena v veri, bo ozdravila bolne in Gospod vas bo potolažil in obnovil. In če ste storili kakšne grehe, vam bo odpuščeno (gl. Jakob 5,14).

Kaj je dejanje vere?

Za Abrahama, našega očeta vere, je to pomenilo slediti Bogu na poti skozi puščavo, čeprav sploh ni vedel, kje bo končal. Ko sem brala o Abrahamovem in Sarinem potovanju, sem opazila, da jima je Bog dal deželo, ki sta jo prehodila, in deželo, ki sta jo lahko videla.

Levinja vstaja

Z dejanjem vere je Abraham rekel »da« Božjemu klicu, da bi odpotoval v neznan kraj, ki bi postal njegov dom. Ko je odšel, ni imel pojma, kam gre. (Hebrejcem 11,8, prosti prevod)

Če bi Sara in Abraham ostala v Uru – kjer je bilo vse udobno in domače –, ne bi podedovala Božje obljube.

Oh, kako težko nam je hoditi po veri. Radi bi zemljevid, a namesto tega nam Bog stke skrivnost.

Taka pot vere razvija v nas nekaj pogumnega. Pred vsakim od nas se razprostira poligon z ovirami, poln velikih pustolovščin in gotovosti, da nas naš Lev ne bo vodil po poti, ki je sam ni prehodil. Kadar nas Bog kliče k nečemu, česar prej še nismo niti videli niti storili, je to zastrašujoče. Včasih nas Bog vodi, da sledimo nagibu ali smeri, o kateri še nihče ni sanjal, da bi jo prehodil. Vse, kar imamo, sta izziv in njegovo povabilo: »Hči, mi boš sledila ..., čeprav se bojiš?«

Nedolgo tega me je poklicala prijateljica, da bi mi nekaj povedala; povabljen je bila k nečemu, kar je bilo videti hkrati zastrašujoče in strateško. Prosili so jo, naj sodeluje v odboru, kjer so bili samo moški, ki so bili govorniki na velikem srečanju izjemno vplivnih moških voditeljev. Celo njen mož ni bil prepričan glede njenega sodelovanja in se je spraševal, zakaj so jo sploh povabili.

Poklicala me je, ker je prav takrat prejela konferenčno brošuro. Potem ko je zagledala svoj obraz in videla, da je edina ženska govornica, jo je premagala teža bremena in se je bala, da je to zanjo preveč.

Hoja z levom

Preden sem se zavedela, kaj pravim, je že izletelo iz mene: »Vse življenje si se pripravljala na ta trenutek. Sposobna si to narediti, in to dobro. To boš naredila na privlačen, bogaboječ in neizpodbitno moder način.«

Slišala sem jo, kako je počasi izdihnila, in začutila sem, da prikimava. Vedela sem, da se s tem izzivom ne bo spoprijela sama. Ob njej bo stal Lev. Sledila mu bo in ostala na tej poti, morda trepetaje, ampak zavedala se bo, da ni sama.

Tisti, ki sledijo Jezusu, so v družbi Leva. Jezus je naše Jagnje, ki je bilo zaklano in je vstalo od mrtvih, a tudi Judov Lev.

Zmagal je Lev iz Judovega rodu, Davidova korenina (korenina Davidovega drevesa). (Razodetje 5,5)

NE ZADRŽUJ SE

Da bi v krščansko predanost vrnili nekaj strahu in trepeta, želim, da si predstavljaš, kako hodiš v družbi leva. Kdo ve? Morda te bo Bog prosil, da narediš nekaj strah vzbujajočega.

Če si predstavljate Jezusa, kakršen je bil, ko je hodil ob Galilejskem jezeru in učil na gori, to nikakor ne zajame vsega, kdo je on zdaj. Božji Sin je obiskal zemljo kot človek, ki je odložil svoje božanske prednosti in pravice. Ampak zdaj ne hodi več po zemlji, oblečen v človeško podobo, razen v podobi svojih sinov in hčera. Sedi

Levinja vstaja

visoko nad vsem kot del divje, razkošne, nebeške slovesnosti – prava podoba moči in veličastne lepote.

Dvigni pogled in poglej zdaj nanj kot na Leva iz Juda, sijočega v veličastnosti in moči. Želi, da živiš v prostoru, ki vzbuja začudenje in občudovanje, ne pa v področju pravil in dolžnosti. Dovolj, da njegov glas vzbudi v tebi nekaj povsem neukročenega in globoko divjega! Božje obljube mlademu Jeremiju so njegove obljube tebi, njegovi neustrašni, preroški hčeri:

»Preden sem te upodobil v materinem telesu,
sem te poznal (sem vedel vse o tebi);
preden si prišel iz materinega naročja,
sem te posvetil (sem imel zate svete načrte),
te postavil za preroka narodom
(to sem imel zate v svojih mislih).«
Jaz pa sem rekel: »Oh, Gospod(ar) BOG,
glej, ne znam govoriti (ničesar ne vem), ker sem še deček.«

A GOSPOD mi je odgovoril: »Nikar ne govôri: deček sem;
kajti h komur koli te pošljem, boš šel,
in kar koli ti ukažem, boš govoril.
Nikar se jih ne boj,
saj sem s teboj, da te rešujem (tik ob tebi sem in pazim nate)«.«
(Jeremija 1,5–8)

Da boš učinkovita, moraš biti tako kot Jeremija prepričana, da je Bog tik ob tebi. Tako pridobiš držo, da se ne bojiš, ne glede na to, kaj drugi govorijo ali delajo.

Tvojo življenjsko pot spremlja veliko glasov in vplivov. Nekateri od teh te krepijo in podpirajo tvojo smer; drugi te zamajejo in odvrčajo od tvoje poti. Nekateri glasovi te spodbodejo k odkrivanju še neznanih območij, drugi pa te zadržujejo. Slišiš glasove iz svoje preteklosti – glasove družine, glasove razočaranja in glasove strahu –, ki enkrat kričijo in drugič šepetajo: »Umakni se! Obrni se. Lahko ti spodleti. Morda boš prizadeta.« Ti glasovi ti prigovarjajo, da se zaščiti.

Med temi negativnimi, življenje izčrpavajočimi glasovi se sliši klic močnih, življenje podarjajočih glasov. Vedno so prisotni, a če se odločiš, da jih ne boš poslušala, jih boš morda zgrešila. Glasovi nebeške vojske, ki je šla pred teboj, odmevajo skozi Sveto pismo, navijajo zate in te spodbujajo na poti naprej: »Ne poslušaj niti svojih strahov niti groze tistih, ki so okrog tebe. Ne poslušaj laži sovražnika, ki je obsojen in trpi. Ne pústi se zмести. Potrebujemo te! Ostani na svoji poti in teci svoj tek!«

Ne pozabi, v prisotnosti leva trepetajo vse manjše zveri. Čeprav je satan rekel, da je *kakor* lev, ki se klati po zemlji in išče, koga bi požrl (gl. 1. Peter 5,8), on *ni* lev. Samo posnema ga. Satan nikakor ne more biti kos pravemu Levu. Temni gospodar in njegovi pajdaši se maskirajo v tiste, ki božansko rjovejo, a njegovi spremljevalci so sence in temine, ki si morajo izposoditi svetlobo in Božjo ustvarjalno genialnost.

ZAUPAJ SVOJIM SREČANJEM Z LEVOM

Kot majhna deklica sem za božično darilo dobila celotno zbirko Zgodb iz Narnije. Vsak naslov je bil kot zakopan zaklad. Ko sem prebrala celotno zbirko, sem jokala. Ne samo zaradi zgodb, ki so se končale, ampak zato, ker sem izgubila stik s čudovitim in nezemeljskim krajem. Razumela sem, da Aslan predstavlja Jezusa; vendar Jezusa, kakršnega so mi ga predstavili, nisem mogla uskladiti z divjim, neukročenim, a otipljivim levom, ki sem ga vzljubila v Zgodbah iz Narnije.

Hodil je med svojimi otroki. Nisem se hotela vrniti k nemim, s svetniškim sijem obdanim ikonam in hladni sveti vodi. Želela sem nazaj živega leva, ki je dihal. Želela sem si srečanja z Bogom, ki bi bilo tako globoko, toplo in živo, da bi bil njegov otipljivi obstoj nesporen. Želela sem si ljubezni, tako mogočne, da bi me prestrašila. Želela sem si pravičnosti, tako čiste, da bi mi vzela sapo.

Želela sem biti Lucija v svetu, kjer živali in drevesa govorijo. Kjer sta vrlina in resnica nagrajeni. Kjer so napake odpuščene brez pokore.

Bog nas vabi, naj pridemo predenj z otroško, naivno nedolžnostjo in sprejmemo čudež njegove ljubezni in odrešenja. Toda verski predpisi in zob časa so povzročili, da smo mnogi skrenili s poti. Izpred oči smo izgubili Leva svoje mladosti.

Z mislijo na to obiščimo Lucijo v knjigi Princ Kaspijan, četrti knjigi Zgodb iz Narnije. Ko se jim pridružimo, so otroci izčrpani,

izgubljeni in tik pred tem, da spet zavijejo v napačno smer, ko Lucija zagleda Aslana, svojega leva.

»Poglejte! Poglejte! Poglejte!« je kriknila Lucija.

»Kam? Kaj?« so v en glas vprašali drugi.

»Lev,« je odvrnila. »Sam Aslan. Ga mar niste videli?«

Njen obraz se je popolnoma spremenil in oči so se ji bleščale.

»Menda ne trdiš resno ...?« je začel Peter.

»Kje se ti dozdeva, da si ga videla?« je vprašala Suzana.

»Nehajta čenčati kakor odrasli,« se je ujezila Lucija in zacepetala. »Nič se mi ne *dozdeva*. Videla sem ga. Na lastne oči.«

»Kje, Lučka?« je vprašal Peter.

»Tamle gori, med jerebikama. Ne, na tej strani soteske. Više ob toku, ne niže. Ravno nasprotno od smeri, v katero hočete kreniti. On pa je hotel, da zavijemo tja, kjer se je prikazal – navzgor.«

»Kako veš, da je hotel prav to?« je podrezal Edmund.

»On je ... preprosto ... preprosto vem,« je pribila Lucija, »z obraza sem mu prebrala.« Drugi so se zbegano, brez besed spogledali.¹

Ko se pojavi lev, tvoj obraz to odraža. Z vizijo pride védenje.

Spominjam se, da sem to videla na Addisonovem obrazu, ko mi je povedal, da verjame, da bo Julianna njegova nevesta. Komaj sem se

Levinja vstaja

vrnila domov z ženske konference v Kijevu; v tem kratkem času moje odsotnosti (šest dni) je moj sin srečal ljubezen svojega življenja. Želel je, da se jima tisti dan pridružim na kosilu. Sedela sva na terasi in poslušala sem ga, ko mi je povedal, da ve, da je ona »tista prava«.

Ko sem ga vprašala, kako to ve, je zadržal moj pogled in razložil: »Preprosto *vem*.« In v tistem trenutku sem vedela tudi jaz. Spoznala sem, da je moj sin v tej mladi ženski videl nekaj več, nekaj, kar mu je dalo moč, da sledi poti, ki je ni znal razložiti. Na tem potovanju ga bom kot mati podpirala. Še preden sem preživela nekaj časa z Julianno, sem verjela, da je ona tista prava za mojega sina, čeprav tega niti sama nisem razumela.

Ko se tako srečujemo z Levom, bi morali zaupati temu védenju, tudi če drugi spregledajo, kar je nam jasno. Navkljub skeptičnosti drugih otrok je Lucija zaupala temu, kar je videla, in vedela, da je res.

Potem ko je Lucija otrokom povedala, kam jih želi Aslan usmeriti, so jo začeli spraševati. Niso dvomili le o tem, ali je zares videla Aslana, ampak so se tudi spraševali, zakaj se je prikazal prav njej. Odločili so se, da bodo glasovali, ali naj sledijo Luciji in njenemu Levu ali naj gredo po najkrajši poti. Lucijo preglasujejo in tako se otroci obrnejo in izberejo drugo pot. Ona jim sicer sledi, a joka, ker so se odpravili v nasprotno smer.

Menim, da vsi vemo, kako se je počutila.

Ko boš zagledala leva ali Božje znamenje, ki ga drugi ne vidijo, se bodo pojavila vprašanja. Ljudje bodo želeli vedeti, zakaj je bilo tebi dano videti nekaj, kar so oni spregledali. Naučila sem se, da je Bog

edini, ki lahko odgovori na to vprašanje. On lahko naredi, kar ugaja njemu. Različnim ljudem se razodeva na različne načine. Taka dinamika bi morala ustvarjati medsebojno odvisnost v celotnem Kristusovem telesu, namesto da poraja dvome. Če bo vsak od nas prispeval svoj delež, bodo voditelji drug drugega okrepili in izzvali. Grozno je, ko te narobe razumejo in potem vodijo v napačno smer. Strašno se počutiš, ko ljudje okrog tebe ne cenijo tvojega od Boga danega vpogleda. Zapomni si, da tudi v tem Bog deluje za večji namen. Ne dovoli, da zavrnitev in nerazumevanje vneseta v tvojo dušo obsojanje ali grenkobo. Predelaj to.

Vrnimo se k *Princu Kaspijanu* – po dnevu, polnem napačnih odcepov in skoraj usodnega srečanja, se otroci na koncu znajdejo tam, kjer so začeli. Razboleni in izčrpani zaspijo. Aslan ve, da je Lucija prizadeta; da bi preprečil nadaljnjo škodo, jo spet obišče.

Iz senc zunaj njihovega tabora Aslan pokliče Lucijo, ki je po tako napornem dnevu presenetljivo budna. Navdušena nad njegovim glasom in preplavljena z veseljem gre k njemu. Ko mu opisuje svoj dan, Lucija kritizira oba brata in sestro, ker niso upoštevali njenega nasveta. Iz Levove globine se oglašča »namig renčanja«. Vsa pretresena ga Lucija vpraša, ali je naredila kaj narobe.

»Vendar ni bila moja krivda, kajne?«

Lev ji je pogledal naravnost v oči.

»Oh, Aslan,« je zavzdihnila Lucija. [...] »... saj jih nisem mogla kar zapustiti in se ti pridružiti na lastno pest, le kako?« [...]

Aslan ni rekel ničesar.²

Levinja vstaja

Lev ji je pogledal naravnost v oči. Kaj je v Božji prisotnosti, kar prinese takšno jasnost popačenemu človeškemu vidu? Pogosto sem prihajala v njegovo prisotnost, prepričana, da sem žrtev, ki jo napačno razumejo in blatijo, potem pa sem dojela, da so bile nekatere odločitve izključno moje. Pa vendar v prisotnosti našega Leva nisem osramočena. Počutim se močno, v dobrem položaju in pripravljeno, da grem naprej.

Vsi se kdaj znajdemo v taki stiski. Imela si od Boga dano težnjo, da bi šla po določeni poti, potem pa so te vrstniki ali družina potisnili na drugo. Morda si bila v skušnjavi, da bi ogrozila svojo vero ali moralne standarde, tako da bi pihala v isti rog s krdelom in ostala tiho. Ne glede na pritisk si opazila, da izgovori ne vzdržijo, ko se obrneš na našega Leva. Srečajo se z molkom. Večkrat sem že slišala, da če Bog molči, bi morala ponovno razmisliti, kaj ti je nazadnje naročil. Si to sprejela, naredila, povedala ali dala? Če ne, še vedno čakam na tvoj odziv.

»POSTALA SI LEVINJA ...«

Bog ne spremeni svojih navodil samo zato, ker ljudje glasujejo zanj ali pa se ne strinjajo z njim. Niti ne išče grešnega kozla. Čaka in posluša, dokler ne preidemo od obtoževanja k iskrenosti. Taka drža ponižnosti nam daje moč, da vstanemo in se z njim odpravimo v divjino.

C. S. Lewis je tako dobro ujel to globoko resnico v naslednjem pogovoru med Lucijo in Aslanom. Lucija je dojela, da bi morala slediti Aslanu, tudi če se ji drugi ne bi pridružili. Tako razodetje prinese novo

odgovornost. Aslan ji ponudi drugo priložnost; prosi jo, naj zbudi oba brata in sestro ter jim pove, da ga je spet videla in da je čas, da mu sledijo.

»Toda ne bodo mi verjeli!« je rekla Lucija.

»Nič zato,« je dejal Aslan.

»Ojej, ojej,« je potožila ona. »Pa tako sem bila vesela, da sem te znova našla. [...] In tudi o tem sem bila prepričana, da boš zarenčal iz vsega grla in odpodil sovražnike – tako kot prejšnjič. Zdaj pa se obetajo same strašne stvari.«

»Ni ti lahko, deklič,« je rekel Aslan. »A nič na svetu se ne zgodi dvakrat povsem enako.«

Za trenutek se ustavimo. Všeč mi je slika človekovega odziva na Božje smernice. On nas pripravlja na pustolovščino, mi pa si predstavljamo, da bo to »strašna« polomija. Lucija preide od upanja k skrivanju.

Pa nadaljujmo:

Lucija je zakopala glavo v njegovo dlako, da bi se skrila pred njegovim obličjem. Toda njegova griva je bila prejkone čudodelna. Začutila je, kako se vanjo preлива levja moč. Nenadoma je sedla pokonci.

»Oprosti, Aslan,« je rekla. »Zdaj sem pripravljena.«

Levinja vstaja

»Postala si levinja,« ji je pritrdil Aslan. »Zdaj se bo prerodila vsa Narnija.«³

Ko sem prebrala izjavo, me je prevzela. »Postala si levinja ...« Prepričana sem, da Bog želi izreči isto izjavo nad vsako od svojih hčera, ko se usedemo, nehamo jokati in se pripravimo. Potem Bog lahko izjavi: »Zdaj si pogumna. Zdaj poznaš moj vidik. Zavedaš se svojih prednosti. Pripravljena si na bitko.« Zapomni si, da si del vojske, vključene v brezkompromisen boj.

POGUM ZA SPREMEMBO

In kaj je s to bitko? Zdi se, da temà narašča, ko naša luč tli.

Čas je, da razglasimo, da je med nami lev. Morda smo ga spregledali, medtem ko smo se prepirali o nepomembnih stvareh. Naše vrste so se razdelile in pozornost se je razpršila, saj so sile temè povzročile razdejanje na zemlji, ki bi jo morali mi varovati. Okrog nas besni bitka, mi pa smo preveč zaposleni z bojem znotraj lastnega tabora.

Kralju vekov pa, neminljivemu in nevidnemu, edinemu Bogu čast in slava na veke vekov. Amen. Sin Timótej, v skladu s prerokbami, ki so nekoč spregovorile o tebi, ti polagam na srce tole naročilo: z njihovo pomočjo bojuj dober boj. Ohrani vero in dobro vest. Nekateri so to zavrgli in v veri doživeli brodolom. (1. Timoteju 1,17–19)

V našo prihodnost so vržene obljube. Vojskujemo se z orožjem luči in upanja. Jezusu ni treba znova premagati smrti. To zmago je že dosegel. Je pa čas, da živimo iz njegove zmage in spodbujamo druge, naj sledijo.

Že zdaj je naš narod na robu moralnega, gospodarskega in duhovnega propada. Po vsem svetu in znotraj naših meja nas neprestano pestijo sovražniki in teroristi. Strah in izdaja sejeta nesoglasje na vseh frontah in nekateri med nami mislijo, da ne moremo razmišljati s svojo glavo.

Menim, da je naše trenutno stanje podobno angleškemu pred nekaj sto leti. Iz razklane in razcapane dežele se je rodil imperij, britansko ljudstvo pa se je obnovilo, ko je mlada ženska prebudila levinjo.

Kraljica Elizabeta I. je pri petindvajsetih letih zasedla prestol države, ki je bila finančno in moralno uničena. Z vseh strani so Anglijo ogrožali močnejši narodi, ki jih je združevalo katolištvo. V nasprotju s tem pa je bila Anglija razdeljena zaradi verskih vojn, ki so divjale znotraj njenih meja. Velika Britanija se je po burnih vladavinah kralja Henryja VIII. in kraljice Marije posledično omajala.

Kljub temu prisluhni govoru kraljice Elizabete I. ob njenem kronanju: »Breme, ki je padlo name, me osuplja.«⁴ Stoletja pozneje se mi zdijo njene besede aktualne in provokativne. Kakšna ženska se odloči, da bo osupla nad velikanskim bremenom?

Vesela sem, da se ta kraljica ni izgovarjala, da je premlada, prekrhka ali napačnega spola. Njeno pravico do prestola so večkrat

izpodbijali. Tudi ko so jo označili za nezakonsko hčer kralja Henrika VIII., ni popustila. Nasprotno, odločila se je, da bo osupla. Njena osuplost jo je vodila v področje strahospoštovanja, čudenja in odvisnosti od Boga.

Elizabeta I. se je že zgodaj naučila skrbno izbirati besede. Če se ne bi, ne bi dočakala petindvajsetega leta. Vse od rojstva pa do groba je bila obkrožena z ljudmi, ki so ji želeli škodovati. Na njenem dvoru in v njeni državi so živeli izdajalci in uzurpatorji, ki bi jo z veseljem ujeli v njene besede. Njena polsestra Marija, ki je kraljevala pred njo, si je zaradi številnih usmrtitev v času svojega vladanja prislužila vzdevek »Krvava Marija«. Marija je iskala priložnost, da bi ubila Elizabeto I., in šla tako daleč, da jo je zaprla v Londonski stolp, kjer je bila zaprta že Elizabetina mati, Anne Boleyn (druga žena Henrika VIII., op. prev.), preden so jo obglavili. Napadi in zarote kraljice Marije proti Elizabeti I. so se končali šele z Marijino smrtjo.

Kmalu za tem, ko je Elizabeta I. postala kraljica, se je njena sestrična Marija, škotska kraljica, ki jo je podpirala Katoliška cerkev, vrnila v Veliko Britanijo in ji večkrat poskušala ukrasti angleški prestol. Na koncu jo je Elizabeta I. dala usmrtiti, ko je prišel na dan odkrit poskus atentata. Elizabeto I. so izdali, zavrnilo in ji niso zaupali; ona pa je stiskam pustila proste roke, da so jo oblikovale v najboljšo vladarico, kar jih je Anglija kdaj poznala.

Namesto da bi se poročila in rodila naslednika, se je kraljica Elizabeta I. zavezala, da bo svojemu kraljestvu tako nevesta kot mati. Ta neizmerljiva predanost jo je osvobodila, da se je osredotočila na

Hoja z levom

strategije, ki so utrdile moč njenega kraljestva. Poleg tega, da se je nenehno izobraževala in se izpopolnjevala, se je obdala z modrimi svetovalci in pozorno spremljala razpoloženje in blaginjo svojih podanikov.

Dosežki pod vladavino kraljice Elizabete I.:

- verske skupine so se združile pod okriljem Anglikanske cerkve;
- angleško gospodarstvo je iz enostranskega in odvisnega prešlo v raznoliko in neodvisno;
- znanost in umetnost sta cveteli;
- Anglija je postala pomorska sila;
- naseljevanje in raziskovanje Amerike je bujno raslo.

Kraljica Elizabeta I. je svojo državo popeljala v zlato dobo in majhno kraljestvo spremenila v imperij.

Prav nič ni čudno, da so jo imenovali levinja. Kljub vsem tem dosežkom ji je vloga kraljice vedno predstavljala breme. Rekla je:

Biti kralj in nositi krono je bolj veličastno za tiste, ki to gledajo, kot prijetno za tiste, ki jo nosijo.⁵

Zgodovinske knjige nam povedo, da je storila več, kot le nosila krono; bila je pionirka na področju inovacij, trgovine in raziskovanj. Razumela je moč, ki stoji za nedeljeno zvestobo, in negovala narodni razvoj, tudi ko so bile države, kot je Francija, na robu tega, da jih revolucija raztrga.

Levinja vstaja

Na bojišču je bila Elizabeta I. neustrašna. Tukaj je odlomek njenega govora, ko se je s svojimi vojaki pripravljala na spopad.

Naj se tirani bojijo; sama sem se vedno obnašala tako, da sem poleg Boga največjo moč in zaščito položila v zvesta srca in naklonjenost svojih podanikov. In zato sem, kot vidite, v tem času prišla med vas ne zaradi razvedrila in zabave, ampak ker sem se sredi žara bitke odločila, da bom med vami vsemi živela ali umrla. Da za Boga in za svoje kraljestvo in za svoje ljudstvo odložim svojo čast in svojo kri celo v prah ...

Vem, da imam telo šibke in slabotne ženske, vendar imam srce in želodec kralja, in to angleškega kralja, in menim, da je pod častjo, da bi si Parma, Španija ali katerikoli evropski knez drznil vdreti na ozemlje mojega kraljestva; raje sama primem za orožje, kot da si nakopljem sramoto ... V kratkem bomo dosegli slavno zmago nad sovražniki Boga, mojega kraljestva in mojega ljudstva.⁶

In res so jo.

Vidiš, kaj se je zgodilo, ko se je ena ženska odločila, da bo raje osupnila, namesto da bi se prestrašila? Elizabeta I. je neustrašno sledila Bogu in bila pozorna na svoj namen. Ko je iskala Božji nasvet, ni bila brezbrizna; molitvene dnevničke je pisala v treh različnih jezikih. Rezultati niso nič manj kot osupljivi. Morda čutiš, da te Bog kliče v

H o j a z l e v o m

nekaj izjemnega ali strašljivega. Če je tako, potem dovoli, da te zgleda Lucije in kraljice Elizabete I. spodbujata še naprej.

Ni pomembno, kaj drugi vidijo v tebi. Če je Bog spregovoril, mu verjemi. Pojdi, kamor ti reče; poslušaj, kaj ti govori. Slêdi temu levu, ki te vodi, in zaupaj »védenju«, tudi ko drugi morda ne razumejo.

Si pripravljena, da osupneš?

Od šepeta do rjojenja

Nisem bil tisti lev, a pripadla mi je naloga, da zarjovem kot lev.

WINSTON CHURCHILL

Levi rjovejo.

LNedvomno to veš. Toda ali si vedela, da rjovejo tudi levinje? Da bi levi ali levinje lahko dejansko zarjovele, morajo najprej spremeniti svojo telesno držo. Takšen siloviti prikaz moči si zasluži poklon. Mogočne glave sklonijo in razširijo prsni koš, da bi napolnili pljuča z zrakom. Sprašujem se, ali čutijo, kot da bodo vsak trenutek počili, preden izpustijo iz sebe zvok, za katerega je znano, da v mirnem nočnem zraku potuje okrog osem kilometrov daleč in na svoji poti pretrese srca ljudi in živali. Levinje rjojenje te lahko obkroži in te s svojo strah vzbujajočo mogočnostjo ohromi.

Če želimo me, Božje levinje, kdaj ustvariti zvok takšne moči, moramo prav tako kot one spremeniti svojo trenutno držo. Da bi lahko zarjovele, moramo skloniti visoko dvignjene glave in se prikloniti. Takšna drža ponižnosti in molitve nas bo pripravila, da bomo lahko

Levinja vstaja

sprejele svežo napolnitev z dihom Božjega Duha. Prepričana sem, da bo do rjojenja prišlo, ko bo sprejemanje Božjega Duha preseglo našo zmožnost, da bi zajezile njegovo polnost življenja. Ko ne bomo mogle več zadrževati njegove resnice, ljubezni in dobrote, bomo izrekle presunljivo izjavo o vsem, kar Bog je.

Toda za razliko od rjojenja levinj bo naše rjojenje več kot le zvok. Naša izjava bo božansko združevanje prepričljivih besed, dejanj in izrazov vere. Ko vse neoprijemljive prvine vere, upanja in ljubezni postanejo v posameznicah oprijemljive in se izrazijo v našem enotnem odzivu na potrebe sveta in Božjo ljubezen, bo naše rjojenje slišano. Ko bomo posnemale našega Leva, bo svet slišal njegovo rjojenje. Tedaj bodo vsi manjši gospodarji in zvoki utišani in razlegel se bo klic: »Častite samo Boga!«

Naš svet je poln rjojenja. Ko sem raziskovala pojem rjojenja, sem odkrila toliko stvari, ki so sposobne rjojenja. Oceani rjovejo. Divji, nebrzdani veter zavija (rjove). Slapovi bučijo (rjovejo), ko se v ogromnih količinah zgrinjajo z velikih višin. Navdušeni navijači v polnih športnih dvoranh tulijo (rjovejo).

Štiri živa bitja (Razodetje 4,8) so pred nebeškim prestolom govorila (rjovela): »Svet, svet, svet« in zvok tega vzklikanja (rjojenja) je stresal podboje nebeške arhitekture (Izaija 6,4). Njihove besede ponavljamo na zemlji v obliki pesmi, toda ta izjava o Svetem Bogu izhaja iz rjojenja.

Naš Bog, Najvišji, Gospod vsega ... rjove.

BOG rjove kakor lev iz nebeških višav;

Od šepeta do rjojenja

grmenje doni iz njegovega svetega
prebivališča. (Jeremijah 25,30, prosti prevod)

In spet:

Jaz sem Sveti in sem tukaj – v vaši sredi.

Ljudje bodo sledili BOGU.

Rjovel bom kakor lev – oh, kako bom rjovel!

Moji prestrašeni otroci bodo pritekli z zahoda.

(Ozej 11,9b–10, prosti prevod)

Kaj tako okrepi izgovorjeno besedo, da postane več kot le šepet, renčanje, jok ali krik? Ali že sama glasnost poskrbi, da preraste v mogočno rjojenje, ki s svojo silovitostjo vzbuja strahospoštovanje?

ZAČNE SE S ŠEPETOM

Da bi odgovorili na vprašanje, najprej raziščimo dinamiko šepeta.

Psalmist je zapisal:

Slišim najnežnejši šepet od Nekoga,
za kogar nisem nikoli mislil, da mi bo spregovoril.
(Psalm 81,6).

Psalmist tu razloži svoje čudenje nad Božjim šepetom. Ali ni pisal in prepeval o svoji zvestobi Bogu? Morda v tem psalmu znova obuja čudovit trenutek, ko se je začela njegova skupnost z Bogom. Ne

Levinja vstaja

prepoznamo tistega, česar prej še nismo slišali. David je prvič slišal Božje šepetanje, ko je bil mlad pastir, pozneje pa je povsod slišal Božji glas. Božji glas opiše kot »najnežnejši šepet«. Veličastni govori s pridušenim glasom, s čimer poudarja surovo stvarnost človeškega življenja.

In zato nas vabi k tišini: »Mirujte (utihnite) in spoznajte, da sem Bog!« (Psalm 46,11a, prosti prevod).

Prepričana sem, da je Bog Najvišji in Stvarnik vsega vedel, da bo njegove otroke ustavil in umiril prav njegov šepet.

Videla sem, da je zamisel o Bogu, ki šepeta, bolj presenetljiva kot o Bogu, ki kriči. Od tako velikega Boga lahko pričakuješ gromki glas, ne pa šepetanja. Bog zmore z nežnim odmevom usmeriti našo pozornost. Tako kot globina kliče globino, je Božji šepet odmev Stvarnika, ki odmeva v njegovih otrocih, ustvarjenih bitjih.

Elija je iskal Boga v viharju, potresu in ognju, vendar ga je slišal v rahlem šepetu (gl. 1. Knjiga kraljev 19,11–12). Ko je Elija slišal tih, nežen glas, je stopil iz svoje votline in poslušal, kaj mu Bog govori.

Utišani toni nosijo globoke in zaupne izjave tistim, ki se bodo dovolj utišali, da lahko slišijo. V taki tišini naš duh sliši šepet Očeta, ki nas sprejema za svoje otroke. Vsakdo od nas hrepeni po tem, da bi slišal Božji šepet. Ustvarjena si bila, da bi slišala svojega Stvarnika. Dovolj mu, da spregovori v globino tvoje duše in izpolni hrepenenje tvojega srca.

Prepričana sem, da se Božji govor vedno začne kot šepet. Vse, kar je izrečeno na glas, se začne s šepetom. Ko sem zanosila in sem v

Od šepeta do rjoventa

sebi začutila življenje, je bil to šepet prihajajočega otroka. Krik se začne z notranjim šepetom. Morda si najprej zaslišala Božji šepet v odgovor na krik svoje duše. »Bog, lačna sem, prestrašena in sama.«

On je šepetaje odgovoril: »Ne boj se. Otrok, tukaj sem.«

Včasih si ženske celo predstavljam kot šepet. Mama, ki ziba prestrašenega otroka, ne kriči, marveč šepeta. Že leta poslušam, kako Božje hčere med seboj šepetajo o svojih notranjih vzgibih. Že skoraj tri desetletja šepetam svojemu možu, ko leživa v postelji. Glasno govorjenje se v zavetju noči in toplini najine postelje zdi neprimerno. To je prostor šepetanja, počitka in intimnosti.

Včasih sem med bogoslužjem, medtem ko je naša družina sedela drug ob drugem, kaj zašepetala. Spregovorila sem s pritajenim glasom, ko sem slišala kaj ostrega ali neresničnega. »To ni prav,« sem zašepetala. John in sinovi so molče prikimali in me včasih potrepljali po roki, kot bi hoteli reči: »Razumemo, zakaj te to skrbi. Ni ti treba govoriti glasneje, saj te slišimo.«

Šepetam, kot da me k temu nekaj sili. Narobe se mi zdi molčati in se ne spoprijeti s tem, kar je premajhno, preveč izključujoče, popačeno ali preprosto napačno. Morda je to zaradi vloge, ki jo imam, a moram šepetati resnico, da bi iztrgala ta semena, preden se ukoreninijo. Moje šepetanje ovrže, kar se govori na glas.

Šepetam, kadar slišim, da razglašajo nekaj, kar ni v skladu s tem, kar mi je Bog zašepetal in poudaril v mojem življenju. Nedvomno so trenutki, ko si se tudi ti tako počutila. Če si slišala Božji šepet, potem veš, da je svet in vreden naše pozornosti. Kadar učimo ali pridigamo,

Levinja vstaja

pogosto preprosto ponavljamo, kar so nas naučili drugi. Kadar pa spregovori Bog, je to povsem drugače. Božji šepet ni nekaj nepomembnega in ga je treba spoštovati.

Bog šepeta svojim sinovom in hčeram. Ali čutiš, da je zdaj pravi čas in trenutek tako za šepetanje kot za poslušanje Božjega šepeta? Morda ga slišiš celo zdaj. Šepet je govorica skrivnosti in prerokb.

Tisoče let so iskali Božji šepet, a prepogosto je to iskanje naletelo na tišino.

Veliko je bilo prerokov in kraljev, ki bi dali vse, da bi videli, kar vidite vi, a niso dobili niti majhnega vpogleda, in da bi slišali, kar slišite vi, a niso slišali niti šepeta.

(Luka 10,24, prosti prevod)

Starodavni preroki in kralji so napenjali ušesa, da bi slišali, a Bog ni niti zamrmral. Priprli so oči, da bi uzrli prihodnost, a na obzorju ni bilo ničesar. Ni bilo zvoka, nobene vizije ali podobe, ničesar, kar bi jih spodbudilo, da bi tiste v svoji družbi vprašali: »Ste slišali to?«

Potem pa je prišel čas, ko je sporočilo prispelo, in to ne v šepetu, ampak v osebi. Zašepetana Beseda se je učlovečila in spregovorila na glas, medtem ko je hodila med ljudmi, se jih dotikala, jih poučevala, ozdravljala in obujala mrtve. Na žalost prav tisti, ki so napenjali ušesa, da bi prisluhnili, niso več imeli ušes, da bi slišali. Prezrli so ga, ker je bil Bog videti in slišati drugače, kot so pričakovali. Jezus je šepetal pobiralcem davkov in ribičem, vpil pa na farizeje.

Od šepeta do rjojenja

Namesto da bi Jezus z besedami pojasnjeval, kdo je in od kod prihaja, je s svojim življenjem razkril, kdo je. Z dejanji je govoril glasneje, kot bi lahko z besedami.

OD ŠEPETA DO KRIKA

Tako kot mnoge med nami tudi moja prijateljica Bobbie Houston prisluhne zvoku nebes in opazuje, kako Duh Najvišjega oblikuje in določa poslanstvo svojim hčeram. To, kar mnoge vidimo, je ona zajela v poetične besede:

Božji šepet je prešel v krik.

Ženskam po vsem svetu te besede pomenijo veliko.

Vedno več Božjih hčera sliši njegov šepet. Kaj je ta Božji šepet? In zakaj postaja vse glasnejši? Iz skupnega klica po pravičnosti se je porodila izjava našega upanja. Ko je Marija, Jezusova mati, prejela Božjo obljubo o odrešenju njegovega ljudstva, jo je ohranila v sebi in jo skrbno varovala v svojem srcu. Dandanes vse več Božjih hčera oznanja življenje in svobodo, ki ju je Bog posadil v njihova srca. Kar se je začelo kot šepet v posameznih srcih, je posledično preraslo v skupinski krik. Sporočilo se dviga nad dolgotrajno tišino.

Kar vam šepetam na uho, zakričite s streh, da bodo vsi slišali!

(Matej 10,27, prosti prevod)

Levinja vstaja

Jezus je najprej zašepetal, potem pa je svojim učencem naročil, naj vpijejo. V osebni zaupnosti jim je posredoval uvid in modrost, nato pa jih je opomnil, naj javno razglasijo, kar je bilo do takrat skrito.

Prepričana sem, da živimo v času, ko bodo Božji šepeti preteklosti povzdignjeni v krike prihodnosti. Ne vem zagotovo, ali sploh razumemo razsežnost tega, vendar čutim, da se mnoge med vami že zdaj opirate na to in pozorno poslušate. Ko se približaš, zaslišiš rahlo šelestenje – notranjo ganjenost.

Božji šepet je tako privlačen, da te lahko prestraši.

Tako izzivalen, da te posledično lahko osami.

Tako močan, da ga, ko se enkrat zažene, ni mogoče ustaviti.

Grom treska in hrumi po nebu.

Poslušajte! To je Bog, ki dviga svoj glas!

S svojo močjo pomiri morske nevihte,
s svojo modrostjo ukroti morske pošasti.

Z enim samim dihom razjasni nebo,
z enim prstom zdrobi morsko kačo.

In to je šele začetek,

le rahel šepet njegove vladavine.

Kaj bi mi sploh storili, če bi *zares* povzdignil glas?!

(Job 26,11–14, prosti prevod)

Točno tako ... Kaj bi mi sploh storili? Zagotovo bi trepetali; toda tisti, ki so poznali šepet in mu zaupali, se ne bi upirali njegovemu

Od šepeta do rjoventa

prihajajočemu kriku. Nekaj globokega v nas bi s strahospoštovanjem prisluhnilo, medtem ko bi čakali na njegov povzdignjeni glas. Vsa ta neomejena moč in Božje vladanje delujeta zgolj na ravni šepeta. Njegov izdih razjasni nebo!

Ko je Bog začel v moj svet šepetati življenje, svobodo, upanje, moč, divjost, vrednost in celo lepoto, me je to razširilo. Ponudil mi je razširitev, ko se je zdelo, da ni prostora za moj razvoj ali rast.

Svojo tesnobo in strah lahko najbolje opišem takole: Naj povem, da zaslišiš šepet, da tvoje življenje ponuja več, kot si misliš, in da tisto, kar si sprejela kot vse, kar tvoje življenje zajema, v resnici nikoli ni držalo. Šepet je nasprotoval temu, kar si slišala javno razglašati.

Pa vendar šepet kliče v neko skrivnostno in globoko mesto in prebuja še neizraženo hrepenenje. Zveni resničnejše od tega, kar si slišala po televiziji ali prebrala v knjigah in revijah. S tem razodetjem, ki ti je bilo zašepetano, nisi več enaka. Nenadoma ti ni več udobno na mestih, v odnosih in pogovorih, kjer si bila pred mesecem, tednom ali dan prej sproščena.

Ko sem prvič zaslišala Božji šepet, se je zgodilo to: na neki ravni sem vedela, da sem pretrgala vezi s tem, kar sem poznala, ne pa vere vanj. Počutila sem se, kot bi me odneslo na odprto morje, a nisem imela pojma, zakaj; niti nisem vedela, kako bom našla naslednji pristan. Vse, kar je bilo prej trdno, se je tedaj zdelo negotovo, nejasno in neprijetno. Edina zanesljiva stvar v mojem življenju je bila, da se je nekaj premaknilo in da nikoli več ne bom enaka.

Levinja vstaja

Ja, šepet ima moč, da nas tako hitro in na prav tak način loči od tistega, kar poznamo. Nekateri bi temu morda rekli razsvetljenje, drugi pa morda sprememba vzorca.

Kadarkoli iščem Boga, mi odgovori v šepetu.

Približaj se in mi zašepetaj svoj odgovor.

Resnično te potrebujem. (Psalm 55,3, prosti prevod)

Njegovi odgovori lahko povzročijo neko mero ločenosti in so nekaj časa lahko kar neprijetni. Zato je tako pomembno, da se umirimo, ko zaslišimo Božji šepet, mu prisluhnemo in ta šepet sprejmemo v svojo notranjost.

Ludwig van Beethoven je zapisal: »Toni odzvanjajo, bučijo in divjajo vse okrog mene, dokler jih ne zapišem v notah.«¹ Kaj pa, če mu ne bi uspelo zapisati not, ki jih je slišal v sebi? Ne samo da bi bili prikrajšani za njegovo glasbo; izgubili bi misli, ljubezen, sanje in navdihe, prebujene z njegovo ujeto simfonijo tonov.

Ko Božji šepet prebudi v meni vihar ali bučanje misli, sem nemirna, dokler ga ne zapišem. Več načinov je, kako ujamemo od neba navdihnjen šepet. Nekateri bomo ta zvok zapisali, drugi ga bodo uglasbili. Spet drugi ga izrazijo v sporočilu, dramski uprizoritvi ali zgodbi, ki glasno odmeva njegovo vsebino. Še drugi pa lahko ustvarjalni šepet upodobijo z likovno umetnostjo in arhitekturo, ki mu prispevata obliko in namen.

Sama metoda ni pomembna, pomembno pa je, da se zabeleži.

IZRAZI ŠEPET NA GLAS

Vsi smo že slišali izjavo »Živi na polno«, a rada bi tej frazi nekaj dodala: Živi, kar nosiš v sebi, na polno.

Ralph Waldo Emerson je rekel: »Nihče izmed nas ne bo nikoli dosegel nečesa izvrstnega ali upoštevanja vrednega, dokler ne prisluhne šepetu, ki ga sliši samo on sam.«²

Nauči se prisluhniti sebi in temu, kar je namenjeno tebi. Ne prosi drugih, naj ti povedo, kar lahko slišiš le ti. Če to narediš, jim daješ moč (vpliv, oblast) nad Božjim šepetom znotraj svojega srca. Spoštuj, kar ti Bog šepeta, in si vzemi čas, da prisluhneš temu, kar ti v izvrstnosti razodeva.

Pogosto smo sami, ko zaslišimo šepet. Seveda pa še zdaleč nismo edini, ki ga slišimo. Bog je voljan spregovoriti vsem, ki so dovolj tiho, da lahko slišijo. Gre le za to, da za dovolj dolgo umolknemo, da jasno slišimo Svetega Duha in potem sprejmemo njegove besede v moči. Ko enkrat prejmemo svoj delež njegovega izražanja, smo pripravljeni prepoznati šepet v drugih. Obdobja tihega poslušanja so lahko neprijetna, a moramo iti skozi ta proces, če želimo ponovno vzpostaviti povezavo in pripluti v varen pristan.

Obdobje, ko sem čutila, da sem sama, medtem ko sem poslušala, se je leta 2006 bližalo koncu in takrat sem bila na Filipinih v družbi močnih, prijaznih žensk – Helen, Bobbie, Lise in Deborah. Vsaka od nas je pripotovala iz druge države, da bi sodelovala pri predstavitvi učnega načrta, ki je ženskam po vsem svetu prinašal vrednost in moč.

Levinja vstaja

Nisem mogla vedeti, da se bo moje vedênje in nastopanje na tej konferenci korenito spremenilo. Srečanje ni toliko spremenilo vsebine mojih besed, ampak način, na katerega sem jih izrekla. Rada pomislim, da sem ob koncu leta 2006 imela v svojih besedah manj dvomov in opravičevanja.

Po konferenci sem bila tesneje povezana in zvestejša Božjemu šepetu. Pred tem sem bila razpeta, osamljena in zelo sama.

Kot je določal program, sem govorila prva. Ko sem končala, sem sedla in vpijala sporočila drugih govornic. Iz ure v uro se je v mojo utrujeno, sprašujočo dušo vlivalo življenje. Kot da bi vsaka ženska ubesedila moje šepete in skrivnosti, ko so govorile z jasnostjo, močjo, maziljenjem in prijaznostjo. Nisem mogla ustaviti solz, ki so mi polzele po licih in zalivale sušna področja moje duše. Dobila sem odgovore na hrepenenje in vprašanja.

Po zadnjem govoru sem se z nekaterimi od govornic odpeljala nazaj v hotel. V silni zadregi sem se trudila najti besede, s katerimi bi opisala, kaj se je dogajalo v meni.

»Ampak to so stvari, o katerih pišeš in govoriš,« je pripomnila Bobbie.

Saj je imela prav, a do takrat še nisem slišala, da bi jih kdo izrekel na glas. Leta in leta sem mislila, da sem sama, ko izgovarjam besede v omejen prostor. Lahko sem videla ven, a nisem mogla iti ven, dokler ni nekdo nenadoma na stežaj odprl vrat z žaluzijami in me povabil v velik, široko odprt prostor, poln svetlobe in smeha.

Od šepeta do rjoventa

Bobbie se je obrnila k meni in me potrepljala po nogi: »Nisi več sama.« Prikimala sem in jokala; počutila sem se kot otrok, a mi je bilo prav malo mar. Tista noč je bila poseben trenutek in mejnik. Ne vem zagotovo, ali sem se zavedala, kako osamljeno sem se počutila vse do trenutka, ko sem bila vključena. Res sem bila ena izmed tistih sester, ki so se pridružile krogu bratov in delovale skupaj z njimi, da spreminjamo svet. Povezanost z drugimi, ki so slišali isto šepetanje, je bila okrepčujoča, čudovita in osvobajajoča.

Morda si to izkusila tudi ti. Si se kdaj počutila, kot da od zunaj samo opazuješ dogajanje, potem pa si bila nenadoma povsem vključena vanj? Hči, sestra, mati in prijateljica, zavedaj se, da pripadaš. Nisi sama. Nikoli nisi bila. Vsi drugi, ki v sebi nosijo Božji šepet, te opazujejo, pričakujejo in toplo sprejemajo.

Do vključenosti ni prišlo zato, ker bi opazili, da nisi bila povabljen, in bi se zaradi olike čutili dolžne to storiti. Ne, sploh ne. Vključena si, ker pripadaš skupini žensk in moških, ki vstajajo po vsem svetu.

Vi pa pripadate. Sveti vas je mazilil in vi vsi to veste. Tega nisem pisal, da bi vam povedal kaj, česar ne veste, marveč da bi potrdil resnico, ki jo poznate, in vas spomnil, da resnica ne poraja laži. (1. Janez 2,20–21, prosti prevod)

Ko sem odkrila, da pripadam, mi je to pomenilo vse na svetu. Čeprav sem vsak teden potovala in nagovarjala na stotine žensk, sem se

Levinja vstaja

velikokrat počutila kot obiskovalka. Če si vedno obiskovalka in nikoli ne pripadaš, se včasih lahko počutiš zelo osamljeno. Razčistiva torej zdaj, ljubljena moja; nisi obiskovalka – si del družine. Ko se mnogi združijo v eno, besede odmevajo, odnosi se spletajo in glasnost narašča. Takšno šepetanje nas vabi k povezanosti.

Kaj pa kričanje?

Ne kričite. Pravzaprav sploh ne govorite – niti ne šepetajte, dokler me ne slišite reči: »Kričite!« Potem pa kar kričite!
(Jozue 6,10, prosti prevod)

Potreben je pravi trenutek, ko je treba že sólo misel na šepet dvigniti v krik. Saj vidiš, da hodimo po zemlji v strateškem in nevarnem obdobju. Tako kot je Bog storil z Jeriho, bo skrivaj obkolil določene stvari in jih v pravem trenutku porušil s skupnim krikom.

Kajti sam Gospod bo stopil z neba s krikom, z nadangelskim glasom in Božjo trobento. (1. Tesaloničanom 4,16a, prosti prevod)

Ob zvoku njegovega glasu bo vladavina smrti in uničenja razpadla.

Izraelci so Jeriho obkrožili sedemkrat, preden so dobili moč za kričanje. Prav tako tudi pametne levinje ne rjovejo, razen ko so prepričane, da bo njihova zaseda uspešna. Tu ne gre toliko za glasnost

Od šepeta do rjojenja

in zaganjanje krikov kot za strateški korak. Nihče od nas ne bi smel razglašati, česar ni sposoben učinkovito izpeljati v moči.

Vsakega šepeta ne smemo dvigniti na raven krika.

Kot se ženska na porodu zvija v stiski, kriči od bolečine,
medtem ko otrok prihaja na svet ... (Izaija 26,17a, prosti prevod)

Že leta smo kot posamezniki in kot skupnost s krikom izražali svojo bolečino, a kriki bolečine niso rešitev. Rešitev je porajanje življenja iz bolečine našega truda. Unovčimo trud, predsodke in celo bolečino, da bi rodili generacijo močnih in življenja polnih hčera.

KO KRIK PRERASTE V RJOVENJE

Vsakdo lahko vpije. A ne more vsakdo rjoveti, vsaj ne, dokler ne pride pravi trenutek.

Kaj pravzaprav je rjojenje? Rjojenje ni samo zelo glasno kričanje. Kar je najpomembnejše, je neustrašna razglasitev. Je sprostitvev nečesa prvinskega, nebrzdanega in malce nerazumljivega. Vsak od nas nosi v sebi zmožnost za rjojenje, a ne kot posamezniki. Prepričana sem, da je za ljudi rjojenje skupni izraz, ki presega same glasove. Prepričana sem, da je zvok ljudi, ki svojo vero odkrito živijo, ko prinašajo upanje in izkazujejo Božjo ljubezen.

Morda se kdo med vami spominja pesmi Helen Reddy iz sedemdesetih let z besedilom: »Ženska sem, poslušaj moje rjojenje!«

Levinja vstaja

Ne razumite narobe, prosim; ne predlagam, da bi morale rjoveti le ženske. Prav tako ne spodbujam žensk, da bi rjovele na moške, niti moških, da bi rjoveli na ženske. Verjamem, da je zdaj čas, da dvignemo glas in rjovemo skupaj!

Celo zdaj slišim v svojem duhu: »Pripravite se, hčere, ker ima vaš skupni krik zmožnost, da preraste v rjojenje, ki se bo dvignilo nad zemljo in sprostilo oskrbo z nebes.« Kot je rekel Winston Churchill: »Nisem bil tisti lev, a pripadla mi je naloga, da zarjovem kot lev.«

Prav tako tudi mi nismo tisti lev, a pripadla nam je naloga, da damo glas rjoenju našega Leva. Samo Jezus je Kristus (Maziljeni, op. prev.) in Lev iz Judovega rodu. Mi mu sledimo in odzvanjamo njegovo rjojenje. Kaj bi lahko pripravilo našega Leva Gospoda(rja) k rjoenju? Prepričana sem, da se bodo odgovori razkrili, ko bomo raziskali, kaj leve in levinje v divjini pripravi k rjoenju.

Čeprav obe ti veliki mački rjoveta, njuno rjojenje izvira iz različnih razlogov. Najpomembnejši razlog, zakaj lev rjove, je razglašanje in varovanje ozemlja. Ko se znoči, se vodilni lev (ali levi) postavi na noge, skloni glavo, razširi prsni koš in vdihne nočni zrak. Potem mogočno zarjove. Zvok doni po njegovem kraljestvu in oznanja: »Pozoren sem, mogočen in prisoten. Pripravljen sem braniti svoje ozemlje in svoje krdelo pred vsemi, ki se me drznejo izzvati. Ne bom tiho, če bi kdo poskušal ukrasti moje levinje ali mladiče. Brezobzirni lopovi, ki ne pripadajo naši družini, nam ne bodo kradli plena.«

Od šepeta do rjojenja

Levje rjojenje prestraši hijene. Njegova moč se čuti navzven in navznoter; opozarja vse, ki prežijo v sencah, da ne bo prenašal nobenega nadlegovanja. Rjojenje prestraši vsiljivce in postavi meje.

Levi rjovejo tudi zato, da najdejo člane svojega krdela. Rjojenje sporoča: »Tukaj sem. Kje ste vi?« Levinje in levi iz krdela mu odgovorijo s svojim rjoenjem.

Moč in jakost rjojenja razkrivata veliko značilnosti tega leva. Rjojenje posreduje velikost, starost in fizično stanje leva. Njegovo rjojenje v bistvu sporoča: »Vem, da me ne vidiš, toda ali slišiš in to čutiš? Ne zapletaj se z mano!« Nazadnje, a nikakor ne najmanj pomembno, levi rjovejo, ko so razdraženi.

Medtem ko pišem te besede, se ne morem ubraniti misli, kako je Jezusa prevzemala gorečnost za Božjo hišo. Smo tudi mi dovolj goreči, da sklonimo glave, napolnimo svoje življenje in razgllašamo, kdo smo v odnosu do njega?

Kaj pa navdihuje levinjo, da rjove?

Tako kot lev tudi ona rjove zato, da razglasi in zavaruje svoje ozemlje ter potrjuje povezanost s člani krdela. Z rjoenjem prikliče pomoč in zaščito drugih levinj in odžene sovražnike. Rjove, da prikliče izgubljene ali tavajoče mladičke. Toda glavni razlog levinjinega rjojenja je zaščita mladičev.

Za ponazoritev si izposojam ugotovitev iz dvoletnega raziskovanja vzrokov levjega rjojenja.

Levinja vstaja

Videti je, da združevanje samic ne koristi le zato, ker tako lahko bolje branijo svoje mladiče v neposrednih srečanjih s samci, ki bi mladiče lahko pokončali [morilci mladičev], ampak tudi zato, ker s skupnim rjoventjem zmanjšajo možnost, da do takih srečanj sploh pride.³

Levinje skupaj rjovejo zlasti zato, ker bi se rjoventje posamezne levinje lahko zmotno razumelo kot povabilo levu, ki ni del krdela, k parjenju. Zadnja stvar, ki si jo levinje želijo, je zvabiti samca, ki bi pokončal njihove mladiče in prevzel njihovo krdelo. Brezobzirni lev pogosto pobije cel zarod, da bi se samice prej parile z njim (levinje se namreč ne parijo, če že skrbijo za mladiče). To levu omogoča, da si hitreje zagotovi nadaljevanje rodbine.

V preteklosti so behavioristi (znanstveniki, ki proučujejo obnašanje in ravnanje, op. prev.) menili, da je glavni razlog za socialno mrežo levinj večja uspešnost pri lovu. Zdaj pa postavljajo pod vprašaj zaključke prejšnjih raziskav; menijo, da je primarni razlog, da levinje ostajajo v skupini sorodnic, zaščita mladičev, sekundarni razlog pa je usklajevanje njihovih lovskih veščin.

Ko sem prebrala, da je razlog za skupinsko rjoventje preprečevanje smrti in uničevanja njihovih mladičev, mi je šlo na jok. V raziskavi so ugotovili, da je skupina samo treh levinj, ki so rjovele skupaj, zadoščala, da so preprečile pokol mladičev.⁴

Kaj nam to pove?

Od šepeta do rjoventa

Sam si nezaščiten.

S prijateljem se lahko spopadeš z najhujšim.

Lahko najdeš še tretjega?

Tridelna vrv se ne pretrga zlahka.

(Pridigar 4,12, prosti prevod)

Če levinje vedo, da mladiči niso varni, kadar so one ločene od drugih levinj, zakaj si me prizadevamo biti tako neodvisne? Skupaj lahko zaščitimo mlade pred smrtjo in uničenjem. Kot posameznice nimamo možnosti.

Nikoli ne verjemi, da nekaj skrbnih ljudi ne more spremeniti sveta. Saj so ga pravzaprav vedno spremenili le takšni.

MARGARET MEAD

Če to drži, zakaj se tako bojimo priznati, da potrebujemo druga drugo? Ni nam treba vključiti množice; potrebujemo le nekaj skrbnih, sočutnih ljudi, da spremenimo svet za množice.

MOLITEV RJOVE

Le sorodne levinje si drznejo rjoveti neustrašno. Vedo namreč, da ne potrebujejo le glasu, ampak tudi sestrsko zaščito.

Zakaj naj bi torej rjovele me, levinje, Božje hčere?

Dvignimo glas, da razglasimo njegovo mogočno posest in svojo zvestobo. Z rjoventjem pokličimo izgubljene. Naš zvok bo vodil mlade in tavajoče varno domov. Pretresimo zrak, da nadzorujemo gibanje

Levinja vstaja

vsiljivcev, sovražnikov in tatov. Skupaj silovito rjovimo, da zaščitimo mlade pred smrtjo in uničenjem. Temi se ne bomo zoperstavile v tišini.

Ne morem si zamisliti boljšega razloga od zgoraj navedenih. Še zdaj sem jezna, ker smo tako dolgo molčale. Nismo imele pravice molčati, saj smo bile poklicane, da se zavzemamo za tiste, ki nimajo glasu. Čas se izteka. Medtem ko smo spale, se je temà razbohotila. Zdaj smo budne in moramo moliti, da Bog pomnoži naš trud, ko krepimo njegovo luč. Molitev je najpomembnejši razlog za naše zbiranje. Za bojevanje v tej vojni potrebujemo nebeško zaščito, modrost in taktiko.

Jezus je rekel: »Ljubi Gospoda, svojega Boga z vso zavzetostjo, molitvijo in bistrornostjo« (Matej 22,37, prosti prevod).

Tu so trije ključni načini, kako lahko s svojo zavzetostjo, molitvijo in bistrornostjo povečamo glasnost vse do ravni rjojenja. Ko posvečujemo ta tri življenjska področja, se med seboj zlijejo, vse dokler ne ljubimo Boga z zavzetimi, gorečimi, razumnimi molitvami.

Začenjamo z malim, a verjamemo v veliko. Bog obljublja, da je z nami, ko se zbereta dve ali več v njegovem imenu. Molitev tlakuje pot preskrbi, namenu in taktiki. Sestra levinja, stavim, da lahko najdeš dve ženski, da bi molili s teboj ... četudi po telefonu.

Ko vstajamo, se zbiramo, dvigamo glasove, naj Bog poskrbi, da se skupine po tri hitro pomnožijo v skupine po trideset. Potem naj se teh trideset sester podeseteri, da jih bo tristo. Tristo se pomnoži v tri tisoč, nato v trideset tisoč in tako naprej, vse dokler ne postanemo vojska, čigar molitve se dvigajo z zemlje v nebo kot mogočno rjojenje. Skrajni čas je že, da odzvanjamo rjojenje našega Leva.

Od šepeta do rjojenja

Vstanite kakor levi po spanju,
nepremagljivo številni,
otresite verige na tla kot roso,
ki je v spanju padla na vas
– vas je mnogo – njih le malo.
(Percy Bysshe Shelley⁵⁾)

Levinje, povzdignite svoj glas.

Opombe

POGLAVJE 2 – Nevidna sila

1. Nicholas D. Kristof and Sheryl WuDunn, *Half the Sky: Turning Oppression into Opportunity for Women Worldwide* (New York: Knopf, 2009), xx.
2. Kristof and WuDunn, *Half the Sky*, xx.
3. Kristof and WuDunn, *Half the Sky*, xxi.
4. Kristof and WuDunn, *Half the Sky*, 250.

POGLAVJE 3 – Nevarno budna

1. Nicholas D. Kristof and Sheryl WuDunn, *Half the Sky: Turning Oppression into Opportunity for Women Worldwide* (New York: Knopf, 2009), xviii.

POGLAVJE 6 – Skupno poslanstvo

1. Lisa Bevere, *Fight Like a Girl: The Power of Being a Woman* (New York: Warner Faith, 2006), 42.
2. Sue Monk Kidd, *The Dance of the Dissident Daughter: A Woman's Journey from Christian Tradition to the Sacred Feminine* (New York: Harper Collins, 1996), 27.
3. Marianne Williamson, *A Woman's Worth* (New York: Random House, 1993), 20.
4. Marianne Williamson, *A Woman's Worth*, 21.
5. Marianne Williamson, *A Woman's Worth*, 21.
6. "What's Your Quotation Quotient?" *Monterey County Herald*, May 4, 2010, www.montereyherald.com/entertainment/ci_14961372.

POGLAVJE 8 – Levinje so strateške

1. *Random House Webster's College Dictionary*, s.v. "prowess".

2. Margaret Mead, ThinkExist.com, http://thinkexist.com/quotation/sister_is_probably_the_most_competitive/12512.html
3. Lisa Bevere, *Nurture: Give and Get What You Need to Flourish* (New York: Hachette, 2008), 57.

POGLAVJE 10 – Hoja z levom

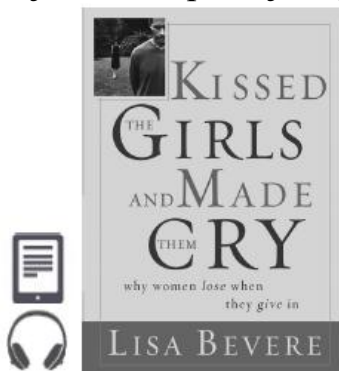
1. C. S. Lewis, *Princ Kaspijan: Vrnitev v Narnijo* (Mladinska knjiga Založba, d. d., Ljubljana 2007), 114.
2. C. S. Lewis, *Princ Kaspijan*, 127–128.
3. C. S. Lewis, *Princ Kaspijan*, 128–129.
4. Alan Axelrod, *Elizabeth I, CEO: Strategic Lessons from the Leader Who Built an Empire* (Paramus: NJ: Prentice Hall, 2000), 6.
5. Axelrod, *Elizabeth I, CEO*, 250.
6. Axelrod, *Elizabeth I, CEO*, 83–85.

POGLAVJE 11 – Od šepeta do rjojenja

1. Ludwig van Beethoven, ThinkExist.com, http://thinkexist.com/quotes/ludwig_van_beethoven/2.html.
2. Ralph Waldo Emerson, ThinkExist.com, http://thinkexist.com/quotation/none_of_us_will_ever_accomplish_anything/223531.html.
3. Jon Grinnell, "Lion's Roar: More , Than Just Hot Air", *Zoogoer*, May-June 1997, <http://nationalzoo.edu/Publications/ZooGoer/1997/3/lionsroar.cfm>
4. Grinnell, "Lion's Roar".
5. Percy Bysshe Shelley, *The Mask of Anarchy*, Art of Europe, www.artofeurope.com/shelley/she5.htm

POLJUBIL DEKLETA IN JIH SPRAVIL V JOK

Zakaj ženske s predajo izgubijo

Ženske vedno izgubijo več, kot si lahko privoščijo, ko se predajo. Moški obožujejo pustolovščine in spletke, ženske pa so bile ustvarjene za intimnost, romantiko in strast. Zasnovane smo bile za veliko več kot zgolj za sproščanje spolnih strasti moških, kot ženske pa si prav tako želimo in zaslužimo več kot samo spolno sprostitev zase.

V knjigi *Poljubil dekleta in jih spravil v jok* Lisa Bevere prinaša v Bogu utemeljene odgovore na težka vprašanja. To je sporočilo dostojanstva in upanja za ženske vseh starosti, ki niso več pripravljene izgubljati. Vse, kar se je v tebi zgodilo, lahko še enkrat uspavaš. Ne glede na svojo preteklost pa lahko zakorakaš v svobodo, moč in čistost.

Ko se odpreš Božjemu brezmejnemu odpuščanju, boš odkrila življenje svobode, kakršnega še nisi poznala. Čas je, da Božjim dragocenim hčeram na zemlji povrnemo čast, krepost – in da, celo moč.

Na voljo na: **MessengerX.com**

DEKLETA Z MEČI

Kako nositi svoj križ kot junakinja

Kaj pa, če odkrijete, da vam je bilo zaupano nevidno, nepremagljivo in neuničljivo orožje? Bi ga uporabile?

V času svetovno razširjene trgovine z ljudmi, spolnih umorov, diskriminacije in drugih sovražnosti do žensk Lisa Bevere opozarja na svetopisemski temelj, ki predstavlja model ženske moči in bo ženskam omogočil samozavestno življenje. Na podlagi številnih svetopisemskih omemb mečev avtorica sestavlja razkrivajočo in prepričljivo žensko paradigmo, ki bo vplivala na vsako področje ženske identitete, duhovnega zavedanja, odnosov ter življenjske vizije in poslanstva. Lisa Bevere, ki je že dolgo znana po svojem strastnem in spretnem izražanju svetopisemske ženskosti, predstavlja sveže podobe – vabljuje in močne kot jeklo –, da bi ženskam vlila pogum in jih pripravila na izzive, s katerimi se spoprijemajo v današnjem svetu. Ni dovolj biti samo modra in močna: zdaj mora ženska znati ravnati tudi z mečem.

Na voljo na:

MessengerX.com

X MessengerX

Popotovanje učeništva za vsakogar – kjer koli.

- Brezplačno v več kot 130 različnih jezikih
- Na voljo kot aplikacija in na spletu
- Gradiva, namenjena za vašo rast
- Spremljajte svojo zgodovino in pot učeništva

Pridobite celotno Messengerjevo knjižnico učnih vsebin, vključno z e-knjigami, zvočnimi knjigami, kratkimi posnetki, videoposnetki z učnimi vsebinami, Svetim pismom in še več. Na voljo za ogled, poslušanje in branje na vseh vaših napravah.

MessengerX.com

Na voljo po vsem svetu v trgovinah App Store in Google Play.

Prebujanje.

Levinja se dviga iz dremeža, veličastna podoba moči, strasti in lepote. Njena prisotnost že sama po sebi obvladuje pokrajino, varuje mladiče in daje levo moč. Levinje v skupini postanejo ustvarjalna in strateška sila, na katero je treba računati, saj delujejo kot eno, da spreminjajo svet okrog sebe.

Tudi ti si levinja.

V knjigi **Levinja vstaja** pisateljica in govornica **Lisa Bevere** predstavlja življenje in podobo levinje kot vzor silovite, a hkrati nežne ženske. Lisa razkriva presenetljive značilnosti tega neverjetnega bitja in ženske poziva, naj odkrijejo novo zavzetost, zmoglosti in namen.

Spoznaj, kaj pomeni:

- biti osupljiv prikaz moči,
- odločno ščititi mladiče,
- zagovarjati in podpirati tiste, ki so utišani,
- živeti v svetlobi in loviti v temi,
- skupaj zarjoveti, kar vse spremeni.

Knjiga *Levinja vstaja*, polna izjemnih spoznanj iz narave in bogata globokih svetopisemskih odlomkov o levinji, poziva ženske, naj se v moči in velikem številu dvignejo, da spremenijo svoj svet.

Smo Njegova levinja, ki se dviga.

Goreča. Iskrena. Razumljiva. Prodorna. Zabavna. Te besede opisujejo **Liso Bevere** – mednarodno govornico, avtorico uspešnic in sovoditeljico televizijske oddaje **The Messenger**, ki se predvaja v več kot 216 državah.

Lisa v svojem iskrenem slogu deli Božjo besedo. Besedo in zaupa osebne izkušnje, da ljudi okrepi in jim pomaga do svobode in preobrazbe. Ob družbeni nepravilnosti se ji trga srce; kot zagovornica sprememb pridobiva in dviga druge, naj postanejo odgovor na pereča vprašanja tako blizu kot daleč.

Za brezplačni prenos in pretakanje video-posnetkov obiščite **MessengerX.com**

MessengerX

Za več informacij
poskenirajte.

Messenger
INTERNATIONAL

Ta knjiga je darilo avtorice
in ni na prodaj.

